

Дон КЕЛЬНДЪР

ОГНЕГАДАТЕЛЯТ

ДОН КЕЛЬНДЪР ОГНЕГАДАТЕЛЯТ

Превод: Дора Пощакова

chitanka.info

НАЙ-ОБАЯТЕЛНОТО ПРИКЛЮЧЕНСКО ФЕНТЪЗИ НА ГОДИНАТА

ТЪРСИ СЕ ЧИРАК

да изучи ЗАНАЯТА и ТАЙНИТЕ на
МАГЬОСНИЧЕСТВОТО по дисциплината „ОГЪН“, от
МАЙСТОР-МАГ, ВЪРХОВЕН ЗАКЛИНАТЕЛ, ЧУДЕСЕН
ВЪЛШЕБНИК и

ПРЕСТИЖЕН ОГНЕГАДАТЕЛ!

Изиска се умно, послушно и схватливо момче, което да ми помага десет лета и повече от шестнадесет зими, за да изучава ИЗКУСТВОТО и НАУКАТА на ОГНЕГАДАТЕЛСТВОТО.

Необходимо е да бъде прилежно, бързо-инициативно, учтиво, и да притежава ОГРОМНО ЛЮБОПИТСТВО. Също така да е в състояние да чете и пише ръкописи ясно и четливо, и да не хърка, което може да прави по изключение само когато е заспало по гръб.

Подписал
ВЪЛШЕБНИКЪТ Флеърмън ФЛОУЪРСТОЛК

СПРАВКИ ВЪТРЕ

Тази книга е посветена с голяма любов и признателност на Маргарит Миликън Келъндър — моята жена, която се грижеше да имам предостатъчно време, удобно място и най-важното от всичко — подкрепата да пиша „фентъзи“!

По отношение на мен, тя прекрати липсата си на вяра във фантазията.

Дон Келъндър

Август 1990 г.

ГЛАВА ПЪРВА

Табелата, закована върху изкривената разнебитена порта на порутения дувар гласеше:

ТЪРСИ СЕ ЧИРАК

да изучи ЗАНАЯТА и ТАЙНИТЕ на
МАГЬОСНИЧЕСТВОТО по дисциплината „ОГЪН“ от
МАЙСТОР-МАГ, ВЪРХОВЕН ЗАКЛИНАТЕЛ, ЧУДЕСЕН ВЪЛШЕБНИК И ПРЕСТИЖЕН
ОГНЕГАДАТЕЛ!

Изискава се умно, послушно и схватливо момче, което да ми помага поне десет лета и в най-добрия случай шестнаесет зими, за да изучава
изкуството и науката на огнегадателството.

Трябва да бъде прилежно, бързо-инициативно, учтиво и да притежава
огромно любопитство.

Също така да е в състояние ясно да чете и пише ръкописи, и да не хърка, което може да прави по изключение само когато е заспало по гръб.

Подписал,
ВЪЛШЕБНИКЪТ ФЛЕЪРМЪН ФЛОУЪРСТОЛК
справки вътре

Младото момче свали вързопа си и три пъти внимателно прочете табелата, като се чудеше какво може да означава „огнегадател“. Накрая

бутна занемарената порта и се промъкна през нея. Изкачи каменистата пътека, която водеше към широката зелена входна врата на къщичката, разположена под билото на заобления хълм, край който течеше стремителен поток.

То застана на грубото каменно стъпало с намерението да почука или да позвъни. В средната част на вратата бе прикрепено бронзово чукче във формата на бухал, а отстрани висеше въженце за дърпане на звънци. Докато се двоумеше, бухалът проговори:

— Ще почукаш, ще позвъниш, или ще направиш и двете?

Момчето се сепна, но после реши, че единственото, което може да се очаква от вълшебническа врата е говорещо чукче, затова призова себе си към смелост, доста по-голяма от ръста му и упорито заяви:

— Исках да позвъня... или да почукам.

Бухалът разпери криле с шумно изтракване, изплюща с тях, след това изшумоля, но не добави нищо повече, така че посетителят се протегна и дръпна здраво въженцето на звънеца. Някъде дълбоко в къщата се чу звук, като на далечен звън на шайна в поле през зимата. После изчака.

Момчето се казваше Дъглас Брайтглед и беше на около четиринаесет години, но изглеждаше по-дребен за тази възраст. Пристигаше от крак на крак и се опитваше да реши как да постъпи по-вежливо — да продължава да стои на стъпалото докато чака или да позвъни отново. Чувстваше се изморен, от сутринта бе изминал дълъг път.

Беше облечен обикновено — със здрави кадифени панталони, като тези, които носеше Симън, и с широка рубашка на сиво-бели райета — спретната, но позакърпена на лактите. Русата му коса стигаше до раменете, а очите му имаха цвета на чисто синьо небе. Между тях се намираше късо носле, с широка благородна уста и волева брадичка под него, които попълваха недостига на зрялост, причинен от нослето.

— Позвъних — обърна се той към бронзовото чукче-бухал. — Сега какво да правя?

Птицата погледна надясно, след това наляво, сякаш търсеше някой подслушвач, а от сламения покрив над тях тупна тънък зелен гущер, който бързо офейка, преди да бъде прокоментиран.

— Опитай се да почукаш — предложи бухалът с дрезгав шепот.

Дъглас се подвоуми пред възможността за такова свободно отношение с металната птица и вместо с нея, почука на дъбовия плот на зелената врата с кокалчетата на пръстите си.

След третото почукване, вратата се отвори широко и на прага ѝ се появи пълничко брадато човече, чието розово теме се показваше между кичури бели несресани коси. Беше облечено в дълга тъмносиня роба, орнаментирана с бледи звезди и луни, която се спускаше до глезените му и бе с половин глава по-ниско от момчето. Изглеждаше намръщено по възможно най-недружелюбния начин.

Дъглас преглътна нервно.

— Добре, добре — каза магьосникът, издувайки ябълкочервените си бузи. — Какво мога да направя за вас, добри мъжо?

Повече объркан, отколкото поласкан, че го бяха нарекли „мъж“, след като бе свикнал с обръщението „малко момче“, Дъглас отвърна със запъване:

— Видях вашата обява и помислих...

— Обява? Каква обява? За какво говорите?

— За табелата на портата — задъха се Дъглас. — Една такава..., в нея се казва... Търси се чирак...

— Ооо, ооо, дааа! Ооо, ооо, ооо, да, тази таблица. Мислех, че съм я свалил преди векове, а тези дни по пътя не са преминали много чираки. Някога минаваха на дузини, ако искаш да знаеш.

По лицето на Дъглас се изписа разочарование и раменете му се свиха, което накара магьосника Флоуърстолк да спре да се изказва в същия дух.

— Ооо, разбирам — отбеляза той. — Вие сте възнамерявали да кандидатствувате за длъжността!

— Да, сър — отвърна Дъглас и се усмихна вяло, но продължи: — Ако мястото е заето, бихте ли взели втори чирак? Ще работя здравата и ще изучавам всичко, освен това ще бъда полезен за много други работи. Готовия по малко, мога да шия, разбирам от растения и коне. Освен това съм малък и не ям много...

— Добре, добре, млади момко — затруднен каза магьосникът. — Аз наистина... наистина... по едно време си мислех... не, изобщо не съм наемал никого. Никой не отговори на обявите и разбираш ли, трябва да направя други... уговорки...

— Други уговорки, глупости!

Металният бухал бе слушал с очевиден интерес, а бронзовите му криле се завъртаха с метално щракане ту към единия, ту към другия от говорещите.

— Глупости — повтори той, след като двамата спряха изненадани. — Нали си създаде заместник? Изprobва го като чирак, но нищо не излезе от тази работа!

— Така е, наистина — призна смутено Флеърмън Флоуърстолк.

Той прекъсна за момент признанието си, за да приглади белите кичури коса върху малката розова плешина на темето си и продължи:

— Беше тъжна грешка, разбира се. Когато създаваш същества по метода на клонинга, не можеш да ги докараш съвсем като себе си. Опитах всичко възможно да го накарам да учи занаята, но не се получи — притежаваше прекалено много от лошите ми качества. Както и да е, слава Богу, той си отиде!... А сега промених решението си, казах си: колкото по-малко хора се въртят наоколо, толкова по-добре. Хъммм!

Магьосникът се обърна, сякаш разговорът беше приключил, но после добави:

— И той произведе тази ужасна воня — бих казал долнокачествена химия. Не, не и не. Нямам нужда от кандидатстващи чираки. Желая ви приятен ден, сър!

Флеърмън изглеждаше така угрижен и нещастен, че Дъглас се поколеба, докато очакваше помощта на бухала.

Бронзовата птица премигна (с леко дрънчене на веждите си), сякаш искаше да каже: „не се отказвай, момче“.

Дъглас пое дълбоко дъх и с риск да изненада себе си, произнесе спокойно:

— Е, добре, несъмнено съм разочарован. Когато видях табелата си помислих: „Колко добре би било да станеш чирак-заклинател, после магьосник!“. Аз съм умен, доста послушен и предположих, че с разум мога да постигна и двете неща. Бих го направил по свой собствен начин за няколко месеца и се досещам, че за това се изисква известна съобразителност.

— Хъммм! — възклика Флеърмън на прага на вратата, явно разколебан.

— Ако си се нуждаел от момче, струва ми се, че именно това е, което си търсил — отбеляза бронзовият бухал.

— Мога да чета много добре, но признавам, че се нуждая от още практика в писането.

— Ето го нужното момче — изтъкна бухалът, изоставяйки всякакви претенции за изисканост. — Може би ще го вземеш, за да ме излъсква поне веднъж в седмицата — както виждаш доста съм потъмнял.

Магъосникът изсумтя с кисела физиономия, после подскочи, удари два пъти пети във въздуха, след това се наведе и докосна върховете на обувките си — подвиг, който противоречеше на доста пълното му коремче, както помисли Дъглас. В последствие Флеърмън затвори ведрите си сиви очи и с нисък глас напевно произнесе:

— Мерлин, Оскар Зороастръ Дигс, Мандрак, Хари Худини и Гандалф Сивият!

Той направи знак на момчето да го последва, но докато минаваше през зелената врата се обърна и каза:

— Преди да влезете, моля ви, свалете табелата.

Дъглас изтича до портата и дръпна дъската от мястото ѝ. Ръждивите пирони, с които беше закована изскърцаха и той я прибра под лявата си мишница. След това намигна на бухала и щастлив се затича в тръст след магъосника.

Двамата влязоха в първата стая след входа и Флеърмън покани с жест кандидата да седне.

Стаята беше доста малка, но бе пъстра и слънчева всекидневна, претъпкана с мебели. Седалките и облегалките им бяха покрити с изплетени на една кука покривчици, които сякаш бяха употребявани от поколения котенца с единствената цел да острят в тях ноктите си. В нея се намираше иззидана с червени тухли, широка камина, в която след като влязоха, веднага се запали огън. По-късно Дъглас щеше да открие, че във всяка стая на къщичката на Върховния маг се намира печка или камина.

— Добре, добре, във всеки случай ще пием чай и ще поговорим — каза Флеърмън. — Отбележете, че още не съм убеден дали можете да бъдете мой чирак или дали тези дни искам такъв. Но не би навредило да поговорим и след това да погледаме на чаените листенца. Техните останки в чашата са в състояние да разкажат много за един човек, сами ще се убедите.

Той взе гледжосана купичка с обилна щипка чаени листенца на дъното ѝ и наля вода от чучура на син емайлиран чайник. От тях веднага се надигнаха въртящи се стълбчета розова пара.

— Захар? Мляко?

— Без мляко, моля, но бъдете добър да сложите малко захар — отвърна Дъглас, който под натиска на майчиното коляно се бе научил на известни маниери. Беше се разположил на ръба на високо кресло и то кратко му заяви:

— Облегни се и се успокой, младежо. Разположи се удобно.

— Страхувам се, че ако го направя, ще заспя — извини се момчето, което бе започнало да свиква с всички тези „говорещи“ вещи.

— Моля за извинение, уважаемо кресло и ви благодаря много.

— Всичко е наред — измърмори креслото сънливичко. — Харесва ми всеки да се чувствува удобно.

— Хайде — каза магьосникът, погледна го доста намръщеничко и поднесе на Дъглас купичката с розов чай.

Те мълчаливо отпиваха малки гълтъки, като от време на време кратко разговаряха — толкова, колкото го правят вежливите гости при покана на чай. Накрая магьосникът рече:

— И сега какво щяхме да правим?

— Възнамеряваше да изследваш остатъците от чая — подсказа бухалът, който, застанал по средата на отворената входна врата, чуваше всичко през ноктите си.

— Да, но първо да побеседваме. Като за начало, как се казвате, сър?

— Дъглас Брайтглед. Син съм на известния корабостроител Дъглас от Пертсайд, сър. С баща ми и майка ми живеехме на брега на Фараго Уотър — на запад, доколкото си спомням. Преди пет години баща ми излезе в морето с един от новите си кораби и две години по-късно все още не се беше завърнал в къщи. Според действуващите закони, той бе обявен за изчезнал и се предполагаше, че се е удавил.

— Но казват, че изгубените в морето никога не се смятат за сигурно изчезнали — изрече строго Флеърмън.

— От последната му пролет изминаха пет години, а хората, зависещи от баща ми, искаха парите си — работниците му желаеха да бъдат пуснати да работят другаде. Преди две години майка ми се опита да продължи по същия начин и да уреди сметките, като реши да

продаде всичко, но не успя. После постъпи в женския манастир на Глотърсоум. Колкото до мене, наех се да чиракувам в корабостроителницата на едно приятелско семейство, която се намираше близо до Пертсайд. Разделих се с дома и майка си с натежало сърце, но го направих със смелост и непоколебимост. Всичко щеше да бъде добре, ако не бях открил, че приятелското семейство, което се съгласи да ме вземе за чирак, не беше в състояние да изхрани собствените си синове, а всички бяха по-възрастни от мен и по-опитни в занаята. Така че поисках да бъда освободен от склонения договор и след дълги дискусии, те се съгласиха. Имаха малък избор — там нямаше достатъчно работа.

Момчето направи пауза, за да отпие дълбока глътка от освежителния чай, а креслото съучастнически проговори:

— Тук, тук, момко, облегни се и ме остави за момент да те поддържам.

— Извинете ме — промълви Дъглас и от дясното му око се отрони сълза.

— Истината е, че майка ти в манастира те е изпуснала от контрол и няма понятие какво правиш по света — каза бухалът.

— Две години след постъпването й там се забранява всянакъв светски контакт — обясни Дъглас, — което означава, че ако преди този срок намеря подходящо място, ще й спестя всякакви грижи.

— Ако си имал възможността да останеш в корабостроителството? — остави висящ въпроса Флеърмън.

— Винаги съм разбирал достатъчно от обработване на дърво и свързаните с него инструменти в корабната практика — баща ми ме бе обучил от ранните ми години, а той беше един от най-добрите корабостроители, всеки ще го потвърди.

— Да, да — отвърна Флеърмън замислено. — Сръчен човек, който знае да обработва дървото, да използува инструменти, да шие и да прави всичко останало. Сръчен за чирак на магьосник и също...

— ... свикнал на дълги часове тежка работа, гарантирам го — добави металната птица от прага на вратата.

Последва неудобно мълчание, в продължение на което Дъглас изпи чая си, бухалът замъркна, а магьосникът замислено се вгледа в огъня.

— Е, аз наистина не трябва да отнемам повече от вашето ценно време — каза Дъглас. — Дължен съм да продължа нататък и да намеря място за нощуване. Извинете, но колко далеч от тук се намира Транкити? Чух, че там има добър ковач и може да се потърси някаква работа за мене...

Той вдигна вързопа си и се запъти към вратата. Бухалът го спря с тракане на крилете си.

— Къде си тръгнал?

— Мислех да продължа и към столицата, там също има работа. Не мислите ли, че бих могъл да стана готвач в двореца на херцозите? В крайна сметка няма да остана гладен.

Бронзовият бухал завъртя напълно главата си и изскърца с нисък глас:

— Чаените листенца, дебел огнен магьоснико!

От вътрешността пристигна стреснат глас:

— Какво? Къде? Ааа, оoo, да!

Човечето се появи на прага, носейки купичката на Дъглас. Хвана с лявата си ръка ръката на момчето, същевременно с дясната придържаше купичката до очите си, съсредоточено я изследваше и накрая промърмори:

— Хъммм! Много интересно! Да, да, извънредно забавно...

Това продължи известно време, Дъглас търпеливо стоеше и се стараеше да не мърда под неочеквано силната хватка на магьосника. Бухалът втренчено гледаше в пространството и бърбореше нещо на себе си, след това се обърна към момчето и произнесе:

— Търпение!

— О, аз съм търпелив — отвърна Дъглас, — но ръката ми е на път да изтръпне.

Флеърмън отвори широко очи — изглеждаше поразен. Внезапно възклика на висок глас:

— Тука, мое момче, стой тук, Дъглас Брайтглед! Реших да те задържа, да те взема за чирак! Донеси вещите си и затвори вратата, изглежда ще има дъжделива вечер. Добре дошъл при Върховния Маг, в твоя нов дом! Ще трябва да съставя договор, който да бъде подписан — продължаваше той, докато водеше момчето към централния салон.

Бронзовият бухал лениво изпляска с криле и за изненада на Дъглас се отдели от големия гвоздей, на който беше прикрепен и

полетя след тях с голямо дрънчене.

— Между другото, хайде да вечеряме и да уведомим всички! И нека да си направим забава. Ще трябва много да учиш, чиракмагьоснико, а също така от много да се отучиш, после ще преучиш и да учиш отново, дори да забравиш да учиш!

ГЛАВА ВТОРА

През тази първа вечер, Дъглас по странен път беше въведен в домакинството на магьосника.

— Ти се появи в добър ден за започване — заяви Флеърмън. — Днес съм свободен, не съм зает с работа. Тази вечер бъди мой гост и добре се наспи в новото си легло, защото утре сигурно ще работим! Но нека първо да видим какво има за готвене за вечеря, момчето ми — предложи той и го отведе към задната част на салона, където се намираше просторна кухня.

Тя изглеждаше възбудена под светлините на три големи фенера, в които със сладък мириз гореше масло... Дали бяха възникнали във въображението на момчето или се бяха запалили след влизането на магьосника?

Една огромна печка сякаш играеше на сцена странен балет. От предната част на камината, над нейната решетка, представлението се дирижираше от голям син чайник, който размахваше чучура си и издаваше парни заповеди с топъл, подсвиркаращ тон, звучащ като пищене, обаче непретенциозен и приятен за слушане.

— Хей, скаро, махай се оттук, отивай да се нагряваш ей там! Кейковете са разбъркани и веднага да се напъхат във фурната! Къде е машината за белене? Ооо, скъпа, там си! Ще го направим ли скоро? Чудесно! Стари приятелю, помръдни се! Постави картофите в гърнето на сини точки и го сложи върху огъня, чуваш ли? Така, момче! Тук е Маестрото, всички да кажат: „Здравей!“ на новия чирак, казва се Дъглас Брайтглед, после отново да се захванат за работа. Вечерята ще бъде сервирана след половин час, Маestro Магьосник...

Гърнетата и тенджерите, тиганите и тавичките, черпаците, лъжиците, вилиците, бъркалките и ножовете подскочиха весело и поздравиха Дъглас и Магьосника с весело: „Здравей!“, а той от своя страна ги запозна с всичко свързано с момчето.

— Правете нещата така, както ги правите за мене — посъветва ги той.

— Какъв красив младеж — обади се една тавичка от дъното на шкафа.

— Не ставай нахална — отвърна ѝ синият чайник. — Хайде, всички на работа! Тя е само малка тавичка за сосове — извини се той на Дъглас.

— Никой не е пострадал, нищо лошо не се е случило — каза новоизпеченият чирак и се усмихна. — А какво ще вечерям?

— Все добри неща; отлична тънка бобена супа с шунка и подправки от копър, риган и чесън, наречена „приятелите на магьосника“ — отвърна синият чайник с тон на сериозен майстор готвач, който обсъжда своята работа. — Следва зелена салата, набрана от брега на потока, гарнирана с пролетен лук с деликатни люспици. После добре изпекено месо от стадото на фермера Френстайл, полято с розови и кафяви сокове, и пригответо чрез обръщане по любимия начин на Флеърмън, придружено от гарнитура от картофено пюре в сос. А десерта? Какво обичаш най-много, млади Дъглас? Аз съм предвидил плодова пита, която ще се стори много ласкова на младото ти езиче и коремче. Все пак, какво обичаш най-много?

— Зелен ябълков пай — каза момчето без много да се чуди.

— Ще го имаш, и то намазан с гъст крем! Резачки! Стъргала! Започвайте работа, господа! Там под оная престишка има тесто за сладки, а тя самата е по-къса, отколкото би трявало да бъде, гарантирам го! Фурната е гореща... и горещият зелен ябълков пай, намазан с гъст крем, трябва да е готов, когато започнете да прибирате чиниите от печеното месо с картофено пюре.

След малко те седнаха да пируват, като се забавляваха с кривенето на солницата и пиперницата, придружено от смешките на съда за сокове във форма на лодка, който пееше морски песни и сам композираше музиката за тях.

Двойка дилафи от сърце вдигаха тупурдия като танцуваха на пети, а синият чайник ги ръководеше с вид на шеф на цирково представление, но без да забравя да поддържа топла и вкусна храната, както и да се грижи за поднасянето ѝ в определен момент. Към края на изпълнението си, здравият хор от купчинки и чинийки изпълни няколко стари любими песни, постигайки пълна хармония. И Дъглас никога повече нямаше да помисли колко странно е това малко домакинство.

Когато накрая отблъсна чинията си и се избърса за последен път от вкусния кафяв сок на месото с топло парченце свеж хляб, Дъглас никак си се справи с отправянето на две дебели парчета зелен ябълков пай в допълнителните ъгълчета на стомаха си, докато Флеърмън се подкрепи с чаша студен ябълков сайдер и филия с масло и сирене.

Тогава вълшебникът се отпусна и запали голяма извита глинена гуга, после изпуфка облачета дим от ароматичната трева в купичката. Но сега момчето не бе изненадано от факта, че той нито си послужи с кибрит, нито с тресчица, подпалена от камината — то сякаш от любопитство бегло бе погледнало в купичката си и беше видяло появата на огнено пламтящо око, след това къдица синкав дим поглади носа му.

— В тази кухня съм опитвал много ястия, Сини Чайнико, но нито едно от тях не бих могъл да нарека така чудесно и така вкусно. Поздравленията ми са отправени към главния готвач! Ще трябва да поседнем за малко, за да можем напълно да оценим прекрасно приготвеното ядене.

Дъглас сърдечно се съгласи и потъна в стола си, разговаряйки с Вълшебника, с някои от предметите на масата и най-вече със стария захарник, който беше най-възрастен — нещо като майордом на останалите.

Захарникът се гордееше със своя сребърен връх и се отнасяше покровителствено към по-младите. Дори Флеърмън, когато се обръщаше към него говореше: „Този захарник принадлежеше на прабаба ми, после на баба ми и на моята майка. Сами виждате, че отдавна се намира в помещението, толкова отдавна!“

Съдовете сами се почистиха и изсушиха. Вълшебникът прочисти гърлото си и започна да диктува точките на договора между чирак и майстор, използваше внушително пауново перо, което изникна на масичката пред него. Една крачеща лампа се приближи и услужливо предложи светлината си в помощ на заниманието.

После съдовете се подредиха на полицата си и след възраженията, направени с вежлив, но твърд глас от страна на захарника по повод на тяхното дрънчене и мърморене, цялата къща се присъедини към късната вечерна тишина. Даже мишката, скрита в сламения покрив и кравите в краварника се умълчаха, останаха да се чуват само звуците от гласа на Мага.

Украсеният с подходящи завъртулки документ представляваше четири пътно изписани страници. С удоволствие и наслаждение Вълшебникът се взираше в пълните, точни и безкрайни изречения, написани на правен език.

Направеният договор между майстор и чирак, в онези дни и в онази част на света установяваше точните практически задължения на всяка страна. Той предвиждаше преустановяване на отношенията при неуспех на някоя от страните, а при някои много сериозни случаи, Дъглас осъзна, че неспазването на правилата, заложени в договора, можеше да завърши със затвор или с леко и по-сериозно наказание. С две думи, той си представи какво би произтекло от някоя негова погрешна стъпка при чиракуването му, произтичаща от нарушението на приятелството му с Вълшебника.

След изтичането на договора, в случай, че майсторът бъде доволен от своя помощник, той се задължаваше да го завери в присъствието на поне още един майстор и да го връчи на чирака като сертификат, удостоверяващ, че същият е придобил име, пари и статус на калфа. В такъв случай калфата трябваше да запази документа, докато придобие ранга на пълноценен майстор. След гореспоменатото, той ще бъде въведен в братството на майсторите и му се дава правото да унищожи първоначалния договор, с което да провъзгласи свободата си спрямо първоначалния си майстор-покровител. (Трябва да добавим, че когато Дъглас Брайтглед достигна ранга на пълен вълшебник, той вместо да изгори договора, го запази. Документът се превърна в ценен сертификат за неговите семейни документи.)

От друга страна, договорът предвиждаше и задълженията на Майстора. В много красivo изписани от пауновото перо прекрасни изречения той уточняваше задълженията на Флеърмън Флоуърстолк — подслон, храна и подходящо за сезона облекло. Същият се задължаваше внимателно да го подготвя и обучава в разделената на равни части Втора част, включваща мистерии, умения, ловкости, занаяти, тайнствености и мистериозни тайни в областта на огнегадателството, използване на магия чрез огромен медиум, ограничени до уменията на Вълшебника и съобразно възможностите на Дъглас да ги усвои.

В знак на признателност, младежът даде тържествено обещание да бъде послушен, чевръст, чист и с измито тяло, а по дух пестелив,

сериозен, отговорен, многообещаващ всред по-старите и по-добрите, приложен в обучението и т.н. и т.н., изписано по-надълго и по-нашироко, стигайки до номера на долното му бельо, което Магът се задължаваше да осигури, както и позволеното време, при което чиракът можеше да бъде събуден, за да изпълни някоя друга задача.

Когато всичко беше изписано, накрая Флеърмън събуди задремалия младеж и го накара да прочете документа отначало, питайки го имали някакви въпроси. После и двамата се подписаха. Нямаше нужда от свидетел — един младеж на четиринаесет години се смяташе вече за достатъчно пораснал, за да държи на думата си. Вълшебникът пъхна пергамента в широкия си ръкав и заизкачва широката стълба, като се прозяваше широко.

Дъглас остана буден за няколко минути. Вслушващ се в далечните стъпки на стария човек, които се отдалечаваха към собствената му стая, в нощните звуци на селището, градината и хълма. След това той се унесе в дълбок и спокоен сън.

Не винаги спокоен. Преди да настъпи утрото сънуващо наредени в бойни редици, облечени в сребристи и черни роби фигури, с изvezани върху тях звезди и луни, или пентаграми, вървящи към морето или неуморно наблюдаващи пенестите му вълни.

Недалече от брега флота от високи кораби улавяше слънцето, залязващо в пламъци — брилянтно-оранжеви и златисти. Внезапно между него и екипажа от разпенените вълни се появяваше чудовище — ледено-син морски дракон, който издишваше студени облаци от гъста мъгла.

В съня си, с върховна твърдост, Дъглас правеше с ръка мистичен жест... и драконът изчезваше в невероятния блясък от пламтяща светлина и студен огън.

И тогава една голяма черна котка скочи на гърдите му, подпра пухените си лапички на рамото му и погъделичка нослето му с черно-сребристите си мустаци, дълбоко мъркайки „мъррр“.

Това беше Черният Пламък, заедно с красотата на новата утринна светлина в неговия прозорец, който говореше с нетърпящ възражение глас: „Време е за ставане, поспаливи чирако!“.

Дъглас Брайтглед скочи от леглото, разпръсквайки Черния Пламък и съпругата му, после оглави тържественото шествие извън спалнята и надолу по стъпалата, което стигна до умивалника в двора,

пред кухненската врата — вече пълен с гореща вода и готов да измие ръцете и лицето му, след което да вчеше косата си.

Той дочу гласа на Синия Чайник, който се разнасяше от кухнята и предупреждаваше машината за палачинки да не ги прави много кафяви.

— Знаеш как ги харесва Флеърмън!

А после, потропвайки тежко, пресече двора, за да се убеди дали магьосникът вече работи.

Беше крайно време да се започва работа.

В онези дни вълшебникът Флеърмън Флоуърстолк живееше в полукуща-полуколиба, разположена под билото на заоблен хълм и полувъмъкната във вътрешността му, а самият хълм бе наречен „Хълма на Вълшебника“. Той и селището имаха изглед към Кривия поток, който с извивки и завои се втурваше надолу към Морето, следвайки дългия и тесен фиорд на Фаранго. Там, по крайбрежието, всред многото малки селища, разположени в околностите на Пертсайд се намираше и едно, наречено Брайтглед, където се намираше и домът на Дъглас. Разстоянието от Хълма на Вълшебника до Брайтглед бе около четиридесет мили полета на морска птица, но по пътя, който следваше курса на извиващия се поток, беше значително по-голямо.

Къщата под Хълма бе ниска, почти потънала в поляната пред нея. Но след по- внимателно наблюдение отстрани, можеше да се забележи, че е висока два или повече етажа. Тя беше със сламен покрив, здраво построена от жъlt, кафяв и син камък. Предната ѝ част гледаше към потока, поляните и хълмовете на юг, имаше множество светли прозорци, които приличаха на весели, жизнерадостни очи.

Притежаваше дванадесет комина, ако някой все пак пожелаеше да ги преброи, и дузина стаи, включително слънчевата предна всекидневна, където Дъглас и Флеърмън разговаряха за първи път и пиха розов чай. Там се намираше и голямата кухня, с изход към обширния двор, а в нея огромната печка с фурна, достатъчно голяма да опече дузина пая наведнъж.

В средата на кухнята бе разположена дъбова маса, голяма около акър или поне така изглеждаше — с множество следи и изгорена, леко вдълбната от дълга употреба. Обширната камина, снабдена с изковани от желязо решетки се намираше по средата на една от стените и бе

обкръжена от зловещо дебнещи огнени кучета, които със светещите си очи пазеха стаята от нажежените искри, отхвръкнали от треските.

Цялата срещуположна стена беше покrita от пода до тавана с всяка към вид гърнета, тави, куки, шишове за кейк, тигани, скари за готове на открито, дълги вилици, ръчно изковани лъжици — закачени или поставени на лавиците.

Постепенно, след първите няколко дни, Дъглас откри различни стаи в дома на Вълшебника, но въпреки това изглеждаше, че винаги ще има възможността да намери нови стаи, килери и тавани, както и зимници, бюфети, скрити местенца и кътчета, изгледи от прозорци, които никога не бе виждал.

Централно разположена до голямото стълбище, което се извиваше откъм приемната, се намираше лично стаята на Вълшебника. Тя беше изпълнена с всевъзможни красиви предмети, като препарираната глава на антилопа, кутия, покrita с парченца розов и син корал, или пък кальф, съдържащ символични амулети, отнасящи се до ръкописно надписана карта.

Един от прозорците, който гледаше към Потока и разположената по-надолу Долина, беше прорязан, за да осигури поместването на кошер пчели, чието жужене понякога служеше като приспивна песен на страдащия от безсъние Магъосник. Вместо наем, пчелите позволяваха на Синия Чайник да взема от тях мед за трапезата. Също така, те предварително предупреждаваха за приближаването на посетители или за неблагоприятното и студено време.

В стаята на вълшебника бе разположено огромно балдахиново легло, завито с черна мрежа, украсена със сребърни звезди и луни и други завити фигури. За топлината на стария човек се грижеше дебел юрган, особено през хладните нощи, през които висока бензинова лампа осигуряваше светлина за останалите му занимания. През направления в покрива отвор надничаше месингов телескоп, насочен към небесата.

Изложени под лъчите на дневното слънце, отглеждани в саксии и съдове, многобройни цветя и треви изпълваха южните прозорци, придаваха на стаите приятен аромат и ги изпълваха с живи, светли тонове.

Личната стая на Дъглас се намираше в задната част на къщата, под ниските стрехи. Беше малка, със съмъкнат таван и притежаваше

два, украсени с диаманти прозорци, които на фона на вечерното слънце образуваха дъги по стените. Капаците на прозорците се отваряха широко, за да погълнат всеки западен бриз, свирещ и носещ аромат на узряваща тимотейка в ливадите, диви цветя в полетата и на големи дървесни корони в далечни горски кътчета.

Леглото на Дъглас заемаше почти цялата стая. Имаше сламена настилка, чиито тънки сламчици се подаваха между дебелите дървени марки и беше покрито с меки вълнени одеяла... За зимно време бе предвиден добре подплатен юрган, украсен с цветя, изобразени в синьо-бяла градина, изпъстрена с букви и думи, които нямаха никакъв смисъл дори за Флеърмън. Този юрган му беше даден преди години в едно далечно място, където бе останал с цел да изучи езика и обучи ръцете си.

Между двете спални, свързани една с друга посредством широка врата, се намираше претъпкана с книги библиотека, навити на руло ръкописи, неразгънати свитъци с дребно изписан текст, копия, картини, рисунки, литографии и различни по вид записи, от които момчето се отчая дали някога ще узнае и една десета от съдържанието им, да не говорим за тяхното значение.

Вълшебникът, обаче, притежаваше необяснимата способност да знае не само какво се намира там, но и точно къде да го потърси, когато има нужда от него. На Дъглас често му се струваше, че по някакво взаимно съгласие, и когато никой не гледаше, предметите и по-специално книгите се движеха из голямата библиотека.

Личните теми, събиращи от Огнения Магьосник, бяха повече от увлекателни, особено за едно младо момче с неизчерпаемо любопитство. Закачени по стените, тавана, поставени вътре, подредени в остьклените предни кабинети или разхвърляни в безпорядък по средата на пода се намираха красиви извити ками, инкрустирани със скъпи камъни; притежаваха широки остриета с чудесен блеск и закален връх, бяха украсени със злато, сребро и слонова кост, вплетени в сложни съчетания, изразявящи сцени от древни битки.

Там имаше препарирани гущери и живи змии, дървени сандъци, пълни с шлифовани диаманти с размер на грахчета и есмералди с големина на праскови! Лавиците с книги се подпираха от зловещи квадратни божества от терракота и тъмно маслинено дърво — грубо

обработени и с големи очи. На масите бяха поставени тънки, изящно изработени фигури на прекрасни млади дами, танцуващи по пантофи, облечени в разкошни грациозни рокли, които се носеха около тях като дим.

— Колко сте възрастен? — попита веднъж Дъглас.

— Не съм възрастен — отвърна Флеърмън и продължи: — Да, добре, зная, всеки добър въпрос заслужава и добър отговор — добави той. — Е, да... след първите сто години не съм спазвал броенето, но предполагам, че съм... ъъ... най-малко на четиристотин и осемдесет години, плюс-минус десет години, или да речем двадесет.

Въпросът за отговарянето на въпроси изгря още през онази първа нощ в Хълма на Вълшебника, когато Флеърмън беше включил такава точка в договора между него и чирака. „Страната на Първата Страна се съгласява..., че никога няма преднамерено да откаже или да пренебрегне благороден въпрос, зададен от Страната на Втората Страна“. Тази подробност представляваше съществена част от техните взаимоотношения, защото ако Дъглас не притежаваше дори едно от качествата, изисквани от Магьосника, то поне имаше неизчерпаемо любопитство.

Следващите по-важни стаи — в действителност стаи и пещери, — бяха заедно обобщени от Вълшебника под името Работилница. Те бяха издълбани в хълма точно срещу кухненската врата, минавайки през предния двор. Широките й, добре смазани врати указваха входа. Работните стаи се извиваха в дълбините на Височината на неколкостотин фута навътре, завършвайки със студени тъмни складове и сводове. На територията, разположена под хълма, имаше повече земно пространство, отколкото под подовете на къщата.

Работните стаи представляваха места за занимания — ковачница, дюкян за калайдисване, работилница, химическа лаборатория, аквариум и място за правене на глинени изделия — за тяхното оформяне на грънчарско колело и изпичане на сировите съдове.

Дъглас осъзна, че единственото обикновено нещо, което се намираше там, беше огънят. Той се използваше по толкова много различни начини и даваше живот на полезни неща.

Подовете на дюкяните бяха дървени, но с навлизането им по-надълбоко в сърцевината на хълма се променяха — от твърдо отъпкан пясък до массивна скала накрая.

По каменен канал от изворче, свързано с цистерна, се спускаше чиста студена вода и захранваше кухнята. Излишната част от водата също се спускаше към двора, после тръгваше надолу, весело шумеше и се присъединяваше към Кривия поток.

В друг ъгъл на пещерата, пространството беше оградено за отглеждане на домашни животни. По времето, когато Дъглас пристигна, нямаше коне, а само четири кафяво-бели, на тъмно-бадемови точки крави с къси рога и тихи, спокойни движения. През целия ден те пасяха в ливадите около потока, а привечер, на стъмване, се катереха обратно до дворната врата, за да се приберат, да бъдат издоени и да си легнат за през нощта. Дъглас и неговите „дами“ скоро станаха приятели. В отговор на всеотдайните му грижи те даваха гъсто мляко, без да се споменава дебелия каймак, от който се приготвлява златисто масло с вкус на детелина.

Вълшебникът и неговият чирак не бяха единствените обитатели на това странно домакинство. В него имаше и котки — Перт (бъбривка), Парти и Черният Пламък, който беше котарак, а първите две — негови съпруги. Женските обикновено разхвърляха сламените постели за кравите и не можеха да си представят как тяхното потомство ще бъде възприето от женската част в околностите на фермата. Дамите от Долината^[1] съчувствуваха, виждайки как малките котенца на Магьосника бяха обречени да пораснат като първокласни мишевовци, вместо да станат привлекателни галени домашни животни. Парти беше ловджийка и пазеше територията около складовете и килера от мишки. Перт бе, както самото й име показваше...^[2] малко по-лекомислена и често зависеше от своите настроения, но общо взето любвеобилна котка, която пред всичко останало предпочиташе да се свие в скута ти, докато вечерно време четеш пред камината.

Черният Пламък беше дълъг и изключително мързелив котарак, който предпочиташе редовно да бъде нахранен от неговото ново „ момче“. Той присъствуваше навсякъде, където думата „магия“ се дискутираше, обсъждаше или изпълняваше. Дъглас скоро разбра, че Черният Пламък бе пряко подчинен на Флеърмън и понякога асистираше на Възпитаника на Огъня при неговите занимания.

И трите котки бяха черни, въпреки че женските имаха няколко бели петна по тялото си. Черният Пламък беше изцяло в катранено, без

бяла украса и Дъглас забеляза, че всичките му потомци, независимо от съпругата, бяха също въглено-черни. Освен това, всички котки притежаваха забележителни изумрудено-зелени очи.

Към постоянните обитатели на Височината на Вълшебника се числеше и едно много голямо, но добре контролирано мише семейство. Членовете му живееха в пролуката над леглото на Дъглас. Той подозираше каква тиха война се подготвя между неуморно работещите Мама и Папа и котките, по-специално Парти. Почувствува се отговорен за своите миши приятели и ги предупреди да се запасят с парченца сирене и късчета хляб от кухнята, като при излизане от стаята си затваряше вратата, за да предотврати нападенията на котката.

От своя страна мишките му се отблагодариха като не тропаха с ботушките си и не оставяха боклук пред леглото му.

Обикновено закачения в центъра на голямата зелена входна врата Бронзов Бухал, не винаги стоеше на своя пост. Веднъж момчето се позаинтересува за неговите странствования. Бухалът му довери, че често прекарва нощите, кръжейки над Хълма на Вълшебника и околностите на Долината, с цел да събира информация за живота в местността.

Чиракът помнеше, че при постъпването си на работа металната птица бе дала своето одобрение пред Магьосника Флеърмън, затова я слушаше с внимание и уважение, особено когато се отнасяше за летене или работа с метали от всякакъв вид.

Дъглас попита стария Маг за името на металната птица и бе изгледан изненадано.

— Винаги просто го наричам Бронзовия Бухал — отвърна накрая Флеърмън.

Момчето се обърна и лично към Бухала, но получи същия изненадващ отговор. Още от първия ден на неговото пристигане, задълженията му се свеждаха до неговото старателно полиране. Докато траеше тази операция, птицата винаги беше подгответа с разказването на невероятни, омайващи и често фантастични приказки за феи, нимфи, самодиви и други малки същества.

— Забеляза ли пръстените от отровни гъби долу при стария кладенец? — попита Бронзовият Бухал, докато момчето го полираше, застанало на прага под лъчите на утринното слънце.

— Да, разбира се — присвитите му очи се повдигнаха и в тях проблесна любопитство.

— А знаеш ли какво означава?

— Не мисля, че зная точно — отвърна Дъглас, докато изтряваше лявото крило на Бухала. — Някой ми беше казал, че феите обичали да седят върху тези гъби — добави той.

— Да, това е вярно, снощи там бе свикан Върховния Съд. Една от феите беше обвинена в кражба на ведро мляко от Фермер в Долината, а той като добър човек с добра слава се бе обърнал към Кралица Марджит, за да потърси справедливост. Върховният Съд призна безпричинната кражба на мляко и я осъди.

— Бих казал — спря за момент чистенето Дъглас, — че нито една причина за дадена кражба не е невинна.

— Ти не разбираш живота на феите — прибави бронзовия настойник. — Те надзирват човешкото поведение в земите, в които живеем заедно с тях. Съблюдават нормите за чистота, подреденост, надзирват за добре свършената работа, за природата, великолушна към тях и строго наказват провинилите се мръсни и разхвърляни свои сестри. Виждаш ли, феите обитават места, където вярват, че живеят и други същества, по-специално човеци. Според техните собствени схващания, невнимателните и немарливи хора не могат да повярват в тях. Ето защо премахването на небрежността наистина е средство за самозащита.

— Разбирам — промърмори замислено Дъглас. — Никога не съм се замислял, но вярвам в тяхното съществуване, дори досега да не съм виждал нито една фея.

— Ооо, ще видиш! — увери го Бухальт. — По този повод трябва да знаеш, че въпросният фермер поддържа чистота в хамбара и стопанството си, той е спечелил доста добра репутация сред феите. Доячката във фермата е негова дъщеря — едно приветливо момиче, което два пъти седмично приготвя хляб и вари прясно мляко за Малкия Народец.

— И съдът гласува за фермата?

— О, да! Като отплата кралицата поиска от него двойно количество мляко за месеца. Фермерът дори забрави за кражбата, взе си кофата и се върна обратно.

— И всичко това е станало през миналата нощ около Стария кладенец?

— Точно така — потвърди птицата и наведе глава, за да провери как Дъглас се справя с работата си.

— А ти беше ли там?

— Никой няма право да наблюдава Съда на Феите, за голямо съжаление, освен ако няма специална покана — отвърна птицата и се извърна към средата на входната врата. — Всичко това успях да разбера от един елф — мой приятел, който го научил от Пикси, живуща на брега на потока, съвсем близо до Стария кладенец. Тя чула съвещанието до нейната къщурка. Дори и малката Фея Пикси не посмяла да гледа, а само слушала.

— Мислех, че елфите са същите като феите — отбеляза Дъглас.

— Само в най-общ аспект. Те са нещо като родници, но не съвсем същото. Например тези от рода на Пикси са не по-големи от средния ти пръст.

Дъглас прибра парцалите, с които го лъскаше.

— Бих желал да се срещна с някой от твоите приятели. Никога не съм виждал елф или малко духче. Или пък фея, например.

— Всичко по реда си — отвърна Бронзовия Бухал, намигайки весело на една летяща червеношийка.

Фермерите от долината изпитваха чувство на страхопочитание от присъствието на Вълшебника в тяхната околност. Страхът им от неговите способности бе по-голям от усещането за собствено достойнство, така че той реши да живее в съседство с тях. Хората се стараеха да не беспокоят Флеърмън, освен в много важни и необичайни ситуации като спасяването на брашното в Голямата мелница или снабдяването с говеждо месо през ранната зима. Магьосникът винаги плащаше в брой — нещо добре дошло за местните жители, като изричаше по някое друго заклинание и оставяше талисман, когато някой се нуждаеше от него и например казваше: „Не се отнасяше за мен, ако не възразявате..., но старият Бълдинг от Южната местност е болен...“

Флеърмън с готовност прекърсваше своята работа, за да помогне на съседите си и рядко вземаше за услугата дори символична сума.

С течение на времето Чиракът увеличи контактите и познанията си с местните и градските жители. Той показваше съобразителност и

не се месеше много в заниманията на своя Майстор. Отношенията му с Вълшебника се ограничаваха до въпроси, свързани с неговото обучение, които въпреки младостта и неопитността на Чирака, понякога бяха достатъчно приятелски и искрени.

Дъглас наблюдаваше, слушаше и се опитваше да разбере отблизо света в Херцогството. Той съобщаваше новините, научени в околностите или селищата. Беше сигурен, че Флеърмън съвсем малко се интересуваше от световните събития, доколкото те се отнасяха до Долината и самото Херцогство.

Но в дните, които минаваха, научи повече.

[1] На много места в текста се използват думи с главни букви, които дори не са имена на местности. Оставил ги както са в книжното издание. Бел.Mandor. ↑

[2] Перт (англ.) — жив, игрив. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

— Вълшебници — каза Флеърмън Флоуърстолк. — Чародеи, магове, огнегадатели, водогадатели, вещици, върколаци и всички от този род притежават нещо общо: те са обикновени, срещат се като хората, които виждаме всеки ден, като например Фермерът Френстил. Те не са полубезсмъртни като феите, елфите и джуджетата и напълно се различават от истинските безсмъртни по вид и качество.

След неколкодневна почивка, това беше първият ден от уроците на новия Чирак.

— Всички простосмъртни магьосници упражняват еднакъв вид магьосничество и бих добавил, че постигат различни успехи. Много често успехът в магиите зависи от усилията, отдадени в трудния, дълъг и стръмен път към овладяването на знанията и вълшебствата. Много чираки никога не успяват да достигнат нужното ниво. Други са родени за професията и хващат знанията още от началото. Единствено времето ще покаже към коя от двете крайности се приближаваме. Надявам се, че не си напълно непохватен.

Флеърмън впери продължителен втренчен поглед в чевръстия чирак. Дъглас си спомни за първия си сън през онази сутрин под дебело подплатения покрив в западния край на къщата..., когато загърнат в алена пелерина убиваше страшния леден дракон с нетрепващо и сигурно движение на ръката си.

Магьосникът придоби сериозен вид, внезапно простена и произнесе:

— Това, което току-що казах е истина. Признавам, че се изразих грубо, за да разбия надеждите ти, поне докато дойде време за обяд. Не бих искал да си помислиш, че така просто и бързо бих могъл да направя от тебе вълшебник, докато ти не се стараеш да заплатиш за уроците с усилие и душевно терзание. Разбира се — добави той, обръщайки се към главния вход на работилницата, — въпросите, които стоят пред нас са:

а) Дали си подходящ за този занаят.

б) Имаш ли желание да се обучаваш. Не можеш просто така да покажеш класата на пътуващ магьосник, без значение, че това ти харесва и нито си чел книги, нито посещавал уроци. Просто така не се става вълшебник.

— Има толкова много третостепенни магьосници — добави той, — които се срещат наоколо. Но твърде малко от тях са компетентни и обикновено са представители на злите сили, защото не са имали времето да се научат на добри. Черната магия е много по-лека, запомни това, мое момче! Както беше казал един мой стар приятел, бялата магия не разяжда душата. Толкова много третостепенни магьосници се върят наоколо! И повечето от тях са некомпетентни и зли, защото не могат да схванат доброто. Черната магия е къде по-лесна, а бялата не разяжда душата, както бе ми го казал един стар приятел — повтори той.

Флеърмън се спря до голямата работна маса, височината на която достигаше до бедрото на обикновен човек, разположена в центъра на първата стая в работилницата. Беше най-голямата, най-дългата и най-страницата маса, която Дъглас бе виждал някъде и стигаше до коремите на двамата. Върху нея бяха поставени кораби с пълно оборудване на път за Пертсайд. Голямо разнообразие от бутилки — празни или изпълнени с прозрачна, кафява, зеленикова или белезниковка течност бяха положени, разместени и подредени върху дървения плот. Огромната площ се допълваше от стъкленици, щипки за дестилиране, извити стъкленици, ребуси, цилиндрични и конусовидни съдове, колби изпълнени с бълбукащи течности и останали ярдове пространство от стъкло и други наредени предмети.

Имаше и стъклени пръчки, стъклени чинии, стъклени цилиндри с отворени краища, както и всеразмерни огледала с разнообразна форма, без да се включват лещите — различни по големина, с различни цветове на дъгата.

Сред разпръснатото множество от дреболии бяха разхвърляни книги, памфлети, морски карти, свитъци хартия — непокътнати, с номера, тайнствени думи, кабалистични знаци и релефни фигури. Стенните полици и шкафчета, както и пространството под масата бяха изпълнени с ножове, шпатули, лъжици, черпаци и микроскопи. Изсушени корени, листа и цветове от стотици растения се съхраняваха в буркани със златисти покривала. На пода под тях бяха поставени

дамаджани със здрави стъклени запушалки, пълни с тъмносиви, чисто бели и катранено-черни прахове или с многобройни кристалчета.

По-ниско разположените бутилки с подредено съдържание имаха преграда за опиране и регулиране на тяхното количество, състоящо се от течности оцветени в чист рубин, светъл кехлибар, масленозелено, кралски пурпур или оранжев сироп. Изглеждаше, че много от тях врят или кипят по собствено желание.

Всички бутилки и стъклени съдове бяха здраво затворени и притежаваха етикет, надписан с дребен шрифт с ръждивокафяво мастило. Повечето етикети изглеждаха като нови, но се забелязваха и други с оstarял и трудно четящ се текст.

Момчето бе застинало в недоумение, докато учителят-магьосник почистваше мястото в центъра на единия край от масата. Майсторът извади високо столче, покатери се върху него и зарита с крака във въздуха. След това внимателно свали шапката си — висока, с конусообразна форма и със златен пискюл на върха, постави я встрани от него и спокойно продължи започнатата на закуска лекция.

— Трябва да знаеш, че до голяма степен успехът в тази професия, а това наистина е професия, е не просто търговия или занимание..., впрочем докъде бях стигнал? Аaa, да! Ако работиш упорито и имаш желание да се учиш, ти си щастливец, особено ако притежаваш природна дарба за магии, което дава допълнително предимство.

Той спря за момент, обърна се към застаналия до него Дъглас и го погледна в лицето. После продължи:

— Защото ти имаш нещо, което никой друг ученик на вълшебник не притежава — мен! Твойт Майстор, Учител, Водач, Пример и Приятел. Звучи малко нескромно от моя страна, но казаното от мене е много ценно и вярно — завърши речта си Флеърмън.

— Аз... ъъ..., аз Ви вярвам, сър.

— Истина е — Магьосникът отмести погледа си към връхлитация през входната врата Бронзов Бухал, който с металически шум и тръсък кацна на една голяма пръчка до масата за четене. — Какъв тътнеж! — възклика магьосникът недоволно. — Много рядко си така припряян, Бухале!

— Само казвам какво е истина — отговори птицата. — Може ли да присъствам на първия урок?

— Да, разбира се, въпреки че ние вече започнахме. Първият урок се отнася до тежката работа, предимствата на късмета, прилежността, задълбоченото и сериозно учене на материала за усвояване и също така много други въпроси.

Дъглас просто кимна, до този момент нямаше какво да попита, всичко му изглеждаше правдоподобно. Магьосникът изтри очилата си с ръкава на своята туника и продължи:

— Това беше първият урок. А сега следва и първият тест: Ще приемеш ли предизвикателството? Ще обещаеш ли да работиш упорито и да даваш всичко от себе си, дори когато задачите са леки?

— Да, сър — каза бързо Дъглас. — Въпреки че бих добавил „времената са тежки, а не леки“.

— Наистина, по-трудно е да се работи внимателно и съсредоточено, особено когато нещата вървят добре — отвърна Флеърмън. — И също така за да се справяш с уроците си в „леки времена“ се изисква още по-особено старание. Помисли за това, момчето ми! Но аз казвам: премина през първия тест, да започнем с втория... Какво е магия?

Докато Вълшебникът и Бухалът съсредоточено мълчаха, Дъглас внимателно се замисли върху въпроса. Накрая момчето отвърна:

— Смятам, че магията би трябвало да бъде нещо..., което осъществява друго нещо... за..., за което наблюдателният човек не може да намери нито готова причина, нито подходящ метод.

— Добре, добре! — изпляска с ръце Магьосникът, в знак на задоволство, а Бухалът размаха криле и ги разтърси в знак на съгласие. — Добър отговор или по-точно добър първи отговор, защото това не е цялата истина, но все пак е задоволително начало.

Той смени мястото си, като се доближи до момчето, а освободеният стол го последва и се спря до Дъглас.

— Забеляза ли как всяка вечер се приготвя храната? Добре, трябва да знаеш, че това се дължи на постоянна магия, но е нещо различно от обикновеното природно вълшебство. Синият Чайник нарежда и дава указания, за да бъдат изпълнени точните изисквания. Ястията се приготвят в определено време и както знаеш са отлични. Но не храната е вълшебна, а начинът, по който се приготвя. Разбиращ ли за какво говоря?

— Може би малко.

— Видя ли как топлината от печката кипва водата за чая, обелва зеленчуците и приготвя соса от печеното месо?

— Не, но предполагам, че тя би трябвало да се намира там — отвърна Дъглас.

— Следователно ти определяш топлината, огъня и врящата сила като магия?

— Те биха могли да бъдат, въпреки чувството, че ако бях наблюдавал внимателно, щях да намеря естествено обяснение за тях.

— Възможно е, познавам хора, които също биха могли да обяснят нещата по напълно разбираем начин, например предизвиканата химична реакция от връзката на въздуха с нагрятото дърво, което наричаме горене. Отново точен отговор! И ако трябваше да накарам приятеля си да ти обяснява явленията горене и кипене, ти сигурно не би видял в тях нищо вълшебно, защото ще ти бъдат обяснени с помощта на природните закони. И сигурно щеше да се съгласиш, така ли е?

— Да, сър.

— Според мен, избраната от тебе дефиниция за магия е: „Всяко действие има реакция, за които не може да се намери логическо обяснение“.

— Възможно е да се каже и така — добави Дъглас, въодушевен от метода на преподаване.

— Дотук трябва да повярваш на думите ми. По света съществуват величествени и разнообразни природни вълшебства, а за един магьосник са необходими години, за да се научи да ги разпознава. Ето защо се нуждая от различно, по-разбираемо обяснение за това, какво е естествено и какво е магическо. Като тип магията сравнително малко е свързана с природните закони и твърде по-разумно е да вникнем в съдържанието на неестественото, вместо да търсим къде липсва. Дори и тази пътека на познанието е дълга и трудна, изпълнена с пречки и препятствия. Накрая ще разбереш, че съществуват много малко магии, в които можеш да си напълно сигурен. Има и конкретни примери — да движиш или преместваш предмети на различни разстояния. Съгласно всички познати тестове, това е в пълно несъответствие с природните закони и се смята за абсолютно невъзможно. И още...

Магьосникът случайно направи необичаен жест към стоящия пред него предмет, който се оказа Бронзовия Бухал. Чу се: „Пуффи“, птицата изчезна от мястото си и се появи на петнайсетина фути разстояние от тях. Бухалът изглеждаше изненадан от внезапното пътуване.

— Телепортация — тихо обясни Флеърмън. — Този вид магия универсално е разпространена като истинско вълшебство, по-точно казано, магия с главно „М“. Друг неин вид е екстрасенското възприятие.

Той отвори очи, докосна челото си с лявата ръка и промълви:

— Чувствувам... чувствувам... чувствувам приближаването на стар просяк към нашата врата, готов е да позвъни, тъй като обичайните посрещач го няма. — Вълшебникът намръщено отправи последните си думи към Бронзовия Бухал и продължи: — Облечен е в дрипи, но има добре подковани ботушки и не прилича нито на старец, нито на просяк. Той е платен шпионин на Херцог Юнисед. Въпросният Херцог има голям недостатък: страда от убеждението, че този, който го поддържа напълно, е негов враг.

Магът скочи от табуретката.

— Вече няколко пъти съм отказвал услугите си на този фалшив Херцог. Никога не съм засягал с думи и дела неговите хора, законите му или собствеността му, но той винаги ме е смятал за свой враг — обърна се Флеърмън към ученика си. — Приближи се към мен. Сега ще научиш много повече, отколкото ако ме наблюдаваш как стрелям по Бронзовия Бухал в стаята си или го обиждам с автоматична телепортация — добави той през рамо.

Обзет от тази мисъл, магьосникът закрачи през работилницата, мина през двора и кухнята надолу към приемната и се запъти към външната врата.

Както обикновено при хубаво време, тя беше открайната. Докато се приближаваха към нея, дочуха звънец, придружен от сприхаво чукане.

Едно беше сигурно: ако застанеше на прага, всеки човек щеше да види мъж в одърпани, скъсанни дрехи, които Дъглас никога не би предположил, че може да съществуват. Очите на мъжа бяха зачервени като от плач, а бузите му бяха съсухрени и набраздени от страдания и болки, общо взето изглеждаше много препатил. След като видя

приближаващите се към него фигури, той отстъпи назад, но запази напрегнатата си поза, сякаш искаше да се предпази от вятъра. И момчето забеляза новите му подковани ботушки, така, както беше предсказал магьосникът, а привидната му старост също беше измамна. С подходящ жест, Флеърмън покани госта да влезе.

— Кримай — внезапно проговори вълшебникът, преди другия да отвори уста. — Какво те е довело до Височината на Вълшебника? Твойт господар вече знае отговора ми: не мога и не желая да му помагам в новото начинание. Кажи на твоето Величество да си стои в къщи и да насърчава раждането на агнетата в горните земи. Това поне ще отива както на него, така и на цялото Херцогство.

— Разбрах, че съм разпознат, въпреки отличната маскировка — отвърна фалшивият просяк и Дъглас се учуди на добре модулирания му тон, издаващ младост, вместо очаквания от него висок и жален глас.

От по-отблизо, момчето забеляза, че под старите мръсни дръги, мъжът, наречен от Флеърмън Кримай, носеше хубав жакет върху ризница с красива медна плетка. Под широкия колан, с който беше препасан, се подаваше част от острието на дълъг нож, скрит в красива ножница. Мръсната спълстена коса в действителност беше перука, а дълбоките белези и бразди по лицето му — обикновени боядисани линии.

— С тази маска не можеш да заблудиш и най-зеления новобранец в изкуството на магията — каза Флеърмън.

— Може и да е така, но аз вече научих, каквото ми беше необходимо. Кажи кой е този момък, който от седмица е отседнал при тебе, Майсторе на Огъня? Разбрах, че идва от Брайтглед в околностите на Пертсайд и е син на корабостроителя Дъглас, който се изгуби в морето преди няколко години. Кажи ми, не е ли така?

Дъглас беше шокиран от непознатия, който бе казал името му и знаеше произхода му.

— Не съм учуден, че сте намерили и друг информатор в селото — поде твърдо Вълшебникът. — Но той няма да тръгне след Господаря на Херцогството, както направиха последните трима шпиони.

— Моят Лорд Херцог рядко се обръща към някого за съвет — продължи меко шпионинът. — И мога да допълня, че нямам право да се оплаквам, когато ми се предлага интересна и добре платена работа. Аз...

— Кримай, искаш ли да ти кажа нещо, което твоят платен информатор не би могъл да знае? Младежът, за когото говориш, не прекара просто нощта в Хълма на Вълшебника. Той ще остане да живее тук по-дълго, отколкото предполагаш, защото миналата нощ ние двамата подписахме договор и Дъглас от Брайтглед сега е мой чирак, което може и да не се хареса на херцогските закони. А ти идваш и прекъсваш нашите уроци. Внимавай как ще се отнасяш с него, Кримай, с ученици на магьосници шега не бива.

Шпионинът злобно изгледа Дъглас, а той от своя страна се обърна открито към него:

— Тук съм и това е моето място, господин шпионино! Опитай се да ме предизвикаш и върху теб ще приложа урок номер девет! А сега, след като си видял и чул всичко, за което си дошъл, време е да се измиташ оттук!

Момчето пристъпи напред, направи бърз жест и яростно прочисти гърлото си. Шпионинът се завъртя, премина тичешком двора и изскочи от портичката по виещата се около Потока пътека, после бързо увеличи разстоянието между него и Чирака. Той скоро се изгуби в буйно обраслата градина на един човек, наричан Безценния.

— Е, както и подозирах — обади се Бронзовият Бухал. — Горкият Безценен е приел Херцогските пари, за да те шпионира, Флеърмън.

— Всичко е наред — отговори Вълшебникът с весела усмивка.
— Когато той ме уведоми за предложението на Кримай, аз го посъветвах да приеме. Парите определено ще му бъдат от полза, а херцогът и без това щеше да ги хвърли за някой коварен план, ако не ги беше дал на Безценния. Кримай, обаче, не е толкова глупав. Той знаеше, че няма да има толкова голяма полза от своя информатор.

Той ги поведе надолу през хола и всички се върнаха в Работилницата.

— Кримай нито е глупак, нито чак толкова лош, колкото и странно да звучи. Той ще плати достатъчно на Безценния, за да може да купи на съпругата си Люляка ново легло — преди да настъпи зимата и преди купуването на нов бик за неговите юнаци. Всички ние, освен Юнисед, разбираме каква е причината.

В работилницата Вълшебникът зае предишното си място — на високата табуретка.

— Да не забравя да напомни на Безценния да не допуска същата грешка, която преди време направи неговият предшественик.

— Каква беше тя? — нетърпеливо попита Дъглас.

— Жената на един фермер, живеещ наблизо — поклати глава Флеърмън. — Ооо, тя смяташе заниманията ми за толкова невежи, че в безлунните нощи като тази започна да се маскира и като странно същество да скита из Височината на Вълшебника. Кримай беше така заинтересован, че през последната безлунна нощ излезе да я следи, разбира се, без да успее да разбере или види нещо — пречеха му мъглата и сгущените храсти от лавровкиня, да не говорим за сковаващия мозъка студ.

— И затова получи ужасни болки в гърба — прибави Бронзовият Бухал. — А аз го насочих правилно. Трябваше да видиш физиономията му, когато Вълшебникът го покани на среднощна трапеза. Ха!

— Дадох му специално лекарство против мозъчна треска и направих лапа от зелени жъльди за гърба му, бяха примесени със зрънца от нар. После му дадох мъдър съвет: Кога и как да дебне в студа и мъглата през късните пролетни нощи.

— Разбирам — продума Дъглас. — Следователно, ако Безценният се оттегли и престане да измисля своите истории...

— Тогава парите ще идват при него за по-дълго време!

— А този мъж, Кримай, дали е безопасен?

— О, определено мисля така. Някога той беше честен и откровен, но недостатъчно добре платен учител, който беше изгонен от работа. И сега той прави всичко, продиктувано от Херцога. Юнисед — Херцогът, е нещо по-различно. Алчен, суeten, самомнителен и жаден за власт, също така тираничен, некомпетентен и непросветен в Управлението на имението. Много рядко човек може да го види уравновесен. Между другото, каква вреда ще донесе едно толерантно отношение към Кримай? Да се върнем към уроците, млади момко, още не е време за обед!

Уроците и учението бързо изпъльваха отминаващите дни и летните лунни нощи се топяха и избледняваха с нарастващите интереси и знания на Чирака, който съвсем капнал падаше в пухеното легло в края на всеки ден.

Мишият покрив над него тихо скърцаше и говореше, а надолу по стълбите гърнетата и съдовете приспивно шушукаха. Някоя от котките

често му правеше компания, заспала в края на леглото му. Но когато четейки или пишейки Вълшебникът се отпускаше в собственото си легло, Черният Пламък винаги се намираше там, удобно свил извитата си опашка.

— Блатната билка се използва за главоболие и женски болести, в случаи без кръвоизливи — беше обяснил Флеърмън сутринта. Дъглас го попита за ефузията, тъй като не знаеше нищо за женската анатомия и биология. На тази тема Вълшебникът му изнесе лекция, която трая три дни.

— През по-голямата част от времето Огънят е доминиращ елемент — казваше Бронзовият Бухал, който често се показваше като по-добър учител от Магьосника. — Освен в случаи на необикновени обстоятелства, той превъзхожда Водата, Земята и Въздуха. Например мъдрият дървар винаги пали своя огън в ограничено затворено пространство, където дъждът няма да може да го загаси или вятърът да го раздуха. И когато напуска това място, той внимателно го стъпква в земята, за да не унищожи гората.

— Но Огънят е в състояние за изкипи водата — кимайки каза Чиракът — и даже да изгори или стопи Земята, ако тя е достатъчно нагорещена. Огънят се нуждае от въздух, който да го поддържа, а вятърът може да го направи много по-голям.

— Добре, добре — даде своята оценка Бухалът. — Виждам, че не е толкова трудно да следваш пътя на логиката. Дори и най-сложните магии имат логическо обяснение, ако знаеш системата, по която са направени. Но помисли върху следното: един Огнегадател е способен да запали огън под Морето, той е в състояние да извлече пламък и от Земята, или да го свали от Въздуха. Възможно е да подчини Огъня и да го накара да извърши неестествени неща — това е целта, към която трябва да се стремиш, момчето ми.

Чиракът разпитваше за системите на логиката и четири седмици по-късно вече чувствуваше, че започва да разбира по-простите от тях.

— Слагай солта в месото, след като си го пригответил, а не преди това. Тя извлича соковете му и го прави твърдо и сухо, особено когато се отнася за говеждото — обясняваше Синият Чайник. — Когато накапеш с восьък панталоните си, веднага полей с гореща вода мястото и не го трий! Господарят обича филийките хляб да са препечени — продължи той с обясненията, — а маслото да е размекнато, затова

зимно време го слагаме до печката. Вълшебникът харесва и горещото кафе — много силно и много сладко по всяко време на годината — така че всеки ден Кафеникът най-рано започва своята работа. Не можа да разбера защо захарта вече се намира по-трудно от самото кафе. Всяка седмица се прави списък за необходимите пазарни продукти и в пазарен ден, който в Трънкети е всяка сряда, ще знаеш какво да търсиш. И никога не пазарувай на гладен стомах.

Докато слушаше обясненията, главата на момчето се пълнеше с хиляди важни неща, необходими за едно домакинство. Магът не обичаше да пазарува, а Синият Чайник нямаше такава възможност, така че задължението да купува храна и пие се падаше на Дъглас. Той се научи да прави и списъци за покупките.

— Следващия път, когато отидеш на пазар — каза му веднъж Флеърмън Флоуърстолк, — искаш да ми купиш макара с най-дебелия копринен червен конец. Ще отидеш да я вземеш от шивачката, тъй като старата Дикси не тъче копринени конци. Червеният цвят да прилича на този на цветята в голямата ваза в хола, разбра ли? И докато си там, купи ми три цифта вълнени чорапи, шивачката сама ги плете. Ако ѝ позволиш, тя ще ти вземе накрая най-малко два талера, но ти ѝ кажи, че ги купуваш за мен, Вълшебника от Хълма и че ако не ги даде за десет процента от исканата сума, през следващата пролет ще ѝ донеса болест по прасковите. Шивачката знае, че само се шегувам, но тази игра харесва и на двама ни.

Дъглас записа: червен конец — червен като цветята във вазата и три цифта вълнени чорапи за Вълшебника (болест по прасковите).

В сряда сутрин, взел доста порасналия списък, той нарами кошница на гърба си и се запъти към пазара в Транкети.

Той беше на градския площад на най-големия и единствен град в Долината, където живееха двеста семейства — в приветливи малки къщички, построени от местен камък, укрепен с извити и боядисани грели от дърво, отсечено в горите по северните склонове на Долината, разположени над стадата и малките възвищения. В едната част на площада, под величествено разперил клони орех, се издигаше стара църква, а близо до нея — пространство с надгробни камъни, изпъстрени с имена и дати на покойници, някои от които бяха починали преди четиристотин години. От другата страна — много по-голяма и много по-чисто поддържана, макар и леко отъпкана от

градските овце се намираше малка горичка от пет стари дъба, които се разпростираха над ханче, наречено „Дъбовата почерпка“. Предните му кепенци бяха широко отворени за утринните слънчеви лъчи, както и за леките вечерни бризове през лятото. Минаващият пътник би могъл да чуе смехове и песни, както и да усети острата миризма на отлежало ниво.

В средата на площада се намираха къщите на по-заможните жители — докторът, градския управител и собственикът на мелницата.

В пазарен ден жените на фермерите, облечени в светли работни рокли и престилки, с червени, жълти или бели кърпи на главите, заставаха зад сергиите около дъбовете и ханчето и неуморно предлагаха (и сръчно продаваха) яйца и сметана, пилета и масло, пуловери и къси чорапи, ръчно изтъкани със собствена вълна.

Продавачите купуваха един от друг, клиенти им бяха и гражданите, които нямаха възможността да обработват плодородната почва в Долината, в някоя своя ферма, както и непознати пътници и странници, които пристигаха на това място в сряда сутрин. Спазаряването доставяше удоволствие, въпреки че главната тръпка бе клюката, която се смъкваше от върховете на женските езици. Цялата тази какофония влизаше в ухото като мелодия и даваше ясна представа за търговските отношения в един малък град.

Седнали на дървените маси под сянката на величествените дъбове, фермерите споделяха новини и мнения, обсъждаха ремъци за добитък и реколта, купуваха или продаваха крава и плуг. Долината също се славеше с породистите си, издръжливи и силни коне. И докато фермерите в ханчето отпиваха на гълтъки горчивата пенеста бира, домашно приготвена с цвят на орехова костилка, една дъбова бъчвичка обикаляше покрай минаващите млади здравеняци.

Дъглас се потопи в блъсканицата, и докато весело отвръщаше на женските реплики и закачки, избираше най-хубавите домати, картофи и репички, тръпчива ряпа и боб. Момчето плащаше за направените покупки със сребърни талери с герба на Херцогството, което беше добре дошло за всеки продавач, защото монетите не се срещаха често.

От мелничаря той купуваше пакети брашно, а понякога специално добавяше изпечените от пекаря сладкиши. Неговата фурна се използваше и за печене на говеждо, което обикновено се

съхраняваше в ханчето за вечерите и закуските на гостите. Синият Чайник, разбира се, предпочиташе собственото им приготвяне.

Под сянката на дъбовете можеше да се забележи и собствената персона на фермерът Френстил — с халба бира в едната си ръка и с извита лула в другата. Колкото той бе ненавиждан като най-богатия и преуспяващ в Долината, толкова неговата съпруга беше почитана от хората. Упорит, прогресивен и стриктен като човек, той честно си признаваше грешките, но още по-честно се отнасяше саркастично и подигравателно към по-слабо енергичните и преуспяващи фермери. Много от тях, подсмърчайки, споделяха мнението, че работата не е по тяхната лъжица (което съвпадаше с мнението на Френстил).

Но когато възникнеше проблем или някой изпаднеше в беда, фермерът Френстил беше човекът, към когото се обръщаха за съвет и помощ. Стараеха се никога да не го беспокоят напразно.

Той се отнасяше благосклонно към Дъглас и момчето отвръщаше на вниманието с уважение. Вътрешно за себе си, младежът бе решил, че харесва този мъж, въпреки сарказма и мърморенето му.

Флеърмън от своя страна също смяташе Френстил за най-начетения мъж в Долината и насырчаваше момчето да задълбочи приятелството си, за да спечели доверието му.

Разходките до Транкети в сряда бяха приятно и желано разнообразие в летните утрини на Чирака, те го отдалечаваха от ежедневните учебни задължения — занимания, лекции, четене, писане и работа в лабораторията.

Харесваше му да ходи сам, с изправена стойка и вдигната глава, да си подсвирква и да пее, докато отминава красивия криволичещ поток. С топла усмивка и лек поклон поздравяваше всеки срещнат и момчето скоро разбра, че е спечелило симпатиите на хората в местността и жителите от селището.

В околността Дъглас си намери близки приятели. Той посещаваше злочестия Безценен и неговата съпруга — Люляка, а на път за пазара правеше списък за необходимите продукти за домакинството и при обратния път често носеше подарък или специална изненада.

Той осъзна, че много от нещата, които споделяше, се включваха в рапортите на Безценнния до Кримай. Но момчето имаше достатъчно здрав разум, за да не се поддаде на провокация. Безценният от своя

страна прояви силно чувство за собственост в тази история. Както бе забелязал Флеърмън, това бе добро споразумение, от което всеки имаше какво да спечели.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Първият посетител пристигна два месеца след началото на уроците. През един късен августовски следобед, той открыто пристъпи към входната врата, докато по това време Дъглас грижливо почистваше пътеката от изсъхналата трева с помощта на върбова пръчка и същевременно дискутираше с Бронзовия Бухал относно илюзиите. Металната птица се готовеше да напусне своето любимо място в центъра на входната врата. Тогава Бухалът внезапно спря да говори.

— Шъъът, някой преминава по моста!

Дъглас се обърна и успя да забележи добре облечен, привлекателен млад мъж, на вид около двайсет и пет годишен, с широки рамене и тесни бедра, който създаваше впечатление за моряк, натоварен с важна мисия.

— Обзалагам се, че е морски капитан — мислено го прецени момчето.

След като видя, че е забелязан, пътникът приятелски махна на Дъглас и се насочи към вратата.

— Ти трябва да си Чиракът на Вълшебника — провикна се мъжът. — Разбрах, че накрая Флеърмън се е сдобил с помощник. Чудесно, казвам се Торнууд.

Дъглас също се представи. Бронзовият Бухал поговори с госта, показвайки, че новодошлият е верен и уважаван приятел. Когато забележеше пристигането на непознат, птицата обикновено безмълвно чукаше по вратата.

— Радвам се да Ви видя отново — замаха криле Бухалът. — Милорд, изминаха години, откакто не сте посещавали Хълма на Вълшебника!

— Приятелю Бухал, нямам нищо общо с милордовете и тези дни изпълнявам друга роля.

— Ааа, и каква е тя? — попита Дъглас и бързо се изчерви от проявената дързост. Трудно е да бъде възпрян придобития навик да задаваш въпроси.

— По-просто казано ролята, която изпълнявах, бях аз самият или това, което моят получичо Юнисед имаше огромното желание да бъда, но той никога няма да успее, ако правилно схващате думите ми.

— Аз мисля... — отвърна Дъглас.

— Господи! Дали твоят Маг е зает с духовна работа и не може да бъде обезпокояван, дори от посещение на стар приятел?

— Ооо, не подозирям такова нещо — възвърна хладнокръвието си Дъглас. — Уверен съм, че господарят ми повече от всичко ще се зарадва на визата на стар приятел.

— Виждам, че колкото си схватлив, толкова си обичан, момко.

— Благодаря Ви, елате насам, капитан Торнууд. Идвали ли сте преди във Височината на Вълшебника?

— Да, но това беше... Не, бях дори по-млад от тебе, когато за първи път дойдох тук. Беше в една черна и променлива нощ, както се изразяват хората. Някоя вечер, когато имаме време и топла запалена камина, ще ти разкажа подробно. А, ето и самият Вълшебник Флоуърстолк, покрит с прах точно като магьосник.

Флеърмън изтупа праха от носа и брадата си, после със светнало от радост лице протегна ръце към новодошлия здравеняк.

— Ето го Торнууд, когото приветствувам и поздравявам. Изглежда два, не — три пъти по-голям от предишния път, когато се срещнахме. Радвам се да те видя заякнал и възмъжал! Видя ли се вече с моя помощник Дъглас Брайтглед? Да? Добре!

Как се радвам, че мога да те приветствувам от дълбините на скучното магьосничество. Синият, синият! — обърна се той, викачки към кухнята. — Дъглас, извикай стария Син Чайник и нека заедно опитаме вкуса на западния чай от зелената нефритова кутия. Бързо в салона!

— Не съм съгласен — запротестира Торнууд. — Да пием чая в кухнята или в работилницата, така ще мога да си припомня това място. Всеки може да седи в гостната, но само един вълшебник притежава магическа работилница, като тази на Флеърмън.

И те тръгнаха — момчето, мъжът и вълшебникът, последвани от Бронзовия Бухал, Парти, Перт и Черния Пламък. Преминаха през кухнята, където бяха поздравени от гърнетата, съдовете и пуфкация синя пара Чайник, излязоха на двора и закрачиха към работилницата.

Флеърмън почисти едно кътче от бъркотията от туби, щипки, лещи, колби и стъкленици, за да постави Сребърния чаен сервиз, който бързо се повдигна на късите си крака и подскочайки по масата не разля нито една ценна капка от скъпия чай с прясна сметана и кафява захар.

— Всичко е както преди — отбеляза Торнууд. — Аа, Черни Пламъко, спомняш ли си другаря си от детинство? Когато бях тук още нямаше толкова хубави жени.

Той погали главата, ушите и раменете на котака, докато той като малко коте мъркаше от удоволствие.

Чаят беше придружен с пресни печени кифлички. Вълшебникът задаваше въпроси, Торнууд отговаряше, а останалите слушаха. Накрая, изгарящ от нетърпение, Дъглас попита за историята на морския капитан.

— Добре — започна той, — смятам, че знаете, моята Лейди-Майка беше избрана от Великото Събрание за Дукеса-Регент, докато след смъртта на баща ми навърши необходимата възраст. За да направя тази история по-къса, ще допълня, че след по-малко от година, Юнисед, нейният полубрат, пристигна и поискава короната.

Великото Събрание беше объркано и раздвоено. Някои определяха за управляваща майка му, други смятаха, че Херцогството се нуждае от мъжка ръка, която да ръководи страната и да издигне мен, следващия Херцог. Аргументите бяха обсъждани най-подробно и някои от тях започнаха да надделяват, когато майка ми внезапно почина. Част от близките й приятели се опасяваха, че виновникът за това деяние е Юнисед, затова решиха да ме скрият извън Столицата. Те ме доведоха тук, във Височината на Вълшебника, за да потърся съвета и помощта му.

— За съжаление трябва да призная, че Юнисед и още една личност... жънат успехи. Вашата майка още не е открита!

— Да, разбирам, тогава бях твърде малък и наивен, за да осъзная всичко! Мислите ли, че майка ми е умряла?

— Все още не съм напълно сигурен — отговори Флеърмън. — Тогава просто ги посъветвах да ви скрият.

— Помня го. Тогава казахте, че някога ще му дойде времето и аз ви вярвам!

— Вече наближава — тихо продума Флеърмън.

Торнууд го погледна изпитателно, после продължи с разказа си:

— Още щом напуснахме столицата, бяхме преследвани от войниците на Херцога. След като поговориха с Флеърмън, моите приятели ме оставиха тук, а самите те продължиха към планините на изток, с надеждата да избягнат преследването. Години по-късно разбрах, че са успели да се спасят след кратка, но тежка битка, благодарение на джуджетата от Дуелмленд. Познавайки злопаметността на Юнисед, те не са дръзали да се завърнат в Херцогството. Оцелелите предполагам са на служба при вожда на Хайлендорм, някъде на изток. В продължение на година и един ден, аз останах в Хълма с един добър човек — старият Френстил. Как е моят любим приятел, Флеърмън?

Вълшебникът отговори, че при последния път, видян от предишен служител, той е изглеждал в отлично състояние. Привързаността на Дъглас към фермера Френстил непринудено се увеличи и той започна да разбира неговите меланхолични настроения, придружени от сприхавост.

— И така, Дъглас — продължи Торнууд. — Както казах, с твоя Господар изкарах цяла година. Това беше едно приказно време от моя живот, което само ти можеш да разбереш по-добре! Трябваше да се крия, но Флеърмън ми позволяваше да наблюдавам работата му и ние често дискутирахме за света и живота, за химикалите и за всичко останало. Бих искал да мога да остана тук завинаги, но нямах необходимия талант за вълшебства. Накрая, една нощ, Флеърмън пеша ме изпрати на юг през Хълмовете на Лесън — придружаваше ме неговият приятел Грубия. Майкъл ти изпраща поздравите си, Флеърмън!

В знак на отговор, Вълшебникът кимна. Торнууд се отпусна на стола си, който се подпираше на два крака и подпра рамене в стената на работилницата.

— Така станах моряк, нещо наистина много хубаво. Започнах като палубен помощник, след това продължих да се обучавам и спечелих достатъчно, за да купя първия си кораб от Майкъл, който го беше взел „за да свърши някои работи“. Разговарях с трима от Уенсмънс и ги наех за екипаж. Те се бяха научили да променят курса на кораба срещу вятъра, да прибират платната, изтеглят котвата и да връзват възли със зъби още преди да проходят. Сега притежавам единайсет големи кораба, всеки с единайсет членен

висококвалифициран екипаж. Ние превозваме лято желязо, месингови изделия, текстил и бои, дърво и пшеница, вълна и ябълки, бира и картофи — от единия край на долините в Инд до други далечни места. По обратния път донасяме коприна, подправки и мед, ламарина, понякога кожи и изящни пера, както и химикали и руди. Също така превозваме през моретата пътници и ги връщаме обратно. През това време печелех, всичко беше вълнуващо и чудесно. Тази пролет реших, че мога да си позволя да оставя работата на самотек, а аз да се върна и да видя как чично Юнисед се справя с Херцогството. Измина доста време и той сигурно вече ме е забравил. Докато не наблизих ханчето със старите дъбове, не се разделях с дългата си брада. Тази сутрин я обръснах и се страхувах от този мошеник — кръчмаря, да не би да ме е познал, въпреки че съм сигурен: ще държи устата си затворена. Вие как мислите?

— Кръчмарят ще мълчи, бъдете сигурен — обади се Дъглас. — Следващия път, като отивам на пазар, ще му напомня. Но още не сте се срещали с Безценния, нали?

— Не, въпреки че на път за Вас си откъснах няколко ябълки от неговите дървета — отвърна моряка. — Чично ми очевидно е амбициозен, нечестен и опасен мъж — добави Торнууд сериозно. — Кръвта ми не веднъж е кипяла. Мъжете се прибират в армията насила, пускат ги в бой с почти голи ръце. Фермерите са принудени да продават реколтата си на половин цена, а може и на по-малко. Децата са принудени да помогнат на родителите си, за да смогнат или ги изпращат да правят стрели. И което е най-лошо, жените, чийто съпрузи са в армията, са обречени на глад. Жivotът им е пълен с опасности в съседство с мързеливи разбойници или фалшиви войници. Е, предполагам, че всичко това Ви е известно — въздъхна той накрая, — въпреки че в ханчето твърдяха, че още не е стигнало до Долината. Според мен Юнисед се страхува да беспокои Долината и самите Вас! Благодаря на Господа!

Флеърмън Флоуърстолк се усмихна суро и кимна.

— И какво направихте тогава?

— Възнамерявах да се разкрия и да вдигна въстание, но ми се струва, че узураторът разполага със силна войска. Затова се отправих на юг, за да потърся съвета на моя стар учител Флеърмън.

— Ти, чедо на справедливостта, откърмено с майчино мляко — произнесе много сериозно Вълшебникът. — Юнисед скоро ще обяви война на Хайлендормския Тет и това от една страна е смешно, защото всеки хайлендормец е роден и отгледан като боец, независимо дали е мъж, жена или дете, това се отнася дори и за кучетата! Но... Добре, Торнууд, ще говоря с факти — без слухове и клюки. Все повече войници пристигат, за да се сражават под знамената на Юнисед, а генералите му — сбирщина от разбойници, ги въоръжават и обучават. Тет от Хайлендорм е стар мой приятел и знае, че винаги може да разчита на съветите и помощта ми. Той ми съобщи, че неговите граници гъмжат от шпиони и наблюдатели. Вече има неприятни инциденти и той е подготвен за предстоящата война, когато тя бъде обявена.

— Хммм — въздъхна Торнууд, — никога не съм се срещал с Тет и не е зле да ми дадеш препоръчително писмо до него. Може би моите кораби ще му бъдат в помощ.

— Разбира се, още тази вечер ще го напиша. Предполагам, че ще останеш, за да починеш от дългия път?

— Надявах се да бъда поканен за няколко дни — отвърна със смях Торнууд. — Ако не друго, то поне да разбера какво си намислил.

— Доволен съм! Оставай за колкото пожелаеш и знай, че винаги си добре дошъл. Искаш ли още малко чай?

За съжаление на Дъглас, който с непрекъсващ интерес следеше разговора, коментарът за войната бе прекратен. Той вече беше чул слуховете за войската на Юнисед и терора, наложен на север.

Дискусията се прехвърли към последния експеримент на Флеърмън. Той се състоеше в съхраняването на много студено място в една магическа кутия, създадена както Вълшебникът се изрази „да осигури среда за запазване на постоянна ниска температура“.

„Кутията“ представляваше дъбова кабина, покрита с галванизирани метални ленти и снабдена с врата. Дъглас беше помогнал в построяването ѝ и знаеше, че от вътрешната ѝ страна се намира дебел пласт лед. Когато вратата се отвореше, излизаше бял облак студена пара, който се извиваше около върха на масата и се спускаше към пода.

— Студено е! — възклика гостенинът.

— От вътрешната страна температурата е достигнала точката, при която чаша вода за няколко минути се превръща в лед.

— Парите приличат на дъх на вълк в зимно утро — отбеляза неодобрително Бронзовият Бухал.

— Ледът представлява замръзнала влага във въздуха — нетърпеливо обясни Дъглас. — Дървото и метала — по-точно поцинкованото желязо, което не хваща ръжда, бяха добавени, за да подпомогнат по-успешното протичане на експеримента.

— Мисля, че схванах основното, въпреки че съм много далече от магията. Аз съм вещ само в навигацията и корабоплаването, но разбирам: ледената „кутия“ на Флеърмън при отваряне на малката вратичка бълва лден хлад.

— Флеърмън, защо не построихме „кутия“ с вратичка, която се отваря отгоре? — внезапно попита Дъглас. — По този начин, когато се отваря няма да се губи толкова студен въздух.

— Майсторски въпрос, зададен майсторски. А моят отговор, като изключение от моето правило съдържа друг въпрос: защо не помислих върху това?

И той приведе думите си в действие — обърна „кутията“ с вратичката нагоре. Потокът бяла пара значително намаля, Вълшебникът затвори вратичката и я заключи.

— Сега остава само един въпрос — каза Торнууд намигвайки. — Може ли да попитам?

— Бъди мой гост, както винаги си се чувствуval — отговори Флеърмън.

— С какво цел е направено всичко това, Магьоснико?

Флеърмън бе изненадан, но Дъглас не се учуди — в интерес на истината и той възнамеряваше след време да попита за същото.

— Използвай мозъка си, Моряко! Мисли! Старите царе щедро са плащали на подчинените си в сребро, за да им носят лед от Зъбите на тигъра, където те са се качвали и слизали всеки летен ден, после са го отнасяли в дворците, за да могат господарите им да изучдават питиетата си, спалните и да съхраняват храната си в летните горещини. Студеното мясо се разваля бавно. Ако е достатъчно замразено, то лесно ще издържи повече от ужасно осоленото и опушено мясо, с което вашите моряци се хранят след като свърши прясното. Нашите велики пра-прадядовци са знаели това и са покривали

отвън къщите си с ледени блокове, изрязани от замръзналите езера, също така са погребвали покойниците си в дървени стърготини.

— Помисли дали няма да вземеш една или две кутии по време на пътешествие в тропически страни — вмъкна се Бухалтът.

— Сега разбирам! — възклика моряка от търговския флот. — А това важи и за пресните плодове, нали? Няколко пресни портокала биха могли да предотвратят морската болест, същото важи и за лимоните при дълго пътуване.

Той незабавно попита Флеърмън може ли да му изработи единайсет „кутии“, специално пригодени за неговата флота.

— Но малко по-широки, ако е възможно — всяка от тях на всеки кораб да побира поне един-два тона месо, плодове и зеленчуци — добави.

— Ще възложа изработването им на нашия стар приятел Майкъл Грубиянина — реши Флеърмън. — Той може да ги направи с размери, от каквите се нуждаеш. След това аз ще изрека заклинанието и той ще довърши останалите. Докато се върнеш от Хайландорм вече ще имам оформените планове и ръчно написано указание за работата с... как я нарече? Аха, ледената кутия. И аз ще я наричам така, наистина наименованието е подходящо!

— И после какво? — попита синът на Херцога.

— По-нататък? Е, дотогава може би ще се наложи да свършиш и някоя друга работа. Ако ли не, ще продължиш да печелиш пари и да градиш щастието си, но бъди предпазлив! Юнисед може да не знае, но може и да знае, че си жив. Той има шпиони навсякъде, дори тук ме следят.

— Радвам се, че пристигнах. Ако не друго, то посещението ми доставя удоволствие — по-голямо отколкото атмосферата на веселите и жизнерадостни екипажи. Вярвам, че ще се съгласиш с направената оценка, Магистре.

Последва бурно, изпълнено с вълнение обяснение, което сигурно щеше да представлява голям интерес за остроумните и бъбриви фермерски съпруги от пазара в Транкети. Докато то траеше, Дъглас отиде да предупреди Синия Чайник за предстоящата вечеря.

Скоро тя беше готова и сервирана с много повече шум и весело настроение; гърнетата и тиганите подскачаха в съдовете за измиване, сякаш за да не изпуснат нито дума.

По средата на разказаната от Огнения Учител приказка за далечни земи, където жените водели битки, а съпрузите им се грижели за децата и домовете, младият Чирак задряма.

— Нашите разказвачи на дълги приказки тази сутрин събудиха петела със своя говор — докладва Бухалът, когато Дъглас отвори очи в своето легло. — Не очаквам да чуя от тях нещо ново, така че ще се захванеш ли с уроците?

Те решиха обучението да се провежда под стрехите на тавана на хамбара, където седмица преди това бяха натрупали приятно ухаещи на късно лято сено и слама.

Торнууд остана четиринайсет дни. Беше безгрижно прекарано време, през което той се показва не само като интересна личност, но и като човек, който се интересува както от работния свят на Вълшебника, така и от обучението на младия Чирак. Когато през една ясна сутрин той си тръгна, Дъглас искрено съжаляваше. Торнууд го покани да му гостува на остров Уейнис, който се намираше далече на юг зад обраслите и опасни хълмове на Лесьн. Флеърмън обеща, че някой ден, когато уроците му приключат, ще го пусне да отиде до морето.

Изминаха няколко дни, докато Дъглас най-сетне намери подходящо време, за да зададе въпрос, който отдавна го измъчваше.

— Магистре! — започна той, усвоявайки обръщението на Торнууд. — Винаги съм разбирал Вашата позиция да не се месите в политиката. Вие отказахте да посетите Херцог Юнисед, когато това можеше да възпре неговите завоевателни амбиции. Доколкото си спомням, само го предупредихте да внимава, а по отношение на Торнууд бяхте толкова полезен в съветите и идеите си.

— Много просто, синко мой, харесвам Торнууд, който ще допринесе за едно много добро Херцогство, а ненавиждам Юнисед. И все пак, ако трябваше да съдействувам за неговото отстраняване, сигурен съм, че хората от Херцогството биха настояли да заема неговото място. Но не мисля, че магьосничеството има връзка с политиката. Вълшебниците не притежават качествата на добри владетели, а със своите действия водят всичко до лош край и още по-лошо — те вредят на поданиците си и техните занимания. Да, аз ще помогна на Торнууд, но без да направлявам и подтиквам действията му, знай докъде се простират границите ми. И ти, Дъглас Брайтглед, би

трябвало да достигнеш до същото заключение. Затова като наказание за следващия въпрос, ще отговоря с въпрос.

— Мисля, че се досещам за отговора — запротестира Дъглас, — но бих искал да го чуя лично от Вас.

— Да се върнем към алегориите, момко. Сега ще те запозная с флората и фауната на Лендсенд.

Докато момчето притича да вземе нужния том, вълшебникът седна на пейката до голямата камина и промърмори:

— Приемай по-спокойно времената, стари човече. Нещата могат да почакат още малко.

Не всеки от посетителите на Хълма на Вълшебника, пристигнал в следобедната златна светлина, бе посрещан гостоприемно и можеше да слуша дългите приказки.

В една чиста и студена полунощ, когато снегът се сипеше в началото на зимата, Дъглас се събуди от почукване по прозорците на спалнята му, което наподобяваше превъртане на ключ в ключалката.

Той бързо объркан скочи от леглото, взря се напрегнато и попита:

— Кой е?

Звукът престана, после отново продължи, но този път зловещо приличаше на костелива ръка на скелет, почукваща по ковчег.

— Перт, Парти, извикайте Господаря! — обърна се момчето към двете котки и те с бързи скокове се промъкнаха през полуотворената врата. Дъглас се доближи до прозоречните рамки и усети някакво студено течение, което се движеше безшумно също като изчезналите котки. В стаята цареше непрогледен мрак, тъмнината се допълваше от черната безлунна нощ. Дъглас чувствуваще присъствието на някакво същество откъм външната страна на прозореца.

Чукането постепенно се усили.

— Ти ли си, Бухале? — попита той.

— Не е бухал — отвърна тих шептящ глас, идващ от долната част на прозореца. — Моля те, пусни ме, нося спешно съобщение за Флеърмън Флоуърстолк. Няма да ти навредя! Не се страхувай!

Името на Вълшебника, произнесено от толкова странен глас, все пак възвърна куража на момъка. Той пристъпи напред и отвори тежките прозорци. Някакъв силен порив, като от вятър, го отблъсна назад, повдигна пижамата му над коленете преди още да успее да

реагира и да я спусне до глазените си. Когато повдигна глава, прозорците вече бяха пътно затворени.

Очите му срещнаха много странен поглед. Пред него се извисяваше още по-странно същество с малки спираловидни светещи орбити, които се движеха напред-назад. Светлината им обхождаше миниатюрната спалня и изглеждаше, че фигурата се движи, извивайки се като дим. Притежаваше лицето на младо момиче с дълги прости, — сиви коси.

Шепнешият й, но все още ясен и отчетлив говор създаваше впечатлението за нещо ужасно — същият тон беше използвала извън прозореца. Все пак Дъглас се замисли, че му е прозвучал неестествено, защото духът е бил уплашен. Тази мисъл някак си му даде смелост да погледне странния посетител.

— Търся Флеърмън Флоурстолк, Огнегадателят. Дали съм извадила лош късмет, да не го намеря тук? Разбрах, че живеел сам.

— Не, но изпратих да го повикат... Аз... ъъ..., впрочем моля, седнете да го почакате.

— Ах, благодаря Ви. Рядко имам възможността да седя и почивам — каза непознатият женски дух и леко се издигна, после се отпусна към долния край на леглото с усмивка на благодарност. — Може ли да Ви попитам кой сте и как се назвате — наруши тя настъпилата тягостна тишина. — Трябва да призная, че изражението на хората при среща с нас, винаги ни е оставяло впечатлението за някакъв страх. Може ли да попитам за това, по-точно вярно ли е твърдението ми. Аз ще Ви разкажа за себе си, а Вие, ако желаете, също се представете и може свободно да говорите.

— Дъглас Брайтглед — отвърна уверено той с чувство, че съществото, което първоначално го бе изплашило е невинно, безобидно и заслужава уважение. — Аз съм чирак на Вълшебника.

— О, това е добре! Сега разбирам, Вие сте помощник и всичко останало. И ти, Дъглас Брайтглед можеш да ме наричаш Дека, а твоето име ми звучи странно, имам предвид Брайтглед. Дека е краткото ми име, нещо като прякор, с който ме наричат приятелите. В моята страна ние назоваваме с истинските си имена само най-близките приятели или любимци.

Преди да отговори, на вратата се появи Вълшебникът, понесъл свещ и следван от трите котки. Дъглас забеляза, че под слабата

светлина гостенката придоби нов вид. Момчето вече нямаше възможността да вижда гардероба през нея.

— Аз съм Флеърмън Флоуърстолк — проговори Магьосникът, без да поздрави. — Коя сте Вие? Изцяло светещо като звезда същество ли? Ще се представите ли като се назовете и после ще обясните ли целта на посещението?

Привидението се поколеба, после кимна на Дъглас.

— Той знае, казах му името си...

— Съжалявам — обади се момчето. — Приятелите ѝ се обръщат към нея с името Дека. И те не споменават истинските си имена, освен в случай, че...

— Зная, зная — отвърна Флеърмън. — Добре, Дека, имаш ли никакво съобщение за мен или просто си се приземила тук като падаща звезда?

— Имам, в случай, че ти си Флеърмън — Майстора на огъня. Но вече се съмнявам, че си ти, въпреки че се представи... като Флоуърстолк. Дъглас, какви странни имена избирате вие, хората! Съобщението ми, господин магьоснико е строго поверително!

— В тази стая можеш да говориш спокойно пред всички присъствуващи — отговори Флеърмън. — Но ние наистина се показахме много негостоприемни, Дъглас. Не предложихме на Дека Привидението дори да почине и да се подкрепи. Впрочем дали сме в състояние да ѝ предложим нещо за ядене и пиене?

— Ооо... ъъъ... да..., но вероятно не съвсем, може би ще бъде по-добре да има повече светлина в стаята. Чувствувам се по-силна на светлината на свещи. И за добре дошла ще помоля за гълътка вино...

Облечени в нощи облекла те се преместиха — Вълшебникът, Чиракът, трите котки и Бронзовият Бухал, който изникваше навсякъде, придружени от Привидението. Отправиха се надолу към кухнята, където печката бутеше с огнен пламък, а Синият Чайник, заобиколен от три свещника, беше приготвил студена лимонада. Той винаги изненадваше Вълшебника, а понякога и Дъглас.

— Сега вече е много по-добре, по-топло и по-светло. Благодаря Ви, наистина изминах дълъг път. Мога да изразя благодарностите си патетично и в стихове, но...

— Не можем ли да започнем със съобщението? — попита Флеърмън и взе подадената от Дъглас гореща чаша чай.

— Разбира се — отвърна привидението. — Посланието, което трябва да Ви предам е от човек, който Ви познава от времето, когато сте се наричали Огнения Майстор, а не Флоуърстолк и той ми се довери, че сигурно го познавате като Сивата Перла.

— Разбира се — кимна Флеърмън. — Добре го познавам и не се учудвам, че е избрал точно теб, за да дойдеш дотук. Да произнеса ли високо паролата, за да докажа, че съм я разбрали?

— Произнесете по букви третата дума от произнасянето на „гранитния пламък“. Господарят ми сподели, че само вие двамата знаете тълкуването и ми каза какво трябва да отговорите.

— Тронсетиум — незабавно произнесе Вълшебникът.

— В такъв случай моето съобщение е следното — започна привидението без колебание — и ще цитирам: беда в североизточните части на Херцогството. В ограничните селища са били видени пламъци, които са стигали до небето на Лендсенд. Стар приятел е изпратил послание по една чайка преди три седмици и дали то ще пристигне? Обучението на Перлата още не е към своя край. Бързо предай мнението и съвета си на Привидението, защото съм изпълнен с лоши предчувствия за идващата зима, които са свързани с тебе. Край на цитата, сър.

— Сервирайте още лимонада на гостите — нареди мило Флеърмън, въпреки че беше очевидно разтревожен. — Трябва да обмисля отговора си, така че моля да ме извините през следващите минути. Моят Чирак ще се погрижи да се чувствувате удобно.

Без нито дума повече, той напусна кухнята и всички го чуха да се изкачва по стълбите. Бронзовият Бухал, който винаги се движеше безшумно, го погледна. Черният Пламък също излезе.

Някъде около час те се намираха наблизо. В това време Дъглас се сближи с Дека — някъде към края на четвъртата лимонада, която тя наричаше вино, започна свободно да говори за себе си.

— Бих казала, че привиденията обитават много по-различни места, изглежда живеят на различна планета. Ние сме в състояние да пресичаме границата, когато пожелаем, затова често ни използват като разносачи на съобщения. Никой друг не е способен да се придвижи толкова бързо из далечните места на Вселената. Слушала съм, че едно пътуване по море отнемало най-малко два месеца, ако по този начин трябваше да предам съобщението за Флеърмън. Но ако

трябва да определя времето, когато тръгнах, струва ми се, че беше преди няколко минути.

— Казваш, че се страхуваме от вас — попита Дъглас, докато се хранеше с поднесената от Синия Чайник закуска, а навън почти се съмваше.

— Ооо, аз..., аз предполагам, че ние привиденията изглеждаме странни, както и вие ни се струвате странни и по-несъвършени от нас. Действително, от около сто години не бях виждала човешко същество, докато не приех да занеса посланието. При първата ми среща изпитах нещо като шок, но все още съм много млада, нямам и четиринацетет.

— Четиринацетет! Почти на моята възраст — засмя се Дъглас, а Дека го изгледа учудено.

— Имах предвид четиринацетет столетия. Не знаеш ли, че привиденията са безсмъртни?

— Намирам те за странна, но страхът, причинен от внезапното ти появяване посред нощ и чукането ти по долната част на прозореца, вече изчезна напълно — довери ѝ се Дъглас. — Признавам, че си красива и привлекателна и се надявам да нямаши нищо против моята откровеност.

— Ни най-малко, симпатично човече, ни най-малко! Поласкана съм и ще ти призная истината: там, където живея, все още не ме забелязват. Но когато се омъжа, красотата ми ще блесне. Ще ми позволиш ли в замяна на галантния ти compliment, да ти направя услуга? Ако някога се нуждаеш от бързо съобщение до която и да е част на Вселената, просто ме повикай и аз незабавно ще дойда!

Дъглас беше впечатлен.

— Този път аз съм поласкан. Но по какъв начин да те извикам? Ще се появиш ли, ако произнеса името ти — Дека?

— Не, ще ти прошепна друго име, с което можеш да ме повикаш. И то пак няма да бъде истинското ми име. Харесваш ми, но все пак... е, засега няма да го узнаеш. Може би след един-два века...

Тя се приближи до него и тихо му прошепна в ухото:

— Изпържената — добре осведомена и обвита (Фрайон-хип-кледър).

Дъглас непрекъснато се напрягаше да разбере смисъла на тихия ѝ шепот, което накара и двамата да се засмеят. И когато тяхното

оживление достигна връхната си точка, Господарят слезе по стълбите с навит пергамент в ръката си и дълбоко намръщено лице.

— Можеш ли да го занесеш в писмен вид или трябва да предадеш отговора устно? Питам, защото той е труден, сложен и отчасти закодиран. Сигурно за тебе ще бъде по-добре да го занесеш в писмен вид.

— Вълшебнико, аз имам способността да запомням думи, рисунки, номера, действия, изображения и жестове, дори многозначителни паузири да го правя точно и безпогрешно. Но при твое желание, аз ще отнеса ръкописа.

— Добре тогава! Това е послание в писмен вид, а сега ще чуеш и съдържанието му: „До моя стар приятел и другар, който харесва перлите — не още, но скоро. Той е започнал да действува така, както очаквахме, но все още не е настъпило времето за противопоставяне. Досега неговите престъплени са сериозна заплаха за много невинни хора. Събери силите си, поддържай връзка с мене посредством това привидение. Паролата е „саламандър“. Въпросната личност винаги се изпълзва.“

Следваше поток от несвързани думи и цифри, които очевидно представляваха закодираната част на посланието.

След като Вълшебникът привърши, Привидението повтори цялото съдържание, перфектно запомнено дума по дума, цифра по цифра и дори имитираше интонацията на гласа на Магьосника. После пожела да си тръгне.

— Не забравяй името, с което можеш да ме повикаш! — обърна се тя към Дъглас. — Аз непременно ще го чуя, за да отклика на думите ти. Сбогом, Вълшебнико Флоуърстолк! Сбогом, Дъглас! Сбогом приятели! — обърна се тя към Синия Чайник, Печката, Свещниците, Котките и Бронзовия Бухал.

Тя пристъпи към кухненската камина и се смеси с искрящия синкав дим, който се виеше над въглените. И изчезна.

— Беше ни най-необикновеният посетител — прозя се момчето и се протегна.

— И донесе най-неприятното съобщение — произнесе глухо вълшебникът, очевидно все още развълнуван.

— Какво означава това?

— Сега трябва ли да ти обяснявам? Не, мисля, че не. Всичко с времето си, Дъглас, и всичко по реда си, макар че ти го направи — добави той, полагайки ръка върху рамото на момчето. — Много добре, много добре наистина! Много други биха се ужасили от подобно нощно привидение.

— Бухалът ми беше говорил за подобни същества, както и за феите, джуджетата, браунитата, елфите и други подобни създания.

— Би трябало да отбележа, че твоето обучение върви много задоволително. Когато му дойде времето, ще ти обясня и за някои други неща по света, за да можеш да ги разбереш и да ми бъдеш в помощ. Това е възможно само при успешно овладяване на нашата професия. Между другото, много от тези неща са тайни, с които се занимавам поне засега. Те са по-страшни дори и от тези, за които говорехме, бих казал твърде сурови и засягат Херцог Юнисед.

Дъглас кимна в знак на съгласие и кимването се превърна в прозявка, а Флеърмън с втренчен поглед протегна ръце.

— Ключовата дума за добрия Чирак е „търпение“. Да, да..., би било добре да поспим малко преди разсъмване. Тази сутрин уроците започват отначало и аз ще те упражнявам, разказвайки за всички тези неземни и безсмъртни същества, за които Бухалът сладко ти е разказал. Възможно е да научиш и нещо ново, за което и птицата не е чувала. Хайде да тръгваме нагоре!

И той изпрати своя чирак отново в леглото. Когато Дъглас се отправи към стаята си, бе сигурен, че светлината, която се процеждаше под прага на вратата на Вълшебника, блестеше по-ярко от когато и да било.

Третият посетител също пристигна по различен начин.

Зимата донесе първия сняг месец след появяването и изчезването на Дека Привидението през комина. На сутринта Хълмът на Вълшебника се бе превърнал в пухеста бяла пелена, изваяна с нежни, извити и причудливи фигури, които можеха да се оприличат на различни предмети, свързани с домакинството или с ябълковите дървета на Безценния, растящи около Кривия Поток.

Самият Поток бе изчезнал под тънкия слой кристален лед и беше покрит със снежно одеяло, но дори и в този студен сезон се долавяше неуморното му шумолене.

Утрото бе свежо и чисто, безоблачно и напълно тихо, така че Дъглас нахрани кравите и имаше възможността да чуе от цели петнайсет мили звукът от преживяната храна, издаван от „дамите“. Докато им подменяше сламата, момчето винаги се отнасяше нежно към тях, даже когато те спяха или ги доеше. При тази последна дейност, докато повдигаше рамене и студени ръце, той дочу първото от многобройните тъпи шъткания-пукания. Една от кравите му направи път и момчето изнесе от обора две ведра с прясно мляко. Навън се засмя и изпуфка облачно бяла пара към синьото небе над хълма.

— Можеш ли да ги духаш във форма на пръстен? — запита дрезгав плътен глас.

Внезапно изненадан, Дъглас се спря, като почти щеше да разлее млякото. Сред прозрачно-белия, осветен от слънцето двор не виждаше никого.

— Кой е там?

— Просто старият Брайърмот, пристигнал от Коро Кед — беше отговорът. — Този, който се наричаше Смразяващия, Снежната Шия, Синия Пръст и Есенния посетител. Можеш ли да направиш пръстенчета от пара?

— Аз съм Дъглас Брайтглед, чиракът на магьосника Флеърмън Флоуърстолк и никога не съм опитвал — бързо отвърна момчето. — А ти можеш ли?

— Излишен въпрос — измърмори гласът.

На фона на купчината сняг, който се виждаше под кухненските стрехи, се появи червен нос, две светещи сиви очи и чифт посинели от студ ръце. Картината се допълни от малък човек — не толкова висок, колкото набит, в сравнение с Дъглас, който пристъпи напред и очисти ботушите си от полепналия сняг. Облизвайки устните си, той продължително изпуфка няколко безупречни кръгчета. Те полетяха към момчето, минаха през двора и се сляха със скитащия бриз, койтобавно пълзеше край ъгъла на къщата.

— Чудесно! — възклика Чиракът на Вълшебника, остави кофите на земята, сви устни по същия начин и започна да имитира триковете на джуджето. Но въпреки положените усилия, издухваше облачета, без да успее да направи кръгчета. Джуджето весело се засмя и произнесе три огромни почти едно в друго кръгчета.

— Трябва да използваш езика си, поставен в дъното на устата — посъветва го той — и да изпускаш дъха си по малко. Разбира се, с тютюнев дим е много по-лесно. Съществата, които успяват с въздушна струя, не са много. Веднъж показах на Златния Дракон как да направи кръгчета и той стана световен шампион, но както знаеш, драконите имат специален начин на издишване!

Дъглас се опита за трети или четвърти път, когато Вълшебникът излезе от кухнята, за да види кой пухка, кой се смее и кой говори пред къщата му.

— Добре, добре! — каза той. — Това джудже пристигна с първия сняг.

Брайърмот се завъртя, олюля върху снега и изтръпна от удоволствие след като видя Вълшебника в сутрешното му облекло — сребърна пелерина, черни пухени пантофи и червена нощна шапчица, която се спускаше покрай лявото му рамо надолу към джоба на дрехата.

— Каква гледка за очите — извика посетителят и стисна ръката на Майстора. — Всяка година бих искал да се поднася такъв диамант, когато се срещаме на това място.

— Дъглас, този човек е мой стар приятел и съветник — представи го Флеърмън и на свой ред представи момчето. — Това е Брайърмот. Хайде да влезем вътре и да се разположим до голямата камина, чиито камъни, както и камъните на къщата са донесени от него от целия свят.

Когато пристигнаха в топлата уютна кухня, Джуджео намигна с око, обръщайки се към Дъглас и каза:

— Ти си чиракът на Вълшебника, така ли е? Аз мога да те запозная с мините за скъпоценни камъни, да те науча как да намираш сурво злато и студена платина. Ще бъдеш ли доволен?

Дъглас поклати глава.

— Не можете да ме примамите, сър Брайърмот. Главата и сърцето ми изцяло са отадени на вълшебството и огнегадателството, за което ми трябват най-малко десет живота.

— Твърде вероятно — намеси се Флеърмън и указа с жест на Брайърмот да седне на една от подплатените кушетки, разположена до огъня. — Със забележка, че тези събития са променливи и може да се

наложи младежът да учи по-бързо и да расте по-скоро, преди голямата зима да се е разпростряла.

— Аха, аха? По-лошо от това, а? Изглежда се уплашихте — каза джуджето. — И все пак не е късно да се каже: аз съм с Флеърмън Флоуърстолк и с Дъглас Брайтглед — направи той дълбок поклон. — На Вашите услуги!

Двамата му отвърнаха с тържествена учтивост, а то се обърна към камината и широко размаха ръце.

— Моите камъни! Моите камъни! Така добре подредени и толкова хубави! — проплака.

Джуджето закрачи като генерал от единия до другия край на камината, дори зад решетката й, където самото то можеше да се побере.

— Време е за закуска, а Брайърмот никога не пренебрегваше стомаха си, особено когато готвачът е Синия Чайник — весело добави Джуджето. — Но ти обещавам, Чирако, когато имаш свободно време, да ти разкажа за всеки камък и неговата история.

Докато се хранеха, Дъглас попита Брайърмот какво означава името, което го чу да използува — Коро Кед.

— Това е най-старото приказно наименование на вашия поток. Той включва една от трите могъщи води, чиито сили са скрити и аз съм учуден, че старият Маг не ти е споменавал за тях. Името означава „виещите се води“ и хората наоколо са чували, че се е наричал Коро Кед по времената, когато човеците, тролите и феите са живеели заедно. Тогава те са се наричали „кривите“ и така впоследствие се е запазило името на потока.

— Нямах представа! — възклика Дъглас. — Винаги съм предполагал, че името на потока е такова, защото..., да, защото самият той се извива, не е ли така?

— Ела някой път при мен, момчето ми, и ще ти покажа причудливи места, в които потоците имат още по-причудлива извивост. В Дуелмленд те първо криволичат надясно, после наляво, след това надолу и накрая нагоре.

И това обяснение съдържаше всичко за собствената му страна.

Веднъж седмично Дъглас говореше с Безценния, докато Люляка го угощаваше със сладкиши и вкусни десерти, но те никога не го

питаха, нито пък той разказваше за странните посетители на Вълшебника.

Беше съвсем естествено Безценният да е забелязал присъствието на Брайърмот. Понеже той се бе задържал за дълго по средата на зимата, беше нормално да бъде докладван на Кримай. Магьосникът и джуджето не се криеха, а времето беше студено и на всеки четири-пет дни възникваше буря, която натрупваше дебел сняг.

Много малко от фермерите в Долината излизаха навън, след като можеха да си останат по къщите, да поправят хамути, да изработват нови гребла за сено, да говорят за миналогодишната реколта и да планират тази за предстоящата година.

Дъглас почувствува, че Брайърмот ги напуска прекалено бързо. Още от първата им среща, той се привърза към джуджето, когато то пуфкаше кръгчета пара, а усещането за близост беше взаимно. Без да се сбогува, един ден Брайърмот си замина, като оставил бележка, написана на тъмносива хартия.

„Когато вълшебникът Флеърмън прецени, ела в моята страна, за да се запознаеш с мините и скъпоценните камъни, ковкото злато и сребро, здраво непробиваемото желязо и вечната стомана. Аз ще дойда за тебе. А до нашата среща, като приятел и защитник остава твоето вярно джудже:

Брайърмот,
Принц на Дуелмленд.“

Дъглас току-що беше прочел за втори път прощалното послание, когато хартийката със сив оттенък затрептя в ръцете му, полетя към камината и се извиси над комина, понесена от течението, създадено от разгорелия се посрещащ зимен огън.

Втората година от обучението на Дъглас Брайтглед беше щастлива. Времето му беше запълнено от учене, четене, експерименти и опити, екскурзии, въпроси и отговори... и понякога дълги, сериозни и трудни изпити, провеждани от Вълшебника, които от време на време продължаваха по няколко дни, докато накрая всеки обитател на Хълма беше болен и изморен от формули, пеене, физика, химия,

огнегадателство и малки слончета, както една вечер сърдито ги нарече Бронзовият Бухал.

Тогава дойде вилнеещият март и петнайсетият рожден ден на Дъглас. Вълшебникът сложи край на уроците и обяви пет дневна ваканция.

Организираха си забава — фактически те бяха две. По време на първата вратите на къщата бяха отворени за специално поканените фермери от Долината, търговци и майстори от Трънкети, придружени от съпругите и децата си, които уважаваха сайдера, приготвените ястия, пържените пилета с горещи хрупкави картофки и богат избор на четирите различни ароматни торти, направени от Синия Чайник.

За онези, които свиреха на инструменти и за тези, чийто талант не беше в отлична форма, Дъглас свири и пя, а изпълненията му бяха прекрасни. Децата танцуваха и играеха по поляната, която беше започнала да се раззеленява.

Фермерът Френстайл, който бе един от най-почитаните и най-уважаваните хора в Долината, бързо разказа цяла серия от приказки, която накара слушателите му да се търкалят от смях. Малкото момченце на Посумтейлови, което беше почти три годишно и три пъти падна в Кривия поток, бе открило, че семейството на водните духчета, което живееше в горната част на потока, го бе спасявало всеки път, задържайки го във въздуха, запазвайки топлината на тялото му и избутвайки го на брега. Едва на третия път собствената му майка разкри, че това е игра. Малко набързо благодарейки на духчетата, тя се отправи към кухнята, за да опита още едно парче от двупластовата шоколадова торта.

Това беше най-забавния ден, който Дъглас бе имал някога. Като приятна изненада за вечерта бе полученото от майка му Глориан писмо (посредством Кримай, който също беше поканен на вечерята), пристигнало от нейния манастир. Той вече ѝ беше писал няколко пъти, но това бе нейното първо писмо, изпратено от бреговете на залива Фаранго. Като резултат на предизвиканата от Юнисед обща сиромашия, официалните пощенски услуги бяха спрели да функционират.

Свикано по повод на рожденията дата на Дъглас празненството надмина признаците на семеен празник, организиран от Вълшебника за своя ученик.

Синият Чайник беше приготвил подходяща за четиристотинте ферми и селски жители вкусна храна, но с лично сготвената, специално приготвена за момчето вечеря, надмина възможностите си. Те се наслаждаваха на величествено опеченото говеждо ребро, гъстия доматен сос и разкошната салата от ранни марули и репички; от горещия, току-що опечен хляб с дъх на масло и шоколадовия кейк — все още топъл и вкусен.

За радост на Дъглас, на вечерята пристигнаха Безценнния и Люляка, облечени в своите скромни, но елегантни дрехи. Брайърмот се появи изневиделица, заел мястото си до неговата камина, пушкайки дълга лула и изпускайки кръгчета пушек.

— Брайърмот Пролетопесният, познат също като Свежия — представи се той на тези, които все още не се бяха запознали с него.

Той подари на Дъглас инкрустирани със злато и сапфир бутанели, а като допълнение — красivo късо кожено палто.

Докато Флеърмън се грижеше за удобството на гостите, малко преди да бъде сервирана вечерята, на външната врата се почука. Когато момчето отвори, на прага ѝ стоеше Торнууд, придружен от стар съсухрен човек, който изглеждаше най-малко на двеста години. Беше облечен в кожа от главата до петите и носеше кожен шал, пъстро оцветен с картини от минали битки. В колана му бяха препасани цял комплект чукове с различни големини и размери, а в ръката си държеше дълъг гъвкав трион.

— Това е нашият добър приятел Майкъл Грубия — представи госта Торнууд.

Старият занаятчия присви любезно очи, поглеждайки към Дъглас и му подаде триона.

— Това е твоят подарък — произнесе кратко той. — Честит рожден ден! Торнууд ми каза, че учиш, за да станеш вълшебник.

— Така е, сър — отвърна момчето.

— Добре, но тогава знай, че дори и един магьосник понякога използува инструменти. И както старите приятели предупреждават, в живота на един човек освен спокойствие, има и бури. През следващата година ще ти дам необикновен чук, който става за всякакви цели — добави Майкъл и подаде на Дъглас шапката и шала си, за да ги закачи. — А още по-следващата — комплект длета и така нататък. Накрая ще получиш от мене шило и това ще бъде всичко.

По пътя към кухнята, той тихичко се наслаждаваше на последната си шега. Очакващата го там компания го посрещна с респект и уважение, отправено към добре известен в Долината човек.

— Успя ли да се справиш с ледените кутии на Торнууд? — попита го Вълшебникът.

— Беше по-просто от самата простота, скъпи мой Флеърмън. Всяка една от тях бе изработена перфектно по представените планове. Дори прибавих и някоя друга дръжка за хващане.

След богатата вечеря, Торнууд описа своето дълго пътешествие на североизток и направената визита на Тет от Хайлендорм, а в това време Бронзовият Бухал развеждаше Безценнния и съпругата му около къщата и работилниците.

— Хората на Тет са силни, по-правилно казано страшни — бе започнал разказа си Торнууд. — Но те са прекалено честни — и помежду си, и с всички останали хора по света. И както знаете, облечени са с фустанели — добави той, обръщайки се към Дъглас. — А ние с Тет изкарахме славно. Заедно с него посетихме стария човек Фракет, който наблюдава границите на Лендсенд в далечните северни земи. Той е странно създание, каквото не бях срещал досега!

— Той често се е оказвал безценен за мене — отбеляза Флеърмън, докато сипваше кафе и допълваше чашата на Майкъл Грубия с бренди от една кристална гарафа.

— Той ми разказа за далечните земи — продължи Торнууд. — Обезпокоен е от разоряването на Лендсенд и хората му стриктно помагат на пристигащите от там.

— Един ден ще бъдем благодарни на Фракет — обеща джуджето Брайърмот. — Още бренди, моля!

Април пристигна с дъждовете си и силните ветрове, после май го последва с необикновено ярките и красиви цветя по Хълма на Потока, но те не попречиха на ежедневната работа, учение и игра.

Проблемите и техните разрешения ставаха все по-трудни, но Чиракът се справяше с тях все по-бързо и вярно. Често го изпълваше чувството за завоевание и настъпление, докато следващия по-сложен проблем предизвикваше новопридобитите му знания и умения.

По това време, той вече можеше да запалва огън с обигран магически жест, след като прошепваше заклинателните думи, а после ги разваляше с други слова или жестове.

Един летен ден той се разхождаше из Долината със задачата, възложена от Вълшебника — да събира билки за предстоящия експеримент. Бронзовият Бухал му правеше компания и показваше пътя на младия ученик, който досега никога не бе стъпвал по тези места.

По едно време Птицата изчезна, както често правеше — отлиташе с крясък, за да разгледа нещо по-отблизо или да поздрави близък приятел, който се срамуваше да поиска да го запознаят с Дъглас.

Беше горещо; вече три седмици времето се беше задържало сухо и тревата бе придобила жъlt и убит цвят. Усещаше се топъл и сух вятър, който пристигаше от юг. Листата на дърветата изглеждаха безпомощно увиснали и молещи за дъжд.

Дъглас откри билката, която търсеше и почти час събираще ценните листенца на растението, след което седна да си почине. Разгорещен, ожаднял и изморен от навеждането, той затвори очи и бързо задряма с мисълта, че Бухалът скоро ще се върне и ще го събуди, за да поеме обратния дълъг път към Хълма.

Когато се събуди му се стори, че е изминал само един миг, но острата миризма в носа го накара да подсмърча и кашля. Той се изправи със скок, огледа се и откри, че южният вятър отнасяше към него черен пушек и мириз на изгоряла трева, също така усети и миризмата на изгоряло дърво, една много по-ужасяваща миризма за обширни гори и дървени сгради. Дъглас се втурна срещу вятъра, направи няколко стъпки и отново се озова на чист въздух.

— Бухале, Бухале! — извика, но бронзовата птица нито се виждаше, нито се чуваше. Подвоуми се дали да изтича обратно в къщата, за да потърси помощта на Вълшебника, но разбра, че силно духащият вятър щеше да опустоши цялата Долина, преди да са успели да се върнат.

Той се придвижи напред, за да определи източника на огъня и най-вече миризът на изгоряло дърво и тръгна в противна на вятъра посока. Изкачвайки леко възвишението и поглеждайки надолу, момчето забеляза, че не само целият северен склон на следващата

долина е обхванат от пламъци, но че огънят е достигнал и най-високите части на овчарниците, разположени на срещуположната страна. От там долитаха звуци на откъслечен кучешки лай и плач на дете. Наоколо не се виждаше жива душа — никой, способен да помогне.

Дъглас бързо се спусна към къщата между овчарите, като трескаво напрягаše ума си, за да си спомни правилните думи и заклинания. Дотича до една от кошарите и я намери празна, очевидно овчарите бяха извели стадото на паша. Той хукна към къщата, с надеждата да намери незасегнат от огъня вход. Вече всичко в нея гореше, дори и прозорците. Втурвайки се към най-далечния ъгъл, момчето отстъпи пред струята пламък, която му опърли веждите и обгори ризата му.

Това беше неговият нов приятел — Огъня, който изглеждаше абсолютно полуудял!

Само за секунди, той почти се паникьоса...

— А сега, храбри Чирако на Вълшебник?! — започна високо да говори на себе си. — Каква е ползата от тебе? За първи път се срещаш лице в лице с огъня и бягаш да се криеш! А толкова се гордееше, че можеш да отместиш свещ на десет фути или да превърнеш светлината в пламък! И искаш да си достоен Възпитаник на Огъня, да контролираш Великите Огньове? Срамота!

Дъглас се изправи, събра ума и силите си и изскочи зад сградата. Разпери високо ръце с магьосническа сила и изкрешя срещу силния пукот научената дума, за да привлече вниманието на Огъня...

— Тиииъууу! — прозвуча тя и на момчето му се стори странна, като бушуваща срещу див огън буря. — Тиииъууу! — извика отново и огънят неочеквано избухна нависоко, после започна да намалява и да затихва.

В по-ниската част пламъците все още тлееха, размахвайки огнени езици, сякаш разгневени от простосмъртния, който беше прекъснал дивия им лудешки танц, минути преди да започне истинската трагедия. Огънят, както веднъж се бе изразил Флеърмън, обича да е мелодраматичен и няма съвест. И той го посъветва да бъде много внимателен с него.

Тези мисли минаваха през съзнанието на Дъглас и изглеждаше, че Огънят се колебае, увеличавайки отново горещите си пламъци,

което му се струваше неразбираемо.

Момчето вдигна дясната си ръка и заговори възможно най-твърдо:

— Назад! Назад и надолу! Върни се оттам, откъдето си дошъл без да правиш повече разрушения! В името на Хоршоу Уошоу, както и на Ужасната Буря, които могат да залеят всичко, аз те командвам и ти заповядвам да престанеш!

Твърде слабо, но недостатъчно ясно, пламъците отговориха:

— Кой смее? Кой се осмелява? Кой дрънка и ме натиска, за да ме спре по любимата жива пътека на изгарянето? Кой е и как се осмелява, ссс, говорѝ, преди да съм те унищожил, и аз, ссс, ще го направя, ще го направя, ще го направя!

Дъглас решително застана пред него и заговори достатъчно високо, за да бъде чут:

— Аз съм Огнен Майстор, Чирак на Флеърмън, Възпитаник на Огъня. Аз, Дъглас Брайтглед, ти казвам да се върнеш, откъдето си дошъл и да се снижиш, безскрупулни Огньо. Върни се на собственото си място и изчакай хората да те призоват. Тази територия е под мой контрол и казаното се отнася до тебе!

Докато говореше, момчето широко размаха ръце и жестикулираше повелително, то повече не се чувствува в глупаво положение, като през часовете свиване на рамене пред Флеърмън. Изведнъж саждите и почернялата земя под краката му се намокриха от Дъждец. Откъм Морето се почувствува полъха на влажен вятър.

— Дъглассс, Дъглассс! — изви от болка и ужас Огъня. — Аз съм твой слуга, а не враг, ссспаси ме! Майссторе на Огъня, ссспри дъжда и аз ще изчезна, откъдето дойдох. Дъгласссс — ссс — сс — с —...

След миг, червеният огнен пламък изчезна и на негово място остана тлеещ дим. Дъглас изчака, докато и последните следи от него изчезнаха. Дъждът отново започна да вали — меко, но все по-силно, като че ли искаше да измие саждите, чернилката и пепелта.

Чиракът известно време замаяно наблюдаваше гледката, после се обърна към вратата на постройката и забеляза Бронзовия Бухал, който тракаше с крилата си в недоумение.

— Намирах се на другия край на Долината, когато забелязах дима — каза той. — Виждам, че си се справил със ситуацията.

— Беше твърде опасно и близко — толкова близко! За няколко минути можех да не успея — отвърна Дъглас и разтърси глава. Краката му едва го държаха.

Той махна резето и влезе в къщата. Едва не беше погълнат от голямо овчарско куче с черна козина и огромен изплезен език. Около четири годишно, хубаво момиченце притича към него и хълцайки се вкопчи в колената му, с тревога, смесена с облекчение. Дъглас нежно я прегърна, поглади косицата ѝ и след като се успокои, тя му разказа как майка ѝ слязла към Долината, за да занесе обеда на баща ѝ и неговите братя, поели на паша със стадата.

— Ще отида да ги предупредя — рече Бронзовият Бухал и отлетя през вратата, отправяйки се на изток.

Дъглас взе момиченцето, което се нарече Принсцила и заедно с нейното куче им показа докъде бе стигнал огънят. Когато след един час семейството ѝ се върна, хълцането ѝ беше спряло напълно.

Те завариха момчето седнало на голямата пейка пред входната врата, заедно с кучето свито в краката му, което ги погледна гордо, сякаш то бе спасило всички от бедата. Принсцила седеше в ската на Дъглас и вече за трети път слушаше историята на ужасния пожар.

Но Чиракът, разбира се, беше задължен още веднъж да разкаже за случилото се, без да преувеличава и трябва да посрещне благодарността на родителите, които настояваха да дадат обед в негова чест и по този начин отново да му благодарят, че е спасил дъщеря им и домакинството.

Те разсъждаваха за причините за пожара, но не можеха да достигнат до определен извод. Дъглас прекара останалите часове от деня в размисъл, опитвайки се да установи как точно е станало всичко, но не намери очевидна причина, която да бъде разбрана. Може да е било горещо, но денят е бил хубав и чист.

— Отсега нататък винаги ще я вземаме с нас, когато напускаме къщата — обеща бащата на Принсцила. — Толкова много неща могат да се случат на едно малко дете, дори в присъствието на старо куче.

При мисълта, че ще бъде заедно с майка си по хълмовете, Принсцила нададе радостен вик. В крайна сметка дори и когато не си заобиколен от огън, е опасно да бъдеш сам.

С настъпването на тъмнината Дъглас и Бухалът напуснаха къщата, давайки обещанието, че следващия път ще донесат чувал

вълна, за да бъде превърнат в топли пуловери за Вълшебника и неговия Чирак, а ако нещо останеше — за няколко чифта вълнени чорапи.

Те се върнаха на Хълма на Вълшебника по време за лягане и завариха Флеърмън на любимото място на джуджето — до камината. Той подсмръкна към чирака си и каза:

— Не зная дали е по-добре да те изпратя в банята или да те накарам да седнеш и да ми разкажеш за всичките си приключения.

— Първо приключенията, разбира се — извика разположилият се на своята пръчка Бронзов Бухал.

— Изцяло не бих го нарекъл приключение — отвърна момчето.

— И наистина се нуждая от баня.

— Искаш ли да отсъдя, дали е било такова или не? Обичам приключенските истории — извика Флеърмън и го бутна да седне на Големия стол, после махна на Синия Чайник да донесе допълнително чай. — Разкажи за всичко много подробно!

И така историята трябваше да бъде разказана още веднъж, въпреки че Дъглас бе уморен от повтарянето ѝ. В края на разказа, неговият учител закима утвърдително и го похвали за добре свършената работа.

— Има някои неща, които биха могли да се направят според обстоятелствата. Базирайки се на нивото на обучението ти и придобитите знания, ти си направил най-подходящото. Някои биха постъпили по друг начин, но ти си Възпитаник на Огъня и правилно си осъзнал ситуацията, връщайки огнената мощ обратно и запазвайки контрола над нея. Знаеш, че съм човек на похвалите — добави той, — както и на порицанието, когато е необходимо. Но бих казал, че си се държал добре и си достоен за похвала. Въпреки че — подчертва Вълшебникът, след като Дъглас се изчерви от нескрито удоволствие, — ние двамата можем да използваме няколко топли пуловера. Тежката и студена зима наближи.

Това се случи само няколко седмици, преди Дъглас да разбере истинското значение на казаните от него думи.

ГЛАВА ПЕТА

Зимата, която дойде, бе извънредно студена, безкрайно бурна, и ужасна за Хората и техните животни.

Кривият Поток замръзна до дъно. Стотици дървета измръзнаха. Зимните посеви измръзнаха в земята.

Навред из Херцогството хората гладуваха, макар че никой от тях не помнеше да е имало до този момент глад. Отчаяни хора напускаха фермите и къщите си и обикаляха из покритите след пътища да търсят къшай хляб, за да изхранят семействата си.

Някои отидоха към малките градчета като Трънкети и Пъртсайд, където намериха топъл подслон. Много от тях отидоха в Столицата, където нямаха друг избор освен да се запишат в Армията на Херцог Юнисед — или да умрат от глад, защото в Столицата нямаше нито благотворителност, нито утеша, нито работа, нито храна.

Поне в Армията им даваха по едно мръсно одеяло срещу ужасния студ и ги подслоняваха от щипещия вятър в набързо построени казарми или в домовете на тероризираните граждани. Получаваха по едно ядене на ден и неофициалното одобрение за всеки грабеж или нападение, което извършваха за да се прехранят или облекат по-добре.

Безчувствените и злодейте така живееха добре чрез кражби и измами. Армията набъбна, като удвои и утрои числеността си, без да охарчва допълнително управниците. Това бе една бърбореща, пееща, нападаща жените армия. Войниците живееха на гърба на хората, докато недоверието и омразата станаха реалност, както и омразата към Херцога и всичките му приближени. Случваха се жестоки, безпричинни убийства посред бял ден.

Времената бяха тежки, наистина тежки! Хората от Долината се бореха срещу съдбата си и не им оставаше много време да мислят за делата на Херцога.

Безценният и Люляк бяха благодарни за новогодишната кошница с храна, която добре увитият Дъглас им донесе през покрития със сняг

Поток. Килерът им беше на изпразване, а зимната им пшеница беше изгнила в земята.

— Мисля, само си мисля, че може и да изкараме до пролетта — каза Безценният на Чирака. — Цял живот съм живял в недоимък, освен последните четири-пет години, благодарение на нашия Магьосник и разбира се на парите на Кримай и Херцога за шпиониране, но никога досега не е било толкова зле.

Люляк премести четирите си вълнени поли и трите плетени шала, за да направи място за Дъглас пред нищожния им кухненски огън.

— Трима души дойдоха до вратата вчера привечер — каза тя, а в гласа ѝ имаше нотка страх, каквато Дъглас никога до този момент не бе усещал. — Трябваше ми доста време да ги убеждавам, докато повярват, че нито тук, нито някъде наоколо има храна. Страх ме беше, че ще решат да нахлюят и да търсят, и че ще ни вземат всичко, което имаме.

Съпругът ѝ поклати тъжно глава и каза:

— Стори ми се, че познавам единия от тях. Може да беше вторият син на един стар мой приятел. Ти не го знаеш, той живее там... е, забравих всъщност. Вероятно бяха добри момчета, но гладът може да промени по странен начин духа и сърцето на човек. Ужасни времена!

Когато най-сетне беше в състояние да се разходи до Трънкети през един малко по-спокоен ден, през който не валеше дъжд, Дъглас отиде да види Фермера Френстайл.

Френстайл бе предпазлив човек и се бе запасил с изключително големи запаси от зърно за брашно и посев, усещайки нещо нередно през последните седмици на лятото. Беше приготвил и големи количества фураж за добитъка, а трите прасета на жена му бяха народили много и здрави прасенца — като че ли и те усещаха сериозните студове, които ги очакваха.

Той каза на Дъглас да разгласи в града, че ще продаде малко свинско и телешко месо на същите цени като през миналата зима. Някои твърдяха, че и те са твърде високи, но качеството беше извън всякакво съмнение. Дъглас знаеше, че до края на Убийствената Зима Френстайл ще започне да раздава месото на всички, които настина се нуждаят от него без дори да изисква обещание, че ще му бъде платено.

През тежките януарски бури, най-тежките, които някой помнеше, къщата под Гимназията за Магьосници, в която никога не ставаше твърде студено, приютяваше по седем или десет големи семейства. В два от случаите техните домове бяха изгорели, а останалите бяха безпомощни поради болест или нараняване. Жестокият студ замрази кладенците до дъно, изпочупи мостовете над реките, умъртви добитъка в полета и обори, и направи невъзможно придвижването между съседите.

Но атмосферата в къщата на Магьосниците бе атмосфера на очакване с надежда и веселие, дотолкова, доколкото позволяваха обстоятелствата. Перт и Парти, и дори достолепният Черен Пламък бяха галени и занимаваха цяла дузина деца, от пеленачета до юноши, с няколко години само по-малки от Дъглас. Когато Черният Пламък се умореше от всичкото това внимание той си търсеше скрити къщета близо до топли комини, където да се крие. Само жените му и мишките знаеха къде се крие.

Дамите в обора се справяха геройски с диетата от суха трева, татули и слама. Синият Чайник държеше кухнята в ред, а тенджерите, паниците и тиганите се разглезиха безкрайно много от вниманието на десет домакини, които не само ги миеха след всяко ядене, но и ги търкаха така, че светеха.

— Трябва да им намираме работа — обясняваха те на Синия Чайник, когато тя им се караше, че се глезят.

И, което си е вярно, къщата никога досега не бе светела така, леглата никога до този момент не бяха толкова бързо оправяни, бельото никога не е било толкова чисто и толкова приятно миришещо. Когато преспи затрупаха предната врата за три седмици и дворът бе затрупан от сняг на височина над три метра, Дъглас, изprobвайки новите си магически сили, разтопи тунели до Работилницата, до обора и дори до потока.

Къщата край Гимназията бе остров от топлина и удобство в тези тежки времена. Чиракът пое грижата да намери за всички, млади и стари, занимания. Той учеше децата и уреждаше работата, която вършеха така, че да прилича повече на игра.

Магьосникът често го отменяше, като правеше различни номера, за да развесели и възхити децата и да стъписа възрастните. Той

обожаваше вечерно време да има публика край огромното огнище на Джуджетата, горящо с неспирния си пламък.

И все пак, дори и в най-тежките бури и най-ужасните студове, Магьосникът работеше все повече и по-упорито в своята Работилница и Библиотеката. Всъщност, той работеше със стръв, която Дъглас не го бе виждал да показва никога до този момент. Работеше дълго, в продължение на часове, и работата го изтощаваше.

Връщайки се късно една вечер след като бе помогнал на един фермер да си изведи каруцата с провизии от една преспа, Дъглас видя как стария Магьосник се носи уморено нагоре по стълбите към своята спалня, последван от уморения и залитащ Черен Пламък.

Мъжете дори и в най-тежкото време навличаха кожусите от овча кожа и излизаха да работят навън. Те хранеха и поеха добитъка и помагаха на своите съседи да вършат същото. И Магьосникът, и неговия Чирак, а постепенно предимно Чиракът, се трудеха доколкото могат, за да направят къщите и фермите в Долината годни за обитаване.

Когато Магьосникът бе сред тях, хората го слушаха с уважение когато им разправяше за изолация и как да си построят по-добри огнища, които да не губят топлината и да не са в състояние да запалят покривите им посред зима, най-големия ужас за селяните.

Жените крояха и шиеха, мереха и режеха, отгатваха размерите на хора, които не бяха виждали в продължение на седмици, оцветяваха тъканите с естествените багрила, за които бабите им им бяха разказвали, и подаряваха готовите одеяла и дрехи на нуждаещите се.

Мъжете впрягаха конете си за шейни, получени от закрепването на дървени пъзгачи на каруците, и доставяха дрехите до най-отдалечените ферми и къщурки, където хората имаха отчаяна нужда от тази помощ. По няколко шейни тръгваха една след друга към една и съща цел. Първата, която беше натоварена с фураж, съчки и храна, установяваща лагер на средата на пътя. Втората, пристигайки в лагера след няколко часа, го заварваше вече готов и уютен, и на другата сутрин продължаваше напред до където можеше, за да установи нов лагер, където на следващия ден към нея се присъединяваха първата и третата шейна, последната натоварена с дрехи и провизии за нещастните семейства, които ги чакаха в края на пътуването им.

Когато къщата на Магьосника започна да става пренаселена, Бронзовият Бухал, за да избегне шума и суматохата вътре, отиде да виси на относително спокойствие върху своя любим пирон. На прага той завари една увита, премръзнала, синя от студ и полумъртва фигура.

Бухалът изписка от изненада и звукът доведе хората отвътре на бегом. Те вдигнаха човека и го въведоха вътре, където го настаниха до най-близкия огън, разчулиха леда върху него и го разтъркаха със сняг по най-измръзналите места. Те го съблякоха и, все още вкочанясал от студ, го напъхаха в леглото на Дъглас, увит с топли одеяла и горещи камъни.

Той първоначално пищеше от болка, докато му се възвърне кръвообращението в краката и ръцете. След това изпадна в трескав, накъсан от кошмари сън. Чак когато го събудиха за достатъчно дълго време, за да го нахранят с топъл пилешки бульон и пресен хляб напоен с мляко, той възвърна малко от цвета на лицето си. Те всички разпознаха в него Кrimай, шпионинът на Херцога.

Въпреки лошата му слава, хората в къщата на Магьосника нито за момент не се поколебаха дали да го приемат сред тях. Дъглас нямаше никакви възражения — той знаеше, че Кrimай не е толкова черен, колкото повечето хора го описваха — и всички, от най-малкото бебе до най-старата жена, приветстваха пристигането на странника като едно разнообразие сред скования от студове и снежни бури живот.

Въсъщност те обградиха нещастния млад шпионин с толкова много грижи и внимание, колкото щяха да отделят и за стар и добър приятел — а както скоро разбраха, той бе точно такъв.

Кrimай мълча в продължение на няколко дни когато се съвзе, след което поискава да говори с Флеърмън.

— Безценният е единственият човек освен теб, който някога е казал добра дума за Шпионина Кrimай, и аз искам да знаете, и ти, и той, че дълбоко ценя това. А що се отнася до мен, аз се опитвам да си върша работата, и плащам добри пари за информацията — клюките въсъщност — които Херцогът искаше да научава. Аз съм изненадан, че тези добри хора не ми се сърдят за това. Знам много добре за какво ми плащаха и същността на човека, който ми плащаше. Това се нарича Шпиониране!

— Когато напусна Гимназията за Магьосници този път, обаче, ще се откажа от тази си работа и никога вече няма да шпионирам

приятелите — да, приятелите си — и съседите си. Ето това е, Милорд Херцог!

Той извърна глава и церемониално се изплю в огнището.

Слушателите около Кримай аплодираха, като потупаха бившия шпионин по гърба и се смееха на думите му към омразния Херцог.

— По-добре ще е, ако повече не се виждаш и не говориш с Херцог Юнисед — предложи Магьосникът.

— Някой ден ще има въстание, и аз мисля, че Юнисед и неговите хора ще бъдат пометени — каза сериозно Кримай. — Омразата витае из въздуха.

— Ще mine поне година-две, докато това може да стане — размисли на глас Дъглас. — През идното лято реколтата ще бъде нищожна след такава тежка зима. Няма да има какво да се яде докато не се прибере лятната реколта.

— Хайде да погледнем сериозно на нещата, хора от Долината — каза Флеърмън. — Трябва да започнем да мислим за начини, по които бихме могли да работим заедно всички веднага щом успеем да съобщим навсякъде за това. Иначе Юнисед ни държи здраво в ръцете си.

— Долината има стоки и продукти, които може да изнася — отбеляза един от по-старите фермери. — И винаги сме го правили, повече или по-малко.

— Разбира се — съгласи се Магьосникът, — и имаме добри връзки с един моряк-търговец в Уейнес. Ако съберем един товар през лятото, и му го занесем, той ще го продаде от наше име срещу малка комисиона. Той се казва Торнууд — някои от вас може и да са го срещали.

— За всичко това ще имаме нужда от безопасни пътища — каза Дъглас, който до този момент бе запазил мълчание. — А по пътищата ще плъзнат мнозина гладни крадци, когато те се отворят. Ще ни трябва водач, който да знае преките пътеки, отбивките и задните входове, и който може да се придвижа тайно от място на място.

— И ти кой би предложил? — попита Магьосникът. В очите му блестеше весело пламъче.

— Ами Кримай, разбира се — отвърна Чиракът. — Та кой ли би могъл да се справи по-добре с тази работа?

Кримай възклика:

— С най-голямо удоволствие! Ще ви се отплатя за добротата и доверието с добри дела, най-добрите, на които съм способен, дори с живота си, ако се наложи!

Това бе началото на нещо важно. Мъжете и жените от градовете и фермите в Долината започнаха отново да правят планове за бъдещето. Те започнаха да говорят с все по-голяма увереност за това какво и как ще трябва да бъде направено при настъпването на пролетта.

— Ако тя въобще дойде — промърмори Дъглас, уморен и леко обезкуражен, застанал на предните стъпала с вперен нагоре към звездите поглед.

— Пролетта ще долети — отвърна Бронзовият Бухал, като шумно махаше с криле. — Дори и Леденият Крал не може да я спре завинаги. Когато ѝ дойде времето, пролетта ще победи. Голяма борба ни предстои, и Флеърмън ще бъде в нейния център, а също така и аз, и ти, млади Чирако.

— Ти по-добре знаеш, предполагам — отвърна младежът. — Разкажи ми нещо за този Леден Крал. Флеърмън твърди, че той е причината за всичко това...

— Тихо, момче! В средата на зимата, особено на тази Убийствена Зима, не е време да се говори за такива неща. Почакай да сме пред огъня отново, поне! Уф! И човекът, който трябва да ти отговори на тези въпроси е Флеърмън Флоуърстолк, а не тази глупава стара бронзова птица. Хайде да се прибираме обратно вътре. Дори и аз замръзвам на този вятер!

Дъглас го последва вътре, затваряйки дебелата дъбова врата пътно зад гърба си. Трябваше да изчука един дълъг леден ръб от вътрешната страна на вратата, за да успее да я затвори напълно.

— Виждаш ли? — попита Бухалът. — Ледът пъпли към нас дори и тук, ако не взимаме мерки. Това не е случайно!

„Когато дойде пролетта“ стана най-често повтаряната и чуваната фраза из Долината, а впоследствие и в Трънкети.

ГЛАВА ШЕСТА

Дълбоко под своята ледена покривка Кривият Поток изведнъж си зачурулика нещо. Слънцето изведнъж освети бреговете му. Снегът бе намалял в полята, а отслабналите телета и още по-слабите овце нещастно риеха леда с копита, за да се опитат да намерят някоя хапка.

Вятърът бе намалял, и животораждащата вода се опитваше да се освободи от оковите на Убийствената зима, като се плъзгаше надолу по ясните, прозрачни шушулки и се събираще в малки вирчета, които се оттичаха по нищожни улеи, образувайки тънки струйки.

Като голите клони на бреза, струйките се събираха отново и отново, докато бяха широки колкото палеца на човек, а след това колкото ръката му, и накрая колкото бедрото му.

Дълбоко под коравата си ледена покривка Кривият Поток си пееше и знаеше, че той поне е победил Убийствената зима.

По-надолу по потока Фермерът Френстайл, по-сив и по-слаб, отколкото в началото на зимата, се спря насред пътя си върху Моста за Трънкети и се загледа в леда под себе си.

Мрежа от пукнатини се появи по кристалната ледена повърхност. Един леден блок с огромни размери се счупи на две със силен пукот и ръбовете му се отъркаха един в друг със стържещ звук. Черни поточета стопена вода се понесоха през белия лед, който в продължение на месеци бе представлявал само пътна бяла покривка.

Фермерът се затича край перилата и слезе отстрани по мостчето до брега. Той внимателно излезе на леда. Коленичейки, той се загледа в едно място, от което вятърът бе отвял всички сняг. Въпреки студа той долепи ухо до студения лед и се заслуша. Той чу — пеенето на потока!

От пътя един глас го повика по име, и изправяйки се на колене, той видя към него да се приближава Мастър Дикси от града. Докато се изпразниха рафтовете и склада му посред зимата, Мастър Дикси бе собственикът на селската бакалница.

— Ей, Френсил, ти да не си полуудял? Да не те е стегнала шапката най-сетне от тази Убийствена зима? Почакай! Аз ще сляза, за да ти

помогна. Не мърдай, приятелю!

И той се затича по брега край моста и се смъкна на леда, като за малко не събори фермера.

— Какво си мислиш, че правиш, Френстил?

— Чуй!

Те клекнаха в средата на замръзналия поток с наострени уши.

— Отново тече! Кривият Поток се размразява!

Това бе първият истински признак, че Убийствената зима е към своя край.

Френстил се забърза към празната си кухня. Неговата трудолюбива жена бе умряла по време на най-тежките февруарски бури, и бе оставила след себе си един уморен и самотен старец. Сега обаче той отново почувства как в него се надига решителност. Той щеше да застрои всичко отново. И щеше да помогне на своите съседи отново да построят своите къщи и ферми, и да оправят живота си. Но първо имаше да направи едно важно пътуване и да потвърди един важен съюз.

Той хапна студено сирене без хляб в голямата празна кухня, където мнозина бяха намирали подслон и сигурност, топлина и нежни грижи по време на бурите. От плевните се носеше звукът на триони и чукове, и даже смях и веселие, защото той вече бе съобщил радостните новини на своите гости.

Той се навлече с кожуха от овча кожа, който му стигаше до коленете, и взе най-хубавото си седло от мястото му край кухненския огън. Като бивш Главен Коняр на стария Херцог, той не беше човекът, който би сложил ледено седло върху топъл кон, особено на такъв верен кон като Клопър, неговия стар жребец.

Френстил сковано отиде до конюшните, спирачки се край вратата на плевната, за да поговори с Посумтейл. Едно време те бяха големи неприятели, толкова различни по темперамент и възгледи. Но сега бяха по-близки от повечето братя поради споделените мъки и несгоди. Посумтейл също бе загубил жена си през тази зима... както и умния си млад син, който бе играл с Духовете по време на Партито на Дъглас през март миналата година.

— Отивам до Гимназията, за да им кажа за Потока — каза Френстил.

— Ще мине още време, преди пролетта да дойде наистина — предупреди го Посумтейл. — Все още може да има бури.

— Разбира се, но това е знак, че можем да започнем да строим отново и да се готвим за сеитба. Ще ни трябва всеки удобен момент от тук насетне, за да се опитаме да направим живота си такъв, какъвто беше преди, Посумтейл. Магьосникът не е фермер и ще има нужда от разумни съвети за това какво да прави и какво да не прави.

Посумтейл както обикновено не отвърна веднага.

— Искаш ли да дойда с теб? Не е хубаво човек да язди сам тия дни.

Френстил помисли, след което отвърна:

— Прав си, както винаги, Посумтейл. Вземи си едно топло седло от кухнята за Дейзи. Аз ще те чакам в конюшната.

Те яздиха мълчаливо по Крайречния път към Гимназията. От най-ранните дни на Убийствената зима в Долината бяха тършивали скитници и разбойници, хора подтикнати да напуснат собствените си домове от глад, скръб, страх или алчност.

— Техните трупове, замръзнали или умрели от глад, а в много случаи от грабеж и убийство, ще започнат да се показват край пътищата и по бреговете — каза кисело Френстил. — Мъртви хора и мъртви животни ще мърсят земите и пътищата ни... ето още нещо, с което ще трябва да се занимаем през следващите няколко седмици. Погребения веднага щом земята се размрази. Включително и за нашите бедни жени и за момчето ти, мир на праха им!

— Може би трябва да си помислим за кремация, поне на животните...

— Нашите хора трябва да са погребани — реши другият. — Твоето семейство и моята Емета. Хората ще го очакват и ще имат нужда от това. А що се отнася до скитниците и разбойниците? Ами, не ми се нрави...

— Да не погребваме хората почтено — довърши другарят му. — Да, така е. Може би Магьосникът ще има някакво предложение. Той в крайна сметка е Възпитаник на Огъня.

— Подозирам — каза Френстил, като се изправи на седлото си след като преминаха през паянтовото мостче, — че ако кремираме останките им с подходящите церемонии... техните хора ще ни разберат. Както и да се подходи към това, ще бъде ужасна работа.

Двамата се покатериха по склона към предната врата на Флеърмън. Те бяха посрещнати от Чирака на Магьосника, който веднага ги покани в кухнята и им предложи билков чай докато отиде да доведе Учителя си. Френстил забеляза с одобрение, че дворът е изцяло изчистен от сняг и покрит с прясна слама.

Кокошки ровеха сред сламата за зрънца и напразно търсеха случайно останали живи бублечки. Три черни котки се приличаха на слънце върху кладенеца, а Бронзовият Бухал бе кацнал над вратата на Работилницата и се въртеше леко на слабия вятър в двора. Синият Чайник приготви набързо топъл хляб, но този път без неговите прочути мармелади, а малко по-късно и Магьосникът се появи, прекосявайки двора.

Те започнаха с обяснение за размразяването на Кривия Поток край Моста Трънкети, и бяха много доволни да чуят как Дъглас запляска с ръце от радост, а Флеърмън се разтопи в усмивка. Чашите, закачени върху своите куки, затракаха от одобрение, а тенджерите и паниците заподскачаха в импровизиран танц върху печката. Дори и обикновено спокойният Син Чайник изпусна малко пара и затрака с капачето си, нещо което бе все едно, че се премята през глава.

— Времето дойде — каза Френстил, като се усмихваше, — да започнем да правим планове за това какво ще садим и как ще живеем докато приберем реколтата. Пролетта вероятно също ще бъде тежка, а и лятото, независимо от това колко ги чакаме.

Флеърмън кимна твърдо с глава.

— Моите гости вече започнаха да се прибират по собствените си домове — каза той. — Аз видях и други знаци, които ми показаха, че Убийствената зима е към своя край, макар че можем да очакваме още неприятни изненади, преди тя да остане само в спомените ни.

— Точно това казах и аз — съгласи се Посумтейл.

— Няколко неотложни неща ми идват наум — каза бавно Френстил. — Първо, докато идвахме насам си говорехме за проблема с труповете на хората и животни, които сега ще се покажат поради стопяването на снега. Посумтейл предложи кремация, поне за животните и за някои от непознатите скитници... защото те ще бъдат вероятно твърде много за нашите сили.

Дъглас въздъхна, но побърза да добави, че е съгласен.

— Толкова е ужасно — каза той.

— Напълно съм съгласен — отвърна Френстил на момчето, което вече бе станало млад мъж. — Но трябва да бъдем практични. Няколко топли дни и... Е, сам виждаш, че това трябва да бъде уредено колкото се може по-рано, и то бързо. А това е само един от проблемите ни. Недостигът на храна също не е свършил.

— Изпратих съобщения — каза им Флеърмън, — търсейки пазари край Остров Уейнес чрез Торнууд Моряка. Той ще се наеме да ни намери места, от които да купим храна и семена в замяна на дървен материал, вълна, и златото, което сме успели да спестим, както и някои други неща, които бихме могли да предложим за продан. Ето един недовършен списък, над който аз работя в момента.

Той им подаде един твърде малък къс хартия, който те прочетоха внимателно.

— Ние сме земеделци, а не търговци, нито пък финансисти или производители — каза Френстил, — но не виждам защо да не произведем от тези стоки и да не ги отпратим бързо за продан. Бих казал, че е хубаво да подгответим дървения материал докато земята е още замръзнала. А после да се погрижим за вълната от овцете.

— Освен това — продължи Магьосникът, — аз уредих Торнууд да ни авансира пари в брой или храна срещу бъдещите ни доставки. Знам, че предпазливи хора като теб не обичат това, Френстил, но ще е добре да го направим поне тази пролет и това лято, докато можем да получим пари в брой за нашите дърва и вълна.

Френстил въздъхна, след което кимна с глава.

— Добре, ще подкрепя това, макар че и ти знаеш не по-зле от мен, че мнозина в Долината няма да искат да взимат заеми срещу бъдещата си реколта.

Флеърмън отвърна:

— Майкъл Ротър се съгласи да дойде тук в Долината и да започне производството на някакъв уред, който ще бъде много полезен за корабите. Той ще има нужда от няколко дузини мъже или по-големи момчета. Те ще получат заплати и това ще ни донесе добра печалба в края на годината. Трябва да видим кой ще може да се посвети на това. Трябва да са хора, които добре работят с дърводелски инструменти. Някои от корабостроителите от Фаранго Уотърс ще дойдат, за да помогнат за най-специфичните работи, и ще обучат и нашите хора.

— Това звучи обещаващо, господин Магъоснико — казаха и Френстил, и Посумтейл едновременно.

— Което ме кара да настоявам да забравим за титлите и официалните обръщения, щом ще работим заедно. Наричайте ме само Флеърмън, ако обичате — прекъсна ги Флеърмън.

Посумтейл онемя от изненада:

— Но аз изпитвам ужасен страх от вас още от детските си години, и трябва да ми простите, ако се отнасям твърде почтително.

— Страх ли? От мен? Колко смешно — изсмя се Флеърмън. — Аз страховит ли съм, момчето ми? — попита той, като се обърна към Дъглас. — Хората страхуват ли се от мен?

— Страхувам се, че това е неделима част от Магъосничеството — отвърна Дъглас с въздишка. — Много от хората в Долината се страхуват и от мен!

Флеърмън вдигна нагоре главата си и се усмихна по-дълго и весело отколкото когато и да е през тази тежка зима.

— Така или иначе — продължи Посумтейл, — някой трябва да поеме ръководството и да покаже какво да се прави. Френстил е водачът на нас, фермерите, но хората от Трънкети ще очакват техния кмет или съветниците му да ги ръководят, и не биха приели съветите на един фермер. Искам да кажа, така би било в нормално време. Тази пролет биха послушали и Дядо Мраз, ако мислеха че той е в състояние да реши проблемите им.

— Това крие и опасности — каза Дъглас.

— Аз съм Магъосник — каза Флеърмън бавно. — И аз ще ви помогна доколкото мога, заедно с Чирака си и цялото ми домакинство. Ако моето име ще е в състояние да накара Долината и Селото да работят заедно за общото благо, то разбира се, използвайте го. Но аз няма да бъда диктатор, Херцог, Шериф или нещо подобно. Мога да убеждавам, да съветвам — но не и да използвам магическите си сили, за да въздействам дори и за най-дребното нещо. Хората от Долината трябва сами да осъзнайт и оценят всяко предложение.

— Аз съм напълно съгласен — каза Френстил.

— И аз също — добави Посумтейл.

Двамата гости от Долината си тръгнаха много след полунощ. Флеърмън каза:

— Това, което ще кажа, може да прозвучи странно, но ми повярвай, защото знам какво говоря. Тази Убийствена зима не беше просто шега на Природата. Знам със сигурност, че Убийствената зима се появи точно в този момент поради въздействието на една зла воля. Така е! Неприятностите и проблемите ни не са свършили. Всъщност, те едва сега започват.

Той изчака докато те се настаниха отново на местата си.

— Нашият Враг е известен сред Хората с много имена, но най-известното е Фриджън. Той се нарича Леденият Крал.

Флеърмън изчака за секунда, след което продължи:

— Неговата цел е да завладее Света... или да го унищожи! Той смята, че има силата за това — студена, жестока, зла сила — и може и да успее, ако Хората, Безсмъртните и Почти Безсмъртните не се изправят веднага срещу него, и то заедно. Някои от нас ще трябва да се бият с този Леден Крал, някои ще умрат от ужасна смърт, за да помогнат на близките си. Други ще работят повече от всяка година, за да дадат възможност на малцина да се бият с това зло. Това е може би ролята — и надявам се, че ще е само това — на повечето от хората в Долината. Ние ще имаме нужда от вашата подкрепа и добри пожелания, и разбира се от вашите продукти и умения.

Флеърмън, Господар на Огъня, се изправи и строго ги заплаши с пръст.

— Казах вече, че можете да използвате моето име и престиж, за да постигнете целите си, и това е така. Но не разчитайте на мен да бъда до вас във всеки един момент. Аз си имам свои задължения, с които трябва да се справям. Дъглас може да ме замества във всичко. Вие можете да разчитате на него.

Последва продължително мълчание, преди Френстайл да попита:

— Кога?

Флеърмън поклати глава, като изведнъж се почувства уморен.

— Ще ми се и аз да знаех това. Бъдещето е много, много неясно. Мощни магии в момента опасват света. Повечето добри хора чак сега започват да се замислят за тази опасност. Убийствената зима беше просто част от сценария за отвлечане на вниманието ни. Кой може да знае кога ще нападне Фриджън и по какъв начин? Мога само да кажа, че със сигурност ще нападне, и то скоро.

Четиридесета стояха и гледаха плочника под краката си известно време, след което отново Френстайл наруши мълчанието.

— Толкова ли е зле? Толкова е зле! Е, и преди сме изкарвали тежки периоди, ние Хората, макар и твърде отдавна. Ние сме корави и твърди, когато трябва! Ще се оправим. Особено с твоята помощ, Флеърмън Флоуърстолк. Късметлии сме поне в това отношение.

Магъосникът им благодари тихо и ги изпрати мълчаливо до входната врата. Дъглас отиде да им доведе конете.

Когато се бяха разделили, и гостите бяха потънали в развиделящия се нов ден, Флеърмън се прибра вътре, уморен и отчаян, а Дъглас го последва и го видя как се спира пред огнището и гледа през пламъците.

Той се обърна към Дъглас и каза:

— Опитах се да им дам един тласък, едно начало на нов живот, да им помогна да започнат сами да се борят. Опитах се да им кажа да не разчитат само на нас за своите битки. Мислиш ли...?

— Мисля, че на тези двамата това им беше ясно — каза замислено Дъглас.

— И аз така мисля — каза Флеърмън. — Приятелю, синко, Чирако, тази вечер, или по-точно тази сутрин, решихме някои доста важни неща.

Той се качи нагоре към вратата на стаята си и положи ръка върху рамото на младия мъж.

— Толкова много има за правене! Е, за всяко зло може да се каже и по нещо хубаво. Например, че никога няма да ни е скучно, нали?

— Така си е — отвърна Чиракът му. — Лека нощ, Учителю. Приятни сънища.

Дъглас се събуди много след като слънцето бе изгряло. Той стана, реши, че е почти време за обяд, и тръгна да търси Магъосника. В Работилницата Учителят му се беше навел над една стъкленица, която току-що бе извадил от огъня. Топлината трептеше над нея и един странен, сребърен отблъсък осветяваше лицето на стария човек, който се взираше в нея.

— Помниш ли съобщението на Привидението? Тя спомена за един приятел, който участвал в намирането на огромна Сива Перла.

— Да, Учителю. Спомням си много добре за Дека и нейното съобщение.

— Този приятел е Водогадател, Магьосник на Силата на Водата, Четвъртият Елемент. Това е дълга история, но засега мога да ти кажа, че намирането на Перлата ни дава първата истинска надежда, че ще можем не само да забравим Фриджън, но и да го спрем.

— Все още има много проучвания и експерименти да се правят. Времето ни намалява все повече и повече, както показва Убийствената зима. Загубата на Сивата Перла е било голям удар за плановете на Ледения Крал, и ние трябва да разберем как можем да се възползваме от това.

Той внимателно и бавно изсипа стопеното съдържание на стъкленицата в няколко малки кръгли формички.

— Убийствената зима, която засегна само Херцогството, бе пряк резултат от нашето притежание на Перлата. Господарят на Водата и аз сме убедени, че намирайки Перлата сме принудили Фриджън да направи своя първи ход преди да е готов напълно. Името на Господаря на Водите е Огурян, и той живее на един остров в Топлите Морета, наречен Уотъранд.

— Бухалът е споменавал за него — каза Дъглас. — Сега ще ми кажеш ли какво се крие зад всичките ти проблеми и нашите неприятности, Учителю? Аз се смущавах да попитам, защото знаех, че все още не е дошло времето за това, особено с нашето правило за отговаряне на въпросите.

Магьосникът си свали високата островърха шапка и си избрса челото с нея.

— Вече е време. Наспал ли си се добре?

— Достатъчно добре.

— Тогава да си поговорим за тази работа. Аз вероятно няма да мога всичко да покрия, но с течение на времето ти ще ми задаваш въпроси за нещата, които съм пропуснал. Днес е една приятна сутрин, пардон — следобед.

Той поведе младия мъж навън от пещерата и го настани на една стара селска пейка в двора, където последните студени стрели на зимата се неутрализираха от пролетното слънце. От кухнята се появи цяло шествие чинии, подноси и кошници, натоварени с вкусна закуска и обяд, които щяха да бъдат техния първи пролетен пикник.

— Фриджън беше едно време член на Братството на Магьосниците, сред които бяхме и аз и Огурян. Той беше Господар на

Въздуха.

— Това беше преди падането на Кралството. Чел си историята, нали? Точно така! Последната Битка допринесе за унищожаването на Злодеите и за края на техния подстaven крал Грумист. Цената обаче, бе убийствена за нашата Конфедерация на Светлината. Братството на Магьосниците беше почти унищожено. Много, включително и Магьосниците, си дадоха живота, за да спасят Света.

— Някои от нас оцеляха — най-вече аз и Огурян — и Фриджън. Ние бяхме тежко ранени и ни трябаха векове, за да съживим и възвърнем силите си. Дори и сега никой от нас вече няма тази сила, която някога е имал.

Дъглас попита:

— Искаш да кажеш, че сега си по-малко мощен магьосник, отколкото преди ли?

— Да, момчето ми! Да! Възвърнах си много и постепенно отново научавам много неща, както и Огурян. Както и Фриджън, за съжаление. Жестоките рани, които ни бяха нанесени при Последната Битка изкривиха сърцето и разума му. От тогава... мислите му се обърнаха към чисто егоистични неща, към възхвалата на Фриджън вместо към служба на Света, както първоначално бе запланувано.

— Преди години аз започнах да подозирам, че той е все още жив, въпреки че беше се крил в продължение на векове като всички нас. В началото бях възхитен, че още един Магьосник е оцелял през този погром, но постепенно открих, че той се движи по зли пътища. Вгледах се в него. Наистина беше така. Той отново бе започнал да става могъщ и караше влиянието му да се чувства по различни изкривени начини. Поробваше и омагьосваше, използвайки Магии, за да покори Хора и Почти Безсмъртни същества. Не можех да позволя това да продължи, но нямах и силата, за да го спра.

— Преместих се да живея тук, построих Гимназията, и скоро я заобичах и нея, и хората от Долината, и Херцогството. Безпомощно наблюдавах как Фриджън урежда смъртта на стария Херцог Торнууд и изчезването на неговата Херцогиня. Сам знаеш какво се случи с техния син.

— На мястото на стария Херцог Фриджън постави Юнисед с единствената цел да предизвика суматоха и да ни отвлече вниманието

като насищава самолюбивия, глупав и жесток Юнисед към злоупотреба с властта и война.

— За да помогне на Юнисед, Фриджън ни изпрати Убийствената зима — по две причини: първо, защото ужасният глад и лишенията, породени от студа и снега, ще помогнат на Юнисед при набирането и издръжката на огромна Армия.

— Второ, защото си мисли, че страданието на хората от Херцогството ще ми отвлече вниманието и няма да ми остави време да мисля за проблема с Перлата.

Флеърмън отпи от бокала си и си избърса брадата със салфетката. Дъглас нищо не каза.

— Е, ние доказахме, че той не е прав! Той и не подозираше, че ще си намеря първокласен Чирак! Ти удвои моята работоспособност! Работата, която свърши през последните седем месеца, го доказва без всякакво съмнение. Като резултат от това, аз можах да отделя необходимото време и усилие за Сивата Перла.

Дъглас се изчерви и сведе глава, като не знаеше какво да каже.

— Сега вече, когато Фриджън е зает с подготовката на своето нападение, Юнисед е отхапал залък, който не може да прегълтне. Ще започне война с Хайлендорм, а може и вече да е започната. С малко помощ Тет, стар и опитен боец, ще победи бързо и решително Юнисед. Херцогът, дори и да се старае, никога не може сам да се справи с хайлендормците. Така че в момента е отвлечено вниманието на Фриджън, а не на нас!

Той се спря, за да се изпъне.

— Това слънце е истинска благодат, не мислиш ли? — попита той, обръщайки се към него.

Кокошките, най-после пуснати от своя задушен курник, кудкудякаха из краката им. В обора Дамите шумно преживяха, чакайки търпеливо да бъдат пуснати на поляната веднага щом слънцето разтопи достатъчно снега, за да се покажат пресните и крехки тревички отдолу. Гъльбите нежно се караха за места по паважа, планирайки полети нагоре към небето, за да проверят дали останалият свят е все още на мястото си.

— А що се отнася до Перлата — започна отново Флеърмън, — Фриджън пое един пресметнат риск за да е сигурен, че силите му няма да бъдат намалени от тръпките на съвестта му или остатъците на

човечност в душата му. Той събрал по магически път всичките си човешки черти и ги капсуловал в Сивата Перла, която след това изхвърлил в Морето. Подозирайки, че той ще направи нещо подобно, аз дебнех, за да засека скритата му магия. Намерих Перлата! Той знае, че тя е в наши ръце, но не знае дали, и кога, ще се научим как да я използваме срещу него. Той явно предполага, че тя е в Огурян, или че е скрита в Уотъранд. Но греши! Тя е тук.

Той протегна ръка в широкия си ляв ръкав и я извади отново — една блестяща идеална сфера около два сантиметра в диаметър. Беше блестяща, идеално кръгла и идеално гладка, без всякакви други отличителни черти освен цвета си — тъмно сив — и големината си.

Държейки я в ръка, Дъглас изведнъж си помисли за странни, безкрайно студени арктически води, които постоянно се въртяха и движеха, а точно извън полето на видимост сякаш неизвестни хищници нетърпеливо мърдаха. Той шумно си поглеждаше със страхопочитание и малко страх, и все пак протегна ръка, за да се докосне до нея. Магьосникът му разреши да я вземе в ръка. В началото бе студена, но държейки я, тя започна слабо да свети. Тъмният, дълбок морски цвят се смени със сиво-зеленото на откритите океански води.

— Нашата задача е да намерим начин да освободим човешките качества на Фриджън и да ги възвърнем на душата и разума му. Другата алтернатива е да го унищожим, което ще значи да унищожим и много от доброто и хубавото в нашия Свят... виж какви бяха резултатите от Последната Битка на Кралството! Все още не сме се оправили от тази ужасна катастрофа.

— След като загадката на Перлата бъде решена, Фриджън се превръща отново в човек — човек, който дори и като Магьосник, не е лишен от своите човешки качества — човек, който иска да бъде харесван, обичан, да поправи злините, човек с човечност и съвест.

— Мисля — каза Дъглас, връщайки Перлата на своя Учител, — че той би предпочел да бъде унищожен, вместо това да се случи, а ти?

— И аз мисля точно това. То прави нашата задача още по-тежка.

— Започвам да разбирам.

— Страх ли те е?

Чиракът Магьосник отвори уста, за да отрече това, но я затвори бързо. След като помисли малко, той погледна право в сивите очи на Магьосника и тихо отвърна:

— Да.

— На място казано! И честно, също така. Помни, не е срамно да се страхува човек от огън или вода, когато те бушуват, или от ледения дъх на зимата, жарката горещина на лятото, свличания, урагани или други природни бедствия. Това е просто предпазливост. Куражът е в това да направиш каквото смяташ за необходимо, въпреки страха си — както направиши ты по време на оня пожар на връх Долината миналото лято.

Той сложи ръка на рамото на младия мъж, изненадан от това колко на високо трябва да се протегне, за да го направи.

— Ти порасна. Как отлетя времето през тези години! Е, Дъглас Брайтглед, дал съм ти някои оръжия, с които да се защищаваш, и с които да отвърнеш на опасността, когато се появи опасност. Ако имаме време, ще те науча и на други...

— Не се чувствам прекалено могъщ — каза Дъглас, като си сви пръстите и гледаше как кокошките се нахвърлят върху първите пролетни бублечки под сламата.

— Ти вече знаеш повече от достатъчно, за да не си само пионка в играта, която ни предстои, ако това може да се нарече игра. Ако аз оставям света да те мисли за пионка, това е защото така ми е изгодно, разбиращ ли?

— Аз... да... да, мисля, че разбирам, Учителю. Ти искаш просто да изглеждам като момчето, което мете и носи закуската, и се кланя където и когато трябва.

— Хъммм, да, точно така. Засега се прави на пионка. Научи това, на което все още имам време да те науча, и бъди готов да се превърнеш в кон, офицер или топ веднага щом те повикам. Засега реших да скрия Сивата Перла тук, зад огнището на Джуджетата — каза Флеърмън, като се огледа наоколо. — Само трима човека ще знаят за нейното скривалище — ние двамата и Огурян.

Той влезе в кухнята, пристъпи до огнището, и мина зад огъня. Там той откри една тухла, която при придърпване се изваждаше напред и откриваше една скривалище в стената. Той поставил Перлата в кухината.

— Ох, какъв стар глупак съм аз! Забравих едно друго важно нещо. Ако някога ти се наложи да носиш Перлата, дръж я през цялото време скрита. Не я показвай на никого! Тя е обвита с една проста, но

силна магия, която кара притежателят ѝ да има желанието през цялото време да я показва. Точно така и аз се сдобих с нея. Един моряк ми я показа на един кораб в Уестон Роудс и аз веднага я разпознах. Това е и начинът на Фриджън да следи къде се намира Перлата. Всеки, който я търси, ще може да я види, защото притежателят ѝ ще я покаже и — сбогом Перла! И сбогом, Дъглас, вероятно.

Дъглас безмълвно кимна. Магьосникът продължи да мисли на глас:

— Най-добре ще е да внимаваме с нашите пътувания напред-назад за сега. Видях няколко подозителни врани, които се навъртаха около Гимназията напоследък.

— Да, и аз ги забелязах и казах на Бронзовия Бухал за тях. Той каза, че и на него не му се нравят.

— Умна птица е той, макар че е твърдоглав. Познава шпионина веднага щом го зърне — каза Флеърмън. — Страхувам се, че е време и двамата да спрем да сме толкова отворени и доверчиви. Убийствената зима вече ни научи на това, струва ми се. Студеният е свикнал да използва ята от низшите птици за своите цели. Той си няма такива като Кримай! Страхувам се, че животът ни ще се промени, млади Дъглас, и то не за по-добро.

Дъглас кимна в знак на съгласие и отиде да разбърка огъня и да прибави две цепеници, защото навън вече се стъмваше. На верандата ярко светеха три фенера. Синият Чайник се подаде от своя килер и започна да приготвя вечерята с обичайното си добро настроение.

— Бисквити с масло ли, стари Чайнико? — попита Магьосникът.
— Пролетта трябва наистина да е съвсем близо, щом Дамите дават мяко с достатъчно каймак, за да може да се разбие на масло. Не мислиш ли, че с пълни stomasi по-добра работа ще свършим, Дъглас Брайтглед?

Чиракът Магьосник се съгласи от все сърце, доволен от това, че някои неща на този свят оставаха непроменени и весели. Те придърпаха столовете си близо до кухненската маса и поведоха оживен разговор с чиниите, тенджерите, паниците, чащите, солницата и пиперницата — като солта говореше най-много, защото според Флеърмън нейните дупки били повече от тези на пиперницата.

ГЛАВА СЕДМА

Минаха няколко седмици преди Флеърмън да започне своите пътувания. Това бяха седмици на учене с дълги часове в Работилницата, като двамата работеха над редица задачи.

Нови посетители пристигаха посред нощите, нарушавайки малкото сън, за който двамата успяваха да намерят време. Привидението Дека пристигна на три пъти със съобщения от Господаря на Дълбините Огурян. Неговите наблюдатели бяха забелязали раздвижване сред ордите на Ледения Крал във Вечния Лед. Зли хора, жестоки принцове, кръвожадни бойци, ужасяващи зверове и други страховити чудовища биваха викани в Ледения Палат — и някои не се връщаха от там. Тези от тях, които се завръщаха в земите си, веднага започваха подготовка за война.

Събираха се армии. Войнолюбиви орди от ужасяващи същества си подклаждаха смелостта с пищенето на мрачни зурли и разтърсващи сърцата барабани, които само те можеха да чуят.

Кримай също донесе новини в Гимназията за Магьосници. Той бе повел на юг керван от десет коли, придружен от седемнайсет здрави мъже от Долината, въоръжени с копия и лъкове. Те бяха предали първата партида кутии за лед на Торнууд в Уейнес, а той щеше да ги разпродаде на останалите капитани по южния бряг.

— Като че ли всички бандити, които се навъртаха край запустелите места в Лесен Хилс, са измрели от глад или са избили един друг — каза Кримай сериозно. — Нямахме никакви проблеми. Тези жалки остатъци, които срещнахме, бяха прекалено малобройни, за да ни сторят нещо. Те ни казаха, че повечето от събрата им са се стекли на север веднага щом пътищата са станали проходими, за да се присъединят към армията на Юнисед.

— Ако е така, то те със сигурност не са минали от тук — каза Дъглас. — Посумтейл е разпратил Патрули навсякъде, откакто пътищата са проходими.

— А сега — каза Флеърмън, — искам да отнесеш тези новини и да разкажеш за това какво правим тук на Тет от Хайлендорм.

— С удоволствие! Това ще ме държи на безопасно разстояние от Юнисед, ако той изведнъж се сети да пита къде съм. За Тет ще е полезно да знае, че Армията на Юнисед дебелее и не се упражнява, а „воюването“ ѝ се състои в това да събира храна и „данъци“ — те така наричат краденето на всичко, което намерят.

— Ако не са дошли все още насам — каза той уверено, — то е защото Юнисед се страхува от теб, Флеърмън.

— Ами ако решат да минат на юг през Лесен Хилс? — запита се Посумтейл и потрепери.

— Торнууд им е приготвил капан при Тесния Път. Той би се радвал на възможността да се види с убийците на баща си — отвърна суворо Кримай. — А и кой ли би могъл да го упрекне за това?

До тях стигна вестта, че Армията се готви за война. Обикновените хора от северните провинции, особено тези от района на Столицата, въздъхнаха с облекчение, защото бруталните и жестоки войници вече се уморяваха твърде много през деня и нямаха сили да ги тероризират през нощите.

Лятото дойде и последните студени тръпки от зимата изчезнаха. Въпреки че духът на всички се вдигна, когато дните станаха дълги, а небето — ясно синьо, това помрачи настроението на Магъосника.

— Твърде бързо! Твърде бързо! — каза той на Френстил. — Трябваше да очаквам това. Нашият враг сега ни изпраща много горещо и сухо лято, като десерт след Убийствената зима. Трябва веднага да предприемем нещо.

— Но как? — запита фермерът. — Ние винаги сме имали достатъчно дъжд в Долината.

— Поязвай ми, този леден Крал може да спре всички дъждове в продължение на месеци. Не може, обаче, да спре Кривия Поток, защото неговото течение е защитено с магии на Феите, специално правени за техния свещен поток. Това може да се окаже нашето спасение. Трябва да изкопаем кладенци, които да съберат излишната вода от потока. И да построим система от канали, която да отвежда тази вода до вашите полета в Долината.

— Напоителни канали ли? — запита Френстил.

— И то незабавно — отвърна твърдо Флеърмън.

Призовът се разнесе. За първи май в Трънкети бе обявен сбор на всички земевладелци. Първи май се оказа ден, горещ като в средата на лятото.

Сборът одобри след това и много от започналите вече начинания: патрулите, напоителните канали, наемането и настаняването на чужденци. Бе изготовено и писмо с подробно обяснение за това какво е направено и какво ги чака през идващите жеги, и то бе разпратено в останалите околии, за да могат и хората там също да се подгответ.

Както каза Флеърмън, така и стана: обичайните юнски дъждове не паднаха и температурата се покачваше с всеки изминал ден. Ненапоените земи се напукаха и станаха твърди като скали, а нежните пролетни треви и цветя умряха от сухите и постоянни ветрове.

— Накъде си тръгнал този път? — попита Дъглас, когато Флеърмън започна да стяга раницата си една гореща юнска нощ. Старият Магьосник изглеждаше едновременно и уморен, и нетърпелив да е на път.

— Двамата с Огурян напредваме, що се отнася до разгадаването на Перлата. Междувременно, в Хайлендорм има една война, която трябва да спечелим. Надявам се да се срещна с Брайърмот в неговите пещери под Дуелмленд. Не, наистина не знам колко време ще отсъствам този път.

— И ако не се върнеш... аз да не те ли търся?

— Точно така, момчето ми. Това, което ти имаш да вършиш тук, е много по-важно от това, дали аз ще се върна или не. Много по-важно отколкото да ходиш да дириш някакъв стар Магьосник, който не може да стои тук и да си говори цяла нощ, защото иначе на сутринта враговете му ще го видят на пътя и ще знаят накъде е тръгнал. Така че довиждане...

— Довиждане отново — каза Дъглас, като хем се смееше, хем се кривеше, за да скрие мъката си. Той обви високия Магьосник в прегръдката си и го стисна здраво. — Ние ще продължим да се борим, но... кой ще ни разсмива?

— Кой ли, наистина? — подсмихна се Флеърмън, Господарят на Огъня. — Е, ще трябва да е някой друг, за известно време поне. Магьосникът Флеърмън Флоуърстолк, Господарят на Огъня, няма да бъде плениен или убит. Той ще се върне!

Той тръгна бързо напред по пътеката към портата, зави за да прекоси моста, и изчезна в лилавите сенки на ябълковите дървета отвъд.

* * *

През юли Дъглас получи едно смачкано писмо, което поне за едно нещо го успокои. Майка му пишеше от своя манастир:

„Скъпи Синко,

Този втори период на дълго мълчание между нас, предизвикан от ужасната зима, която току-що премина, бе много по-ужасен...

В края на януари Игуменката ни събра всички заедно — тези които не бяха умрели от студа и липсата на лекарства — и ни каза, че ако не на друго, то Убийствената зима поне я е научила, че нашите правила за откъсване от външния свят не са вече актуални. С това тя искаше да каже, че докато имаме силата за това, ще свършим повече добрина, ако отворим вратите си за нашите братя „отвън“, и ги приемем между нас, като се грижим за тях.

И ние поканихме нещастниците, които минаваха по пътя край манастира да влязат и да се стоплят, и да хапнат малко. Давахме им работа, ако бяха в състояние да работят, или просто ги изпращахме по пътя им с добри думи и добри пожелания.

Нямаше значение дали са богати или бедни, дали бяха крадци или просяци. Господ знае откъде се взе всичката тази храна. Аз си мисля, че нямаше толкова в складовете ни, когато започна Убийствената зима...

Получих твоите чудесни писма — даже веднъж получих три за един ден!

Последното твое писмо, което получих, бе чрез един странен младеж на име Кримай. Той помоли да ти предам много поздрави и от него. Ние всички много се радвахме,

че си поговорихме с него, тъй като той явно доста е пътувал и знае много за тази страна.

Ти и твоят Учител имате моята нестихваща любов и уважение. Бог да ви благослови вас и всичките добри люде от Долината, за които си ми писал в писмата си.“

След около седмица той намери време да отговори — но му трябваха цели три седмици, за да довърши писмото си и да намери някой, който да го отнесе във Фаранго Уотър.

Моя Мила Майчице,

Писмото ти беше като нежен дъжд — а дъждът е най-голямата благословия, която мога да си представя точно сега. В долината не е валяло вече от десет седмици!

Торнууд ме помоли да ти пиша, на теб и на твоя орден, че ще се радва много, ако му изпращат всякаакви корабостроители, дърводелци и други от Фаранго Уотър, които имат нужда от работа. Торнууд също така би приел с радост и хора, които могат да управяват корабите му.

Флеърмън Флоуърстолк, който тези дни предпочита да го наричат Господарят на Огъня, отсъства вече от няколко седмици. На нас, разбира се, ни липсва много. Бронзовият Бухал отлетя рано една сутрин и още не се е върнал. Вероятно по някая задача, поставена му от Магьосника. Току-що забелязах, че нашата котка, черният Пламък, също липсва, но Перт и Пати са тук, заети с новите си котенца, така че има много игри и веселие, когато намеря време за това.

Ако мога, ще ти изпратя две котенца от това котило. Ще се влюбите в тях, и ти, и твоите посестрими. Те ще се чудесни мишеводци и великолепни приятели, стига да имате времето да седнете за малко с тях в ската си.

Днес отворихме първия си канал и водата весело тече по северния склон на Долината към западните полета. И точно на време!

Гимназията е толкова празна и нощите са толкова горещи, че аз започнах да спя на тревата близо до стария кладенец. Рано тази сутрин там бях събуден от нечие докосване по бузата, нежно като че стрък трева ме гали от вятъра, но нямаше вятър, и когато отворих очи видях пред себе си малка, грациозна фигурка, сребриста и прозрачна като въздуха. Над рамената на малката дама видях прозрачни, проблясващи крила. Веднага разбрах, че тя е Фея, и, понеже на главата си имаше златен венец, че не е обикновена Фея.

— Поздрави, Лейди — казах аз с цялата си вежливост — защото според Бронзовия Бухал човек трябва да е винаги вежлив с феите. — Аз съм Дъглас Брайтглед, чирак при Магьосника Флеърмън Флоуърстолк.

Тя се засмя така, като че ли звънеше сребърна камбанка, и каза:

— Добро утро, Дъглас! Аз съм Флауърдуелър, Кралица Марица от Кралството на Феите, също така известна като Невинната, Старателната и Пробождащата Небесата. Но всичките тези имена са толкова официални. Ти можеш да ме наричаш така, както хората винаги са ме наричали: Маргет.

Аз се поклоних толкова дълбоко, колкото може да се поклони човек, седнал на мократа от роса трева, и я попитах с какво мога да й бъда полезен.

— Огурян ми прати вест преди няколко дни, но един прекалено старателен страж не искаше да пусне пратеника му при мен, а пратеникът отказваше да каже новините си на който и да било друг.

— Привидението Дека ли? — попитах аз.

— Същата — кимна тя с глава. — В резултат на това сега съм тръгнала да се посъветвам с Господаря на Дълбините. Огурян каза, че би трябвало да спра и да поговоря и с Флеърмън, ако си е вкъщи. Виж, ето той е например един чудесен човек! Но виждам, че го няма.

Много съжалявах, че си тръгна, защото имам чувството, че е и толкова добра, колкото е красива. Според

Бронзовия Бухал повечето хора не вярват на феите заради някакво недоразумение по време на Последната Битка. Трябва да си призная, че от тази среща останах впечатлен.

Кримай ми намери едно момче, което заминава за Фаранго Утър утре рано сутринта, което се съгласи да вземе не само писмото ми, но и двете котенца...

Моята мечта напоследък, освен за сън и топла баня, е да свършим с тая работа, за да мога да седна в Брайтглед под някоя цъфнала ябълка и да седя с теб в продължение на часове, да си говорим за всичко и за всички, които сме срещнали откакто се разделихме.

Изпращам ти любовта си заедно с котенцата. Пиши ми когато можеш. Все още съм

Твой Любещ Син,
Дъглас

ГЛАВА ОСМА

Магьосникът Флеърмън Огнегадателя, известен в по-мирни времена като Флоуърстолк, се завърна в дома си късно през лятото.

Дъглас се прибра късно тази вечер в гимназията, тъй като бе ходил на посещение при Посумтейл. Като наблизаваше вратата с натежали от умора крака, Дъглас видя Бронзовия Бухал да виси от своя пирон сякаш нищо не се е случило.

— Върнахте се!

— Очевидно — отвърна весело Бухалът. — Да разбирам ли, че съм ти липсал?

— И то много! Къде беше? Аз предположих...

— Че сме последвали Флеърмън ли? Въщност да. Черният Пламък предположи, че ще бъдем повече от полза за Магьосника, ако се мотаем около него по време на пътуванията му. Без той да го знае, нали се сещаш? И освен това Черният Пламък не смята, че трябва да се пречка докато има ново котило. Въщност, неговите дами му казаха да се махне на някъде. И ние тръгнахме.

Дъглас бе толкова щастлив, че за момент забрави умората си.

— А какво каза Учителят, когато откри, че сте го последвали?

— А, момчето ми, доколкото знам той въобще не е усетил, че ние сме наблизо. За щастие, имаше само една-две неразбории, от които той успя да се отърве без да има нужда от нашата помощ. Ние тръгнахме преди него снощи и пристигнахме днес следобед, преди около два часа.

— Значи и той е тук, така ли? — извика Чиракът с облекчение.

— Да, да, веднага отиде да си легне. Вероятно е доста уморен. Черният Пламък също беше доста изтощен. Едва се довлякохме, като аз трябаше почти да го влача. Спеше вече дълбоко, когато Магьосникът пристигна. Той пита за теб и каза да го събудиш като се върнеш.

Дъглас се качи по стълбите, като отново усети колко е уморен. Вратата на стаята на Магьосника беше затворена, но под нея се

прокрадваше тънък лъч светлинка, който показваше, че Учителят му наистина се е приbral.

Когато почука на вратата, Чиракът не получи никакъв отговор. Отвори вратата и погледна вътре. Магъосникът с прашна роба и смачкана островърха шапка лежеше по гръб в огромното си легло и шумно хъркаше. Дъглас угаси лампата и го оставил да спи.

Въпреки всичката си умора, Магъосникът стана преди Чирака си на следващата сутрин. Закуската цвъртеше на огъня когато Дъглас слезе долу с огромна прозявка на уста няколко минути преди да изгрее слънцето.

— Е, така ли се биеш ти с нашия Неприятел? Спейки цяла сутрин и оставяйки учителя ти да се бори за жалки хапки след дълго пътуване! Срамота, Дъглас Брайтглед!

Дъглас дълго прегръща Учителя си преди и той да се нахвърли върху огромната закуска от кифлички, мед, бекон и яйца, която Синият Чайник им беше приготвил.

— Някак си оцеляхме през твоето отсъствие — каза той на Магъосника през залъците си. — Езерцата са пълни и напоителните канали вече работят в много части на Долината. Реколтата ще бъде добра, като се има предвид, че не сме видели капка дъжд с изключение на градушки и гръмотевици през последната седмица. А колко беше горещо! Това е първата прохладна сутрин, която съм видял откак ти замина.

— Хъммм! Нима не мислиш, че този хлад е случаен? Донесох го в задния си джоб от север. Предчувствах, че тук ще бъде много горещо. И в Хайландорм взе да става горещо.

— Така чух и аз от Кримай. Той е по-добър вестоносец, отколкото шпионин.

— Вестоносец и боец. Значи съм го пропуснал някъде по южния път. Но това можеше да се очаква. И двамата избираме все потайни пътища. Армията на Юнисед се е раздвижила. Тези зверове с кожените камшици са им набили малко дисциплина в главите най-накрая, бедните момчета! Сега се държат като войници, макар че имат навика да изпълняват дословно заповедите, без да се замислят за съдържанието и същността им. А това според мен е лошо качество при воденето на война.

Той си избръса брадата с една салфетка.

— Хайлендормите на Тет ще ги премажат като каменна лавина, струва ми се. От каква ли полза ще са им заповедите тогава? Но, разбира се, аз не съм войник.

Дъглас искаше пълен отчет от Магьосника. Той бе отсъствал повече от два месеца.

— Естествено, нямаше да ми отнеме толкова време, ако не беше през военно време — каза Флеърмън Флоуърстолк, като си протягаше чашата за доливане от Синия Чайник. — Нощното пътуване не е моята представа за приятна разходка. Така или иначе, първо видях Тет. Кримай беше ходил там и точно си беше тръгнал. Бил е доста добре посрещнат. Тет високо цени информацията, която Кримай му носи.

— Тет няма да поеме офанзивата докато не е сигурен, че корабите на Торнууд са наблизо, за да го предпазват откъм морето. Когато двамата се срещнат, Юнисед без съмнение ще си получи заслуженото, а Армията му ще се заточи насам, за да ни досажда на нас. Ако въобще познавам Юнисед и този миризлив злобен глупак наречен Блейдър, те ще се насочат право към нас, когато се връщат, и ще се опитат да ни отмъстят.

— Забеляза ли наблюдателния пост навърх Гимназията?

— Не, трябва да си призная, че почти припадах от умора, когато се катерех по пътеката край Потока. Направо допълзях, но сега се чувствам тип-топ след един дълъг сън в старото си легло.

Той се заговори за посещението си при Джуджето Брайърмот и странния старец Фракет от Пясъчната Земя. Беше се срещнал и за малко с Огурян, Господаря на Дълбините.

— Огурян смята, че ще има Морска Битка. Той е убеден, че Фриджън възнамерява да поведе на юг огромна армада, заедно със своя студ. За Морските Кралства, а и за целия Свят, ще бъде голямо нещастие, ако Фриджън успее да вземе контрола над Моретата.

— Поговорихте ли... за това, което скрихме?

— Пораснал си на ум, както и на височина! Да, поговорихме. Решихме, че засега ще е най-добре, ако продължи да бъде скрита. Вече сме близко до разрешението на загадката обаче. Много близо.

Дъглас спомена, че Кралицата на Феите е оставила вест за Флеърмън. Флеърмън извика Дека, за да изпрати послание до Кралица Маргет. Трябваха само няколко минути, за да се появи самата тя.

Накрая Флеърмън каза:

— Ние можем да направим твърде малко, за да помогнем на Тет. Аз му дадох няколко ценни съвета и полезна информация. И няколко амулета, които да го предпазват по време на боевете. Той не е от тези водачи, които се бият в задните редици.

— Така — размишляваща Кралицата на Феите. — Историята и съдбата в момента са върху плещите на Тет и неговите бойци.

— И върху тези на Торнууд и неговите моряци — добави Дъглас.

— Да, една много обикновена и немагическа война — съгласи се Магьосникът. — Ние не трябва да се намесваме, защото точно това очаква Фриджън от нас — да си загубим тук времето, което би могло да бъде използвано за изучаване на Перлата и на неговите планове за нападение по Море.

— А какво ще направи врагът? Защото трябва да сме реалисти, нали?

Магьосникът се усмихна на мъничката Фея, след което отговори:

— Е, и при поражение, и при победа Фриджън ще направи едно и също, защото какво значи Юнисед за него? Войната в Хайлендорм е само за отвлечане на вниманието.

— Искаш да кажеш тогава, че е по-добре ние да продължим приготовленията си за оказване на помощ на Огурян, вместо да се притечем на помощ на Тет?

— Точно така, скъпа моя! Морската Битка ще бъде нашето истинско изпитание срещу Фриджън.

— Аз го очаквах. Моят Принц Консорт и неговите Нереиди са вече на път към Господаря на водите в Уотъранд. Колко време мислиш, че ни остава, Магистър?

— Предполагам, че войната в Хайлендорм ще е свършила до октомври. Фриджън ще е зaeл позиция около средата на ноември, струва ми се. Ще бъде ли готово твоето кралство до тогава?

— Разбира се! Ние ще бъдем в стройни редици до Огурян по това време, с доволно много време да подгответим и някои изненади за войските на Фриджън. Изненадата ще бъде важно нещо.

Флеърмън каза:

— Изненадата е винаги важна в боя.

— Аз говорих с всяка Нереида поотделно и те се заклеха да изпълняват заповедите на Хората. Този път няма да има повторение на ужасната Последна Битка, Магьоснико.

Гласът ѝ бе станал изведенъж твърд и уверен.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Бойните Кучета на Тет се появиха от утринния сумрак, яростни, но без лай, и се разположиха около краката му, жадни за ласките и одобрението му.

Тет, великолепно обкичен в ярка сребърна и червена ризница и синьо-зелена поличка, с висок пернат боен шлем на главата си, се усмихна и се наведе да ги погали по главите, вратовете и ушите.

За Кримай това бяха страховити същества, тъмнокафяви и огромни, с кръвясали очи и огромни остри зъби. Той би се измъкнал веднага щом влязоха, но се страхуваше, че би могъл да си навлече по този начин вниманието и гнева на техния господар, Вожда на Хайландорм.

Te го видяха, дойдоха да му подушат ботушите и започнаха да издават въпросително ръмжене, докато вождът не им каза името на Кримай и не го определи като приятел. След това военният вожд изслуша техните доклади, поднесени с много сумтене, ръмжене, виене и лай, както и с махане на опашки и въртене на глави. Te говориха с него подред, като пръв беше водачът им Брагор, най-голямото и най-ужасно куче сред тях.

— Брагор казва, и другите са съгласни, че Юнисед е вече напълно влязъл във Външния Кръг — каза най-накрая Тет на Кримай. Той бе харесал малкия бивш шпионин, по който Флеърмън му пращаше вести. Кримай не бе съвсем сигурен, че тази чест е заслужена — или безопасна — но си мълчеше, нещо, което бе научил, че е много полезно, когато човек има работа с великите хора.

— След като Юнисед влезе напълно във Външния Кръг, той много лесно ще бъде отрязан от своите обози, както и от пътя си за отстъпление... и ние можем да го изтормозим до смърт, независимо по кой път ще тръгне. Единственият възможен път за отстъпление би бил на север, към Железните Хълмове, където няма нито вода, нито дърва, с които да се стоплят през идващата зима. Разчитаме на Херцог Торнууд да му пресече пътя, ако се опита да отиде на юг към Морето.

— Но, Вожде Тет — каза Кримай, — ние трябва първо да се бием с Юнисед, ако искаме да го накараме да тръгне на север или юг.

— Разбира се, приятелю. Разбира се! Точно за това слушам какво ми казват Бойните ми Кучета сега. Те ще ми кажат къде е обозът на Юнисед, а от това аз ще мога веднага да ти кажа кога той ще бъде на удобно място, за да му окажем и ние внимание.

Той се заслуша отново в Кучетата преди да ги изпрати да бъдат изтъркани и нахранени, и да си починат до залез слънце, когато отново щяха да нахождат врага.

След това повика Кримай при себе си. Двамата се разходиха отвъд редиците с палатки на Предната Стража от Хайландорм и седнаха върху един камък, от който се виждаше Тетгард, столицата на Хайландорм. Тя се намираше на около километър от тях през тъмно синята вода: ниска, силна, мощна крепост с множество стени и бойници, които протягаха нокти към фиорда, в който плуваха рибарски лодки и няколко от специфичните бойни кораби на Хайландорм.

Гледката щеше да бъде сива, ако не бяха множеството цветни знамена и байраци, които се вееха от кулите, и ярките цветни лехи в подножието на крепостта.

Отвъд нея бурното Море се виждаше през един тесен процеп. Далечният синьо-сив хоризонт беше празен с изключение на една единствена скала, която стърчеше в устието на фиорда.

— Има ли име? — попита Кримай, като я посочи.

— О, да — отвърна Тет, като опъна дебелата червено-черна наметка така, че да могат и двамата да седнат върху нея. — Ние я наричаме Кораба на Феите, но майка ми ми е казвала, че преди време върху нея живели в изгнание Феи от Кралско потекло и я наричали „Трудис“, или нещо подобно.

— Е, сядай — каза той и се плъзна встрани, за да направи място върху скалата, оставяйки встрани своя тежък меч и дълъг почти колкото сабя нож, като и двата блестяха от чистота и смазване, но нямаха никакви украшения по себе си освен някакъв надпис на неизвестен за Кримай език.

Кримай седна, като продължи да гледа към Кораба на Феите, а Вождът на Хайландорм продължи да говори.

— Кучетата казват, че цялата войска на Юнисед ще е навлязла навътре в Кръговете до довечера с изключение на ариергарда от сто и

петдесет стрелци с лястовичи пера по стрелите. Бедните лястовички! Винаги съм ги харесвал. Оня леден Дявол трябва да е развъждал хиляди лястовички, за да ги трепе и да им използва перата за стрелите си. Е, ще се оправи и това... Та, както казвах, Юнисед ще се приближи до Вътрешната Стена утре по някое време. И тогава...

— И тогава?

— Ще чакаме узурпатора там, където той ще се опита да се прехвърли през Улея и ще го върнем назад към Кръговете. След като Морският Път им е запущен от флотилията от Уейнес, те ще трябва или да се опитат да си пробият път до границите на Херцогството, или да се отправят на север.

Кримай помисли малко върху това, което беше чул, след което попита:

— Нима планираш фронтална атака срещу Юнисед?

— Не, поне не за сега. Той има два пъти повече войници от мен. Аз може да съм смел, но не съм безразсъден. Не! Ще го чакаме в Улея. Виждал си Улея, нали? Е, там можем да намалим армията му наполовина, ако той не прояви малко разум. А можем и да го държим там в продължение на дни или седмици докато пристигне Торнууд.

Той се обърна и се взря в морето.

— Да, имаме нужда от тоя Торнууд, бил той Херцог, моряк или търговец, както иска да се нарича.

— Торнууд държи твърдо на думата си, както и на думата на Флеърмън Флоуърстолк! Той ще бъде тук. Само вятърът и приливите, обаче, могат да кажат точно кога ще пристигне...

— Така е, за съжаление! Но ако можех да съм предупреден за пристигането му, и ако можех да му кажа къде и кога да очаква Морското крило на Юнисед... то тази битка щеше да е предварително спечелена за нас. Ти казващ, че планът му е да завие откъм изток преди да се приближи към Тетгард от север. Почти невъзможно е, казват, да се намери отделен кораб в Морето, а аз имам твърде малко кораби, за да ги изпратя да го търсят.

— И все пак, аз бих изпратил седемте, които имате...

— Те в този момент се приготвят за отплуване. Не съм пренебрегнал тази възможност, Кримай. Те най-малко ще се опитат да пресрещнат флотилията на Торнууд.

Студен вятър подухна от североизток и развя плата около голите колене на вожда. Перата върху бойния му шлем също се размърдаха.

Кримай потрепери, но събра смелост да каже:

— Аз може би ще обтегна новото ни приятелство, Тет, като направя едно предложение?

— Разбира се, че няма, човече! — засмя се бойният вожд. — Каквото и да е поискай, та дори и живота ми.

— Не, не, живота ти по-добре да се е в твоите ръце. Нека да отида с някой от седемте кораба, когато отплуват, за да търсят Торнууд.

— Ти би предпочел да се биеш от палубата на кораб? — каза Тет, изненадан от това, че някой би предпочел да стои на люлеещата се палуба, вместо на твърдата скалиста земя. Морският бой за него бе върхът на глупостта, нещо, което се избягваше по всевъзможни начини и на почти всяка цена.

— Не, не, не! — отвърна вестоносецът, клатейки главата си така, че ушите му щяха да паднат. — Не, но ако аз се покача върху Кораба на Фейте, бих могъл да видя корабите на Торнууд преди да се виждат от брега и да ги насоча директно към Уестфи. Торнууд ми е показал някои тайни знаци с флаг и огън, които аз ще използвам, за да го предупредя за разположението на силите.

— А! Това вече е нещо друго, а не сърце на страхливец. Да, и не глупашки приказки! Да, веднага ще ти дам един от моите седем кораба и ще заповядам на капитана и екипажа да стоят на твоето разположение при Кораба. Те ще са под твоето командване докато не видите флотилията на Торнууд и не се свържеш с него чрез знаменцата си.

— Аз... аз ли ще командвам? О, не! Може би е по-добре да остана сам на скалата? Този кораб ще има по-важни задачи в предстоящия бой.

— Не е така! Мисията ти е по-важна от всичко друго. В допълнение на това, аз те ценя и теб самия. Корабът „Кларис“ е твой. Ето — каза той, като скъса един лист от командирската си тетрадка и започна да драска яростно нещо по него. — По-добре побързай, приятелю. Юнисед се приближава бързо-бързо до Улея. А аз ще си се бия пеша по сула, както винаги до сега. Хайде, тръгвай вече и ми сигнализирай и на мен, когато видиш флотилията.

В един нов лагер на запад, построен в самото подножие на Вътрешната Стена, Юнисед и неговите генерали се подготвяха за нападението си над крепостта Тетгард. Разузнавачите бяха докладвали, че Улеят не е укрепен и не е добре охраняван — не бяха успели да се качат до горе и да преброят хайлендормските бойци там, но бяха наблюдавали движението им.

Всичките тези данни караха стария пират Блейдър да се чувства несигурен, докато в Юнисед подклаждаха предчувствията за велика победа.

— Ще избягат от нас, скъпи ми Блейдър! — радващо се Юнисед, който не можеше да си намери място от възбуда. — Пийни си още един коняк.

Блейдър разклати рошавата си, немита и невчесана коса и отвърна:

— Да се надяваме, Ваше Височество.

И той вдигна дългия си меч и продължи да го остри. Блейдър можеше да забрави да се изкъпе или среши, но никога не забравяше да се погрижи за оръжията си. Юнисед се обърна към него от бъчонката с коняка и вдигна чаша.

— Да пием за нашата победа утре — каза той помпозно. — И за всички наши бъдещи победи!

— Да, Ваше Височество. По-добре ще е сега да поспим малко, Ваше Височество. Аз самият трябва да проверя стражата и да си легна също.

— Хайде, стига, Блейдър! Малко стар коняк само ще ти помогне да спиш по-добре — присмя се Херцогът. Блейдър обаче настоя на своето — той знаеше, че сутрешният махмурлук ще направи Юнисед още по-раздразнителен и склонен към прибързани необмислени решения.

Той въздъхна с облекчение, когато Херцогът сърдито запуши флакона с коняк и го подхвърли на своя виночерпец. Когато Генералът напускаше палатката, Херцогът вече се бе изпънал върху едно огромно пухено легло, което по време на поход бе носено на гръб от шестима здрави мъже.

Тет стоеше на един скалист нос и гледаше към огньовете в долината под себе си. Пламъците им затихаха, и разузнавачите на Юнисед се бяха оттеглили обратно в дерето. Хората на Тет, скрити в очакване на сутрешната атака, можеха да се отпуснат, да хапнат малко студена вечеря и да поспят.

— Трябва и аз да поспя — каза си той с прозявка.

Кримай се събуди около час след полунощ. Той се изправи от коравото си легло върху плоския скален връх на Кораба на Фейте и погледна изпитателно към Морето на юг. Небето бе мастиленочерно. Никакви звезди не светеха през плътната облачна покривка. Морето бе също така черно, но по него на места избиваше по-светъл сивкав цвят, там където подводните скали достигаха близко до повърхността или вълните се разбиваха в брега. До наблюдателницата достигаше постоянно гърмотевичен тътен.

Една ниска звезда изглеждаше не на място и сякаш мигаше твърде дълго. Той внимателно наблюдаваше, когато пред очите му се случиха две неща: бавното мигане се превърна в постоянна светлина, и към първата звезда се присъедини втора, трета, а след това и четвърта, като, всичките първоначално мигаха бавно, а след това започнаха да светят с постоянно блъсък ниско долу на хоризонта.

Капитанът на „Кларис“ му бе дал на заем един моряшки бинокъл, който той насочи към странните светлини. Трудно можеше да види нещо повече, отколкото можеше да види с просто око. Но и без да разбира много от Морските работи, той веднага осъзна, че това са мачтовите светлини на няколко кораба — на цяла флотилия, всъщност! Единствената флотилия, за която той знаеше, че е в тия води, бе тази на Уейнес под командването на Торнууд.

Той разтърси своя Моряк-помощник и те заедно се вгледаха в светлините. Морякът се съгласи — това бяха кораби, които току-що излизаха от Вечните Мъгли.

— Кога ще се доближат на разстояние, на което да може да се говори с тях? — попита бившият шпионин. — По изгрев слънце ли?

— Не, през най-тъмната част от нощта, точно преди изгрев, ако вятъра се запази такъв. Но ще трябва да останат на котва в морето, защото не знаят пътя през устието на фиорда. Само някой луд би се опитал да заходи към Тетгард през нощта.

— Може и така да е. Но ние няма да рискуваме. Ти сигнализирай на „Кларис“. Кажи ѝ да дойде да ни прибере. Аз ще те последвам след като запаля сигналния огън, за да кажа на Торнууд да ни изчака. Хайде, бързо!

Морякът се затича към стълбата и се засили надолу. Кримай събра своята купа сено и наряза няколко съчки. Дълго руга мокрите прахан и огниво докато успя да изкара една искра и да я раздуха в малък огън, който допря до сухата слама.

— А сега, Торнууд, да видим дали старият Кримай може да следва дадените му указания.

Той поръси тлеещата слама с капки от някаква течност, шишенце, с която бе извадил от вътрешния си джоб.

Веднага, без всякаква магия, огънят лумна нагоре, ярък и горещ. Светлината му бе много по-силна от тази на обикновен огън. Той добави щипка белезников прах и пламъците се промениха от жълти на ярко оранжеви. Това продължи близо минута, след което пламъците отново добиха естествения си цвят. Повтаряйки процедурата с поръсването още два пъти, той се опита да създаде последователност от цветове, която се надяваше, че корабите ще възприемат като жълто-червеното примигване на морски фар. Докато завърши цялата последователност огъня беше вече на изгасване.

Преди това, обаче, той видя една от мачтовите лампи в тъмнината пред себе си да се променя три пъти от бяла на червена и обратно. Три червени намигвания. Съобщението е прието и разбрано.

Флотилията от Уейнес беше пристигнала!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Юнисед дори по време на похода всичко се въртеше около неговата личност и неговите удоволствия. Пухеното легло, достатъчно голямо да побере шестима, беше само един пример за това. Друг пример бе включващата четири ястия закуска — топла-топла от пещите и фурните на ротите от опитни готвачи, които не се отделяха от херцога. Всеки ден, навсякъде и при всички обстоятелства яденето пристигаше до леглото му точно в девет часа, поднесено от седем хубави девойки в предизвикателно облекло.

Заранта на битката херцогът на Херцогството изяде и четирите ястия с наслада и увлечение — както се полага на един отявлен лакомник. Ядеше и игриво побарваше своите прислужнички, хихикаше и се давеше, разсипваше храна по прекрасните брокатови завивки.

Помежду третото — пчелна пита и фини, прясно изпечени пшенични кейкчета с печени бадеми — и четвъртото — малък резен от фин крехък бекон, маринован в бренди и гарниран с деликатно опечени яйца и плодово желе — тримата му генерали влязоха в палатката и застанаха мирно в редичка пред леглото му.

Юнисед потупа любимата си камериерка и нагъна бекона от ръцете ѝ. Той пренебрегна офицерите, докато не приключи яденето и отпрати чинийите и момичетата.

— Рапортуйте — рече рязко. Беше навикнал да говори с нисък, ръмжащ тон, макар гласът му да бе природно висок. — И по-кратко. Всички имате много неща за вършене. Аз трябва да поездя, да си взема банята, да изпия сутрешния си чай и...

Блейдър прочисти гърло и херцогът рязко прекъсна описанието на сутрешната си програма. Юнисед малко се боеше от този безцеремонен, избухлив мъж. Блейдър беше наясно за това и го използваше.

— Ваше Величество... — започна генерал Сморгър, който прекрасно знаеше, че правилното титулуване беше „Ваша Светлост“.

— Ваше Величество, Вашата армия вече е напълно готова.

Ариергардът владее прохода Външния пръстен. Останалите Ви войски са заели позиции тук, в подножието на Улея.

— Продължете, генерале.

— Благодаря, Ваше Величество. Последният кавалерийски отряд пристигна през нощта, както вече казах.

Този дългурест, мърляв човек по-рано беше разбойник и конекрадец. Юнисед си бе въобразил, че това е добра квалификация за генерал от кавалерията.

— Чудесно, генерале. Много ефикасен маньовър. Поздравявам ви. А сега, Вие...

Той кимна на втория генерал. Някога търговец на добитък и платове, плешив, с розово херувимско лице, той беше генерал-интендант. Откакто преди няколко години Юнисед го бе отвлякъл от херцогския затвор, беше станал абсурдно богат.

— Щастлив съм да рапортувам, Ваша Светлост, — каза той, — че лагерът разполага с достатъчно храна, напитки, оръжия и амуниции да изкара поне шест дена при условие, че не се водят редовни битки. В случай на битка — а нали за това сме дошли тук? — смятам, че имаме оръжие да се бием три дни и три нощи, без да се ограничаваме. И, разбира се, можем да очакваме известно количество изхабяване...

— Момент, генерале, какво имате предвид под „изхабяване“?

— Просто, Ваше Височество, че при една битка винаги може да се очаква известен процент убити, ранени, плени... и така нататък, при което отпада нуждата да се осигурява препитание на тези хора.

— Ах, да, добре сте съобразили, генерале! Пък и имаме склучени споразумения да доставим още провизии от това, как му беше името? Малкото пристанище долу на крайбрежието?

— Както Вие сам наредихте, Ваше Височество, — рече генералът-джамбазинът.

— Отлично! Не мисля, че ще се нуждаем от още храна. Но, разбира се, това много зависи от успеха на генерал Блейдър. Крачка напред, Блейдър!

Въпреки конфузното си име^[1] и репутация, Блейдър беше добре сложен мъж с гъста черна коса и хубави вежди и нос, привлекателно мускулест. Преди двадесет и четири месеца той беше в херцогския затвор със смъртна присъда, получена заради някакъв неприятен инцидент с дъщерята на един провинциален съдия. Преди двадесет и

три месеца един измежду първите видя изгодите от постъпването в армията на херцога. Освен това се бе изхитрил да навие стотина от своите съзатворници да постъпят заедно с него в армията.

Три месеца по-късно бе произведен в лейтенант; след още пет месеца извоюва званието полковник, като осведоми херцога за кражбите, извършвани от собствените си началници.

Посред Убийствената зима откри таен склад на храна и напитки, скътани от бащата на бившата си любовница, и го обеси без съд.

Накратко казано, новият полковник се показва тъй полезен, тъй находчив, тъй бързо схвана изключителността на Юниседовото водачество, че много преди похода към Хайлендорм беше произведен в генералско звание. Макар по-млад от другите двама генерали, неговият глас имаше най-голяма тежест във военния съвет. Дваминаата го мразеха и в червата — от късо подрязаната черна коса до дълго подрязаните черни нокти на краката. Но те с голямо удоволствие му отстъпваха всички заслуги — и упреци — за действителното ръководство на битката.

Блейдър вече бе научил най-важната част от работата си: да не остава в близост до стрелянето, пронизването, сеченето, мушкането, кълцането — и умирането! — на битката, за да не застрашава ценната си кожа. Щом битката започнеше, той рядко се отдалечаваше от херцога.

Освен това, както преди няколко седмици Флеърмън бе забелязал, беше злобен, жесток, лукав, подъл лъжец.

— Ваше Величие, — обърна се той към херцога, — доколкото всичките Ви войски са тук, мога да рапортувам, че всичко е готово за нашето настъпление в Улея и над Стената, за да атакуваме крепостта на Тетгард.

— Да не предлагате — намеси се генерал Сморгър — да започнем атаката, въпреки че кавалерията от ариергарда точно сега е в лагера?

— Генерали, генерали, — извика Юнисед, като заразмахва ръце, за да ги накара да мълкнат. Той току-що бе избърсал следите от закуската си с гореща парфюмирана кърпа. — Моля ви, нека генерал Блейдър да се изкаже. Но да призная, генерале, аз също съм заинтригуван. Наистина ли предлагате да... ъ-ъ, да започнем... незабавно?

— Само ако Ваша Светлост одобри, разбира се — отговори скромно Блейдър. — Ами, да, това е същината на плана ми. Ние вярваме, че ако бъдат атакувани енергично, прехвалените хайлендормци ще се отдръпнат чак до Тетгардските си укрепления. А що се отнася до конните отряди... за какво са ни коне при изкачването по Улея?

— Много добре, генерале. Нека битката започне! Обаче — добави той, когато всички вече се бяха обърнали да си ходят, — искам да задържите нещата достатъчно, за да мога да поездя малко и да взема една съвсем мъничка баня...

Горе, на Улея, Тет дъвчеше студено пилешко бутче и отпиваше от един рог сутрешния си ейл. Той видя как първите Юниседови отряди се строиха в редица пред лагера си в долината.

— Е, няма повече да чакат — рече на офицерите, които дремеха на сутрешното слънце между скалите. — Ще тръгват нагоре!

След миг всички бяха на крак и посягаха към оръжията и оставените настрана през нощта части от броните.

— Не препирайте, няма нужда — каза вождът им. — Както се влачат, ще им трябва поне час, докато се съберат и тръгнат. Пийнете по един бокал от този хубав ейл. За хората зимата беше много тежка, но за ейла изглежда е била добра.

Самите войници също очакваха някои да бъдат убити, а други осакатени, ала туй, както храбро бе заявил от позицията си най-отзад оплещиващият генерал-интендант, си беше част от войната. Войската имаше за какво друго да мисли освен за лошата храна, усилните походи и кожените камшици на старшините.

Всъщност армията на херцога беше в добро настроение и пееше маршови песни, докато завиваше от трибуната, където херцогът приемаше парада, към самия Улей.

Офицерите чевръсто отдаваха чест и караха хората си многократно да викат ура, когато минаваха край нея.

Една армия пътува на стомаха си, помисли Блейдър и се зачуди защо никой по-рано не бе забелязал това. Тази тук от началото на кампанията нощуваше при по-добри условия и бе по-добре хранена, отколкото при ученията по време на Убийствената зима.

Войниците вървяха с приветствия на устата, щастливи ако не от друго, поне от това, че дните на дългите походи и студените нощи,

през които спяха на земята, най-после бяха на свършване.

Челните войски започнаха изкачването. Както Тет бе предрекъл, им трябаше един час да достигнат близо до най-високата точка на прохода. Тези, които не бяха оглушали от собственото си хрипкаво дишане и пъшкане — защото последната третина от пътя трябаше да се катерят педя по педя —оловиха странен нов звук.

— Гръмотевица по това време на годината? — питаха другарите си почти със смях. — Не може да бъде! Сънцето все още свети ярко над нас.

Долу, на равното, Блейдър също наостри уши.

— Чувате ли нещо? — попита другите генерали.

— Громоли като каруца по чакъл — забеляза генерал-интендантът сънливо. Предната нощ си бе легнал късно, зает с дегустацията на едно ново вино, което бе получено в последния момент. — Сякаш каруцарите бързат да опитат от новата реколта...

— Бълнувах за време оно — озъби му се кавалерийският генерал, който също бе намерил оправдание да не предвожда лично войските си. — На мен ми мяза на гръмотевица или...

Високо над тях първата плътта групичка войници се облещиха от ужас. Към тях с грохот се носеха половин дузина огромни скални късове. Те подскачаха надолу по стръмния склон между стените на Улея — всеки скок по-висок от предишния — звъняха като камбани от ударите в твърдата земя, размазваха и разцепваха, оголили остри като бръснач краища — блестящи каменни острия колкото човешки бой.

Челните войски на Юнисед застинаха от ужас, а сетне вкупом побягнаха. Те буквально летяха, почти без да докосват земята — толкоз голям бе наклонът. Някои се изхитриха да се втурнат към периферията на Улея и бяха разплескани по стените му. Шепа късметлии се завряха в големи пукнатини в земята или се мушнаха под надвисналите скали, само за да бъдат погребани живи, когато стените се сгромолясаха.

Другите, не тъй бързи, се изтъркаляха презглава надолу по хълма и, пищейки от страх и болка, се врязаха в ужасените редици на копиеносците под тях.

Нова лавина огромни камънаци пометоха втората редица, като тласкаха цели групи пред себе си. Стотици потрошени тела бидоха разхвърляни по склона.

Щом видяха съкрушаващата и изтръгваща писъци смърт да се задава отгоре, повечето войници от третата редица предпочетоха да скочат в пропастта, отколкото да посрещнат ужасната, неумолима сила, носеща камъни и мъртви тела. Междувременно към големите камъни се бяха присъединили и откъртени от стените на Улея скали. Някои бяха големи като къщи, а други — едва колкото топчета за игра, но летяха със страхотна скорост и нанасяха тежки удари.

Вдигна се голям облак прах, който задави и заслепи както катерещите се, така и зяпачите долу. От безопасността на равнината офицерите даваха кресливи заповеди. Противоречаха им по-силните и богохулни заповеди на сержантите, които сами бяха в Улея. Суматохата обхвана дори войските, които бяха настани.

Така ариергардът се ливна като наводнение от дъното на Улея върху лагера и скалистата равнина зад него, ломотейки несвързано от ужас. Когато неколцина смели офицери се опитаха да възстановят строя с камшици, войниците се обърнаха срещу тях и ги избиха почти до крак.

Най-подир каменопадът престана и ранените войници останаха да лежат на място, като се задъхваха и хлипаха, плямпаха помпозни думи и бълнуваха. Оцелелите бавно се прокраднаха обратно в лагера и започнаха да се фукат с куража си.

От началото до края на Битката в Улея изминаха по-малко от петдесет минути.

Това бе и крайната точка, до която армията на Юнисед стигна в похода си към Хайнендорф. Блейдър, който схващаше цялата безсмисленост, ако не и явната опасност на положението, заповяда на остатъка от войските да останат в лагера, готови за обсада.

— Те не могат да ни атакуват. Предлагам да ги заглавичкваме ден-два, като демонстрираме силата си, за да ги убедим, че възnamеряваме пак да опитаме — рече той вечерта на Юнисед и на другите генерали.

— И после? — хладно се озъби херцогът, който не можеше да понася пораженията... освен своите собствени.

— После ще извикаме товарните кораби, които чакат край брега...

— Разбира се, че ще трябва да ги извикаме, защото иначе ще ни се свършат стрелите и храната — каза генерал-интендантът. —

Представяте ли си колко стрели са затрити в тоя проклет Улей? Не изстреляни, а просто затрити! Да побеснееш!

— Ти да мълчиш, дърт пръч! Или по-добре иди и сигнализирай на флотата да тръгне насам — викна херцогът. — Марш! Веднага!

Щом генерал-интендантът се изнiza навън, тайничко щастлив, че е извън обсега на застрашителния херцогски гняв, Юнисед отново се обърна с опасна любезнотъ към Блейдър.

— Продължавай, драги Блейдър. Какво предлагаш?

Като мислеше напрегнато, Блейдър се надигна от табуретката си и рече:

— Благодаря, Ваша Светлост, за Вашето доверие в моите способности. Едва ли е моя вината, че днешната атака се оказа неуспешна. Кой би могъл да предвиди атака с камъни? Само диваци могат да измислят такова нещо!

— Наистина кой? — промърмори заплашително Юнисед. — Какъв е твой план?

— Ах, да, моят план — провлече дребният крадец и любовчия, за да спечели време и да получи вдъхновение. Сетне лицето му се проясни и той сияйно се усмихна.

— Ето го, сир! Нямаме нужда от провизиите в тези кораби от крайбрежието, но аз предлагам да използваме самите кораби. Вероятно не можем да превземем Улея, ала нали целта ни не е платото? Имам предвид, че целта ни е да превземем крепостта Тетгард, нали? Кажете ми, ако греша.

— Не, имате право — съгласи се със саркастична усмивка генералът от кавалерията. — Само че как предлагате да превземем крепостта, без преди това да превземем платото?

— Вие също сте глупак, генерале — рече внезапно Юнисед. — Разбира се, че е тъй! Ще атакувам крепостта от Морето!

— Прекрасно, прекрасно! — извика Блейдър, който притежаваше идеалното качество на един лакай — да направи собствените си хрумвания да изглеждат като идеи на господаря му. Херцогът щеше да ги възприеме като собствени, без да съобрази, че в крайна сметка и отговорността също ще бъде негова.

— Ще натоварим на товарните кораби най-добрите ни отряди...

— През нощта — добави херцогът.

— През нощта, разбира се; прекрасна идея, Ваша Светлост! Можете ли да направите това, кавалерийо?

— Естествено, приста работа! — лавна конекрадецът, който нямаше и бледа представа как се товарят хиляда мъже и коне на дузина кораби по тъмно.

— После ще заобиколим края на Вътрешната стена и ще атакуваме Тетгардската крепост призори откъм Морето. Когато види, че сме го нападнали в гръб, Тет ще изпрати войски от горния край на Стената към крепостта. Оставените тук наши войници ще видят оттеглянето и отново ще атакуват Улея, като този път ще го превземат изцяло.

— Гениално! Направо гениално! — изреваха останалият генерал и Юнисед, който дори скочи от походния си трон и изтанцува една джига около него.

— Аз лично ще водя атаката откъм Морето, сир — заяви Блейдър, пленен от идеята да се отправи към битката на един величествен кораб. — Вие трябва да изчакате нашия сигнал за падането на крепостта, да минете на кон по Улея и платото и да влезете триумфално.

В противен случай, помисли си, ще бъдеш на моето дередже.

Пратеникът от Морската кула стигна до стените на крепостта. Откри вожда да закусва каша с пържени кубчета хляб и пикантна сладка дребна бяла риба, току-що уловена във фиорда под крепостта.

— Сир, забелязахме дванадесет лодки, натоварени с войници, да напускат Уестфи и да се насочват на изток.

И той описа какво е видял и чул заедно с другарите си. Плещестият вожд продължи да дъвче безмълвно рибата, докато рапортът не приключи. После се обърна към Торнууд, който бе дошъл да сподели с него закуската си.

— Е, това са новините, които чакахме, законни херцоже. Юнисед възнамерява да отплата и да атакува крепостта откъм Морето.

— Точно както ти очакваше — съгласи се Торнууд, прегълъщайки последната хапка бяла риба. — С твое позволение ще помоля капитан Пеланс незабавно да ме откара до моята флотилия...

Тет му пожела късмет в лова и проследи с поглед как се отправя бързо към пристана.

— Къде е сега моят „Дар“? — попита Торнууд.

— Ту влиза, ту излиза от Вечните мъгли край плитчините Меридиън, милорд — отговори капитанът и добави:

— С този вятър за един час ще стигнем до него. А ако се извърти откъм изток, както обикновено прави след изгрев слънце, още по-скоро.

— Тъкмо ще се пригответим да посрещнем техните закръглени корита — зловещо рече Торнууд.

Екипажът и офицерите на „Кларис“ бяха в отлично настроение. Да отплаваш в студена, прекрасна утрин, след като си похапнал обилно, а преди туй добре си се наспал — привързан към кнехта и на сигурно място под надвисналата крепост — отговаряше точно на техните представи за голямо приключение... особено когато караха такава важна персона към дрейфуващата й флота. Доброто настроение сякаш даваше криле на оперения малък кораб.

Докато наближаваха „Дар“, Торнууд стоеше с Кримай и мрачно се усмихваше.

— Кримай, върни се колкото можеш по-бързо и се качи да наблюдаваш от върха на скалата Кораба на феите. Сигнализирай ни с флагове за действията на Юнисед. Само че се пази, защото си приятел, който си заслужава да се пази.

Бившият шпионин отдале тържествено чест, пусна една усмивка на възбудено очакване и щом комодорът на Уейнес се прехвърли на борда на флагманския си кораб, нареди на екипажа на „Кларис“ да потегли към Кораба на феите. Както бе предрекъл Пеланс, в платната му задуха свеж източен вятър.

„Дар“ се извъртя и потъна в мъглата.

[1] Bladder (англ.) — мехур; дърдорко; плондер. (Б.пр.) ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Беше нощ — няколко дни след Битката в Улея, при все че за нея в Долината още не знаеха. Бронзовият Бухал бе кацнал на задния лък на седлото, запълнено от добре закръгления нявга задник на фермера Посумтейл, понастоящем капитан от Патрула на Долината. Човекът и Бухалът плямпаха приятелски, докато Патрулът яздеше в източния край на Долината.

— Далече ли сме от Морето? — попита един млад конник. — Никогиш не съмвиждал океана.

През пролетта един от патрулиращите беше ходил с Кримай до Уейнес и сега се опита да му опише Морето. Той даже дръзна да предположи, че най-близкият морски бряг е вероятно на двайсетина мили от тях.

— Бая път, макар че точно сега бих се заклел, че съм помирисал Морето — рече друг патрул. — Ето! Пак го усетих при този польх. Подуши ли го?

И шестимата конници се изправиха в седлата си и навириха носове, за да подушват лекия бриз, който повяваше от изток.

— Аз мисля — рече Посумтейл след миг, — мисля... че помирисах нещо особено. Това дето го помирисах, Морето ли беше?

— Внимавай, капитане — разсмя се едно войниче. — Във Фаранго казват, че за да станеш моряк, е достатъчно да помиришеш Морето.

— Дрън-дрън ярина — подигра му се фермерът. Всички се изхилиха, като си представиха Посумтейл на някой кораб. — Аз съм човек на угарта и обора. Морето не е за мен!

— Все пак туй, което и аз подушвам, е морето — заяви Бронзовият Бухал. — И повярвайте ми, че това е крайно необично, защото съм на ти с ветровете и знам, че над Височините рядко минава и намек за морски бриз. Там, на изток, нещо е станало.

След няколко минути конниците стигнаха до източния край на маршрута си и обърнаха към дома. Морето все още се чувствуваше във

въздуха, когато Бронзовият Бухал разпери криле и тихо се издигна към лунния полумесец.

— Какво ли целеше с всичките тия приказки за Морето? — запита учудено Посумтейл. Всички бяха приели за другар магическата метална птица и я уважаваха заради мъдростта и способността да вижда в мрака. Но птицата, натъртваха те, „не бе родена от яйце“ като всички домашни птици, които познаваха. Въпреки вярата им във Флеърмън имаше някои тайни, в които не смееха да надникват твърде много.

Бронзовият Бухал се заиздига все по-високо и по-високо, докато Височините, които разделяха Морето и Долината, не се простряха под него на слабата светлина на новата луна. Той тихо описваше напред-назад широки, спокойни кръгове, като проверяваше възходящите по скалите течения на океанския вятър и неизменно гледаше надолу и към Морето.

Той видя как три проблясващи бели точки се носят по вятъра към насечената земя в бърз, целенасочен прав полет. Бронзовият Бухал изчака търпеливо те да се обърнат и да размахат дългите си грациозни бели криле, за да наберат височина и да минат над скалите, и после се плъзна по въздушния склон към тях. Можеше да са пратеници, а можеше и да са шпиони.

— Морски чайки — рече си. — Нощен полет на чайки от североизток. Е, скоро ще разберем...

Той направи бърз, безшумен кръг почти над птиците, които сега възлизаха над главното било на Височините. Пикиране, застрашително бухане и той ги връхлетя. Трябваше или да обърнат срещу бриза, или да се спуснат към скалите под тях. Най-голямата чайка, чисто бяла с изключение на един чер диамант на гърдите и черни върхове на крилете, почти не се колеба. Безопасността бе долу — в открити води, където само морските птици могат да кацат. И въпреки това чайката пикира към скалите с надежда да стигне до земята навреме, за да организира тройката си за отбрана.

Бухалът кръжеше безмълвно, докато водачът на чайките не заповядда на двамата си другари да застанат гръб в гръб с него, обърнати навън, с разтворени остри човки, и да се приготвят да посрещнат атаката. Със силен мах на металните си криле и тракайки

като камбана с човка, Бронзовият Бухал почти спря в кръженето си над трите. Той викна заповеднически:

— Кои сте вие, Морски птици, и защо летите в тази посока през нощта? Отговаряйте честно, защото аз съм поставен да браня този бряг и Долината отвъд Височините.

— Кацни, за да можем по-лесно да приказваме — рече лукаво водачът. — Кажи ни какви са ти пълномощията и ние ще ти кажем каква е нашата мисия.

Бухалът внезапно се озова на земята срещу тях.

— Сухоземен глупак — изкряка Бялата Чайка. — Сега си наш!

И водачът скочи напред, като протегна клон, за да нанесе първия удар във вражката гръден.

— Хо, хо, я по-кратко — извика с помирителен тон Бронзовият Бухал. — Хайде, спри...

Твърдият клон на Чайката удари в гръдената му и Бухалът зазвъня като камбана. Вложената в атаката срещу неуязвимия бронз сила запокити Чайката на земята, защемети я и я остави на милостта на противника.

— Хайде, хайде, няма да те нараня — успокояващо рече Бухалът.

— Не можеш...

Останалите две птици се втурнаха към него в надежда, че ще спасят водача си, и също се оказаха на земята.

— ... да ме раниш.

На Бухала му се видя забавно, че трите го гледат с такъв респект, и започна да се смее.

— За бога — издума насред кикотенето си и протегна ноктеста лапа, — успокойте се и гледайте да не се нараните. Върни се да поговорим! — Последната фраза се отнасяше до третата Чайка, която бе литнала надолу.

— Кажи на момчето си да се върне — добави Бухалът към водача на чайките, който почти се беше съвзел от шока. — Никого няма да ударя. Ако ви е изпратил нашият враг, ще ви върна обратно или ще ви устрои прилично погребение в Морето, ако предпочуете да се биете. Ако пък сте приятели... — е, може да мога да ви помогна по пътя.

Като видя, че нито боят, нито бягството ще му помогнат, водачът извика литналия си другар, обърна се към Бронзовия Бухал и каза:

— Само че кой е твоят враг? Не съм сигурен, че той е и мой враг. И ако не е, ще трябва да опитаме да ти видим сметката, метално чудовище. Или да умрем при опита!

Така отвърна Бухалът:

— Аз служа на народа от Долината, на вълшебника Флеърмън Господаря на огъня и на законния херцог — Торнууд от Уейнес.

— Ти назова две имена, които ние почитаме — рече Бялата Чайка. — Ние служим на Торнууд Херцога и носим от него военно послание на Флеърмън Господаря на огъня. Летим от Тетгард цял ден и тази нощ без никаква почивка. Ако бяхме добре нахранени и със запазени сили, може би щяхме да успеем да те надвием, нощна птици.

Бронзовият Бухал се разсмя.

— Не, не бихте могли да ме възпрете, защото съм направен от чист бронз и магия.

— Няма как да те убедя в добрите си намерения — бавно рече водачът. — Казаха ми да предам нещо на Господаря на огъня, когато го открия. Ако можеш да ни заведеш при Вълшебника, ще ти докажа, че заслужавам доверие.

— Тези дни е безразсъдно да се довериш на някого без доказателства. Летете след мен на запад на височина седем дървета. Ще стигнем Хълма на Вълшебника след час и преди полунощ ще можете да се срещнете с Флеърмън. Само летете в нишка след мен — предупреди той, когато излетяха от билото. — Аз мога и ще поваля долу всеки от вас, който не ме следва точно.

Те вече бяха забелязали острите му нокти и жестоките шипове и бяха подобаващо впечатлени.

Бухалът пикира надолу, само за да обясни вкратце на Посумтейл, и после поведе трите чайки към Хълма.

— Ти май нарече Торнууд „Херцога“? — попита Бухалът, летейки без усилие. — Значи ли това, че той е решил да приеме херцогската диадема?

— Щом питаш, не. Самият Торнууд все още се нарича „търговец“ и „морски капитан“ — безразлично каза водачът. — Хората обаче най-често му казват „херцоже“ и „Ваша Светлост“.

— А той къде е сега? Знам, че отплава на север и на изток към крепостта Тетгард. Какво е станало? Имало ли е битка?

— Като му дойде времето. Като му дойде времето — отвърна първата Чайка. — Точно сега бързам да предам съобщенията и новините на Вълшебника и трябва да пестя всичкия си дъх за летенето.

— Разбирам — каза металната птица и започна да увеличава скоростта, докато и на трите Чайки наистина не им се наложи да пестят всичкия си дъх, за да останат в близост зад нея.

Дъглас Брайтглед дремеше край камината на Джуджето. Наблизо Синият Чайник му подсвиркваше приспивни песни. Чиниите тихичко се измиха и се наредиха да съхнат. Денят бе дълъг и тежък и младият Чирак даже не беше станал от масата, където бе ял. Котачето Перт скочи в скута му, сви се доволно на кълбо, погледа как съдовете се движат насам-натам и потъна в кратка дръмка.

Ала то чу пристигането на Бронзовия Бухал и разбра, че го придружават други птици с особена нова миризма на риба и корабен катран. Заби като предупреждение нокът в бедрото на Дъглас, тупна тежко пред огнището и загледа с очакване кухненската врата.

Дъглас се разсъни мигом и скочи на крака, като посегна към затъкнатия на кръста му нож. Той проследи котешкия поглед и видя вратата на кухнята да се отваря от тласъка на Бухала.

— Какво има, Перт, та това е просто Бронзовия Бухал — рече с прозявка, която секна при вида на триото Бели Чайки, клатушкащи се в редичка след стария му приятел.

— Гости?

— Пратеници, както самите казват — отвърна предпазливо Бухалът. — Търся Флеърмън. Тук ли е?

— Доколкото знам, да — каза Дъглас, прибирайки ножа в ножницата. — Влезте, приятели. Да ви предложим ли храна? Явно сте минали дълъг път, за да ни видите.

— СреЩнах ги над брега оттатък Височините — обясни Бронзовият Бухал, докато се наместваше на облегалката. — Заповядайте, Морски птици, настанявайте се.

— По-гостоприемно! — смъмри го Чиракът. — Какво бихте желали за вечеря, Чайки?

— Риба... ъ-ъ, ако имате — рече водачът. — Или хляб, или някакво мясо, или каквото там имате. Летяхме цяла нощ и цял ден, за да стигнем до дома на Флеърмън Господаря на огъня. Тази бронзова птица ни каза, че е тук.

— А, тук е, тук е! — рече Дъглас. — Аз съм Дъглас Брайтглед, Чирака на Вълшебника Флеърмън. Струва ми се, че Господарят спи, но госпожица котката отиде да го събуди. Синичък, можем ли да дадем на тез добри морски птици нещо за ядене и пиене? Мисля, че трябва да разполагаш с нещичко...

Бяха сервиирани парченца риба от Кривия поток — понякога Синият Чайник изглеждаше истински магъсник — и Чайките скоро похапваха първата сладководна риба в живота си.

— Солта малко недостига, ако разрешите да забележа — каза водачът. Дъглас му показва как да използва Солнницата.

Пристигна самият Вълшебник сред вихрушката на нощната си роба и видът му моментално отстрани последните опасения на Чайките. Няма как да събъркаш Вълшебника, рекоха те. И че имат съобщения само за неговите уши.

— Можете да говорите спокойно пред всеки в тоя дом — заяви Флеърмън. — Всички тук сме приятели и в един или друг смисъл войници в битката срещу Ледения крал. Какви са съобщенията и новините?

Водачът на Чайките важно закрачи към ръба на кухненската маса, като внимателно заобиколи Синия Чайник, който в този момент предлагаше още риба на неговите другари. Седна, а в разрошените му пера прозираше умора.

— Казвам се Керфю — започна той. — Аз съм водач на ятото, известно под името Бритълшел Уайтс, за което може би сте чували, макар и тъй навътре в земята. Самият аз никога не съм бил толкова далеч от Морето.

Придружават ме жена ми Тротта и най-възрастният ми син Трато. Произхождаме от отдавна известен клан на далеко, бързо и високо летящи водачи. Обикновено избират нас, когато трябва да се предават съобщения. Имаме добра памет — нещо твърде важно, доколкото простите чайки са глупаци и трудно помнят и собствените си имена.

Преди няколко години бяхме на островите Уейнес, както вие ги наричате. По нашему те са Светлия бряг — добави той заради Дъглас, — защото тамошният пясък е много бял. Бяхме на Уейнес и се сприятелихме с един морски капитан на име Торнууд.

— Ние добре познаваме Торнууд и също сме негови приятели — кимна Флеърмън.

— Тъй рече и Бронзовият Бухал — съгласи се Керфю. — Оттогава често пренасяме заповеди и съобщения между корабите му или между корабите и брега. Добрият капитан настоя да ни плаща с трохи от пресен хляб. Обичаме ги, макар че от тях се пълне. Когато преди няколко седмици отплата за Хайландорм, той ме помоли да водя флотата му — общо седем високи кораба — тъй като краят на годината наближава и Мъглите на плитчините Меридиън се разрастват.

Водачът мълкна, за да отпие глътка топъл чай от чашата, която Синият Чайник постави пред него, и вдигне глава, та течността да се пълзне в гърлото му.

— Пристигнахме от плитчините Меридиън на минутата и точно на мястото — перфектна навигация, ако мога така да кажа. Посрещнаха ни със сигнали от върха на скалата Кораба на феите. Една малка рибарска лодка доплава при нас и един човек, когото знаете, някой си Кримай...

— Всички познаваме стария Кримай — рече изненаданият Дъглас. — Той още ли е с Тет в Хайландорм?

— Очевидно — рече сухо водачът, — защото той донесе съобщение от вожда за херцога, а после откара Торнууд обратно на брега.

И се върнаха обратно, като казаха, че всички кораби с Юниседовата армия плават на изток, за да атакуват крепостта откъм фиорда. Да се опиташ да заобиколиш по вода и да атакуваш Тетгард откъм Морето! Много безразсъдна работа дори в хубаво време и за най-добрите моряци!

За да съкратя разказа, ще кажа само, че корабите дойдоха в залива Уестфи и натовариха коне, хора, военни машини и оръжия. После отплаваха — или по-скоро се повлякоха — покрай нос Морска кула право към Кораба на феите, където пристигнаха точно когато вятърът се смени.

Беше хубаво, ясно и студено утро и Морето беше гладко като яйце. Всички чайки, рибарки, водни бикове, фрегати, гаги и всевъзможни други морски птици надойдоха отдалече. Долетяха даже и няколко хайландормски лешояда, които иначе не се доближават и на

едно крило разстояние до Морето. Кацнахме на скалите да гледаме сеир.

Значи точно когато първата от дванайсетте армейски черупки влезе на завет под Кораба на феите, вятърът ги изненада и те спряха. От мъглата излязоха Торнуудовите „Дар“, „Толбранд“, „Феърейчър“, „Брайтуинг“ и всички останали уейнски кораби. От устието на крепостния фиорд доплаваха и петте съда от флотата на Тет, предвождани от капитан Пеланс с неговия бърз „Кларис“ и младия Кримай с двуостър меч — дълъг, колкото му е боят.

Та нашите кораби имаха вятър, а Блейдър трябваше да сложи гребла и да накара своите пехотинци да опъват. Страхотна гледка! Предполагаме, че и без противниковите флотилии Блейдър щеше да изгуби половината си кораби върху скалите — просто докато се опитва да стигне входа на крепостта.

И тогава уейнесци и сърцатите рибари на Тет се спуснаха връз тях като акули и още при първия сблъсък потопиха два товарни кораба. Другите подвиха опашка и отплаваха по вятъра, без изобщо да спрат в залива Уестфи. Десетте кораба, които останаха, започнаха къса и яростна битка. Проля се и кръв, повечето на Юниседовите хора.

Пелансовият „Кларис“ приближи флагманския кораб и го взе на абордаж. Пеланс бе ранен и Кримай стоя над него с двуострия си меч, докато не го отнесоха обратно на борда на „Кларис“. Беше аха-аха, както казват моряците, но смелата атака даде време на „Дар“ да доплава от другата страна и също да направи абордаж.

Достатъчни бяха пет минути режи, коли, мушкай и Юниседовите пехотинци и екипажът хвърлиха оръжието и свалиха флага. Лъжехерцогът даже не беше там! Аз видях как Блейдър, комодорът му, избяга с китоловна лодка в последния момент, като изостави хората си. Опитах да предупредя Торнууд, но докато се промъкна до него, Блейдър беше изчезнал към залива Уестфи.

Щом свалиха знамето, всички останали също се предадоха. Близо петстотин человека бяха пленени живи. Три пъти по толкоз отидоха да нахранят акулите. Сега няколко дни Морето ще е мръсно!

Тет каза, че когато пристигнала вестта за поражението на Блейдър, Юнисед заповядал на остатъка от армията си да прибере палатката му и се върнал до Фрег — предполагам с надеждата, че там

ще завари корабите си. Точно тогаз обаче хайлендормците атакували откъм Улея и наскли остатъка от армията на парчета.

До вечерта всичко свърши. На сутринта Тет, който си мислеше, че е пленил херцога-узурпатор, откри, че човекът, дето го бяха заловили в палатката на Юнисед и в юниседовите дрехи, въобще не е херцогът, а един от генералите му. За него последно чух, че Тет го сложил да работи на бунището на крепостта.

— Ами лъжехерцогът? — попита Флеърмън.

— А, Юнисед избяга на север, в Пущинака. Може би щеше да направи по-добре, ако се бе предал. Пущинакът е гол, безводен, грапав като акулова кожа и е смърт за пътешествениците.

— Подозирам — поклати глава Флеърмън, — че Юнисед добре знае какво прави. С малко помощ от страна на неговия зъл господар той може да се добере през лошите земи, които са в посока север към изток, до Вечния лед.

Водачът на Чайките кимна на свой ред и отпи още чай.

— Не остана вече много за разправяне. По-голямата част от армията падна в плен или бе избита. Хайлендормците са по петите на неколцината, които се изхитриха да избягат през Външния пръстен в Пясъчната земя, а Прашните дяволи пък преследват ония, дето офейкаха към Дуелмленд. Те трябва да са големи късметлии, ако ги пленят Джуджетата! Що се отнася до останалите, чух, че между Хайлендорм и Столицата не е останала никаква храна. Войниците на Юнисед са излапали всичко по пътя си на изток.

— Предупреди Френстил и Посумтейл — обърна се Флеърмън към Дъглас, — веднага, щом разсъмне. Опълчението трябва да се вдигне по тревога, за да излови дезертьорите, които стигнат до Долината.

Флеърмън се обърна към Керфю.

— А нашите приятели? Торнууд, Кримай — ранени ли са? Сигурен съм, че Тет би желал цялата работа да се свърши на сушата.

— Всички са живи и здрави! Торнууд вече го титулуват „херцоже“ — каза Керфю, — колкото и, както ми се струва, да прекалява със скромниченето си.

— Подозирам, че сега, след като Юнисед е прогонен или убит, ще склони — въздъхна вълшебникът.

Дъглас погледна внимателно Господаря на огъня и видя по дълбоко набразденото му лице смесица от триумф и тревога.

— Най-накрая спечелихме една битка. Знам, че това е първата и най-малката от нашите битки, но все пак я спечелихме. Това си има своите предимства, сир.

Флеърмън Господаря на огъня внезапно се усмихна и усмивката му просия като слънце след черна буря. Усмихна се, после стоя дълго време втренчен в една точка, поглаждайки брадата си. Накрая се засмя на собствената си разсеяност и благодари на водача на Чайките, като го потупа по крилото. С последната глътка чай трите Морски птици се измъкнаха от вратата, за да си намерят място за нощуване.

— Трябва да се пригответ за заминаване... — започна Флеърмън.

— ЗамиNAVАНЕ? — викна Дъглас. — ЗамиNAVАНЕ? Аз си мислех...

— Съжалявам, но ще те разочаровам, момчето ми. Фриджън се кани да действува. В Топлите моря, разбиращ ли, където може най-много да навреди на света. Трябва да изпълня мисията си. Така че ще се стягам.

Изправи се и въпреки строгото му изражение, в очите му имаше възбуда, искра на предчувствие.

— И за теб също е време да тръгваш. Искам да идеш до Дуелмленд и пещерите на Брайърмот.

— Което — продължи, докато минаваше през хола и се качваше по стълбата, — е напълно подобаващо. Вече не си мой Чирак!

Дъглас зяпна към стълбата в пълно объркане и недоверчив потрес. Флеърмън Флоуърстолк се наведе от първата площадка и му се усмихна.

— Виждаш ли, за пътешествие е нужен Пътуващ магьосник.

— П-п-пътуващ магьосник? Аз! Но... но — задърдори объркано Дъглас. — Но аз не знам почти никакви магии! Как мога да бъда Пътуващ магьосник? Има още твърде, твърде много да се уча, Магистре!

— Не — твърдо рече Флеърмън. — Не, ти вече завърши или, ако ти харесва повече, си взе матурата. А колкото до магиите, знаеш повече, отколкото осъзнаваш. Повече, отколкото вярваш.

Дъглас гледаше подире му като вцепенен. После бавно се върна в кухнята и спря пред огнището на Джуджето. Синият Чайник се бе

погрижил огънят да е готов за вечеря. Бухалът стоеше на облегалката на стола и тихо вчесваше перата си.

— Пътуващ магьосник — рече накрая сам на себе си. Вдигна дясната си ръка и посочи подредените дърва.

Незабавно върху предната цепеница блесна искра и нагоре се заизвива тънко пипалце син дим. После едно жълто пламъче весело зализа дървото. Борината се разгоря и камината потегли. От горящия чам право нагоре се издигна гъст дим, ароматен и бял, който изчезна, щом топлината се увеличи.

— Пътуващ магьосник! — каза бившият Чирак. — Синичък, постави хубавите чинии, че тая вечер ще празнуваме! Само ти и аз, и нашият Господар, котките и Бронзовия Бухал, и мисля да поканя Дека Привидението и Люляка, и Безценния... За да кажа сбогом на детството и ученическите дни... и още веднъж на Флеърмън.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Болезнено слаб човек се влачеше болезнено по леден син коридор, осветен от студено синьо излъчване, идващо едновременно от всички страни. Той взе един остър завой и насреща му се изпречи висок, едър мъж. Двамата спряха, за да се изгледат подозрително.

Кльощавият трепереше от вечния студ. Носеше избледнели окъсани останки от панталони от копринен брокат и тънък син плащ, наметнат върху отворен до кръста кадифен жакет. Пръстите му бяха увити в парциали от старо одеяло, а през обувките му се виждаха пръстите на краката, придобили нездрав синьо-сив цвят.

По-младият беше облечен в топли вълнени и кожени дрехи. На главата си носеше подплатен с вълна и украсен с хермелинова опашка стоманен шлем. Обувките му бяха с дебели подметки и лъщяха от ваксата, която ги правеше водонепроницаеми.

— Блейдър? — проскимтя Юнисед, а гласът му бе тъничък и студен като тялото му. — Блейдър, намери ми топли дрехи. Или я подобре съмкни тия неща, дето си ги навлякъл. Откакто дойдох тук, така премръзнах...

Блейдър, бившият генерал от армията на Херцогството, отметна назад рошавата си глава и жестоко се разсмя.

— Юни — изпъхтя той между неудържимия си кикот, — Юни...

— Аз съм твойт Херцог! — изпищя другият и размаха увитите си ръце. — Подчинявай ми се, защото може да ти коства живота!

— На теб ли, кльощаво невестулско недоносче? — вбеси се онзи и очите му станаха жестоки. — Ти вече не си Херцог на нищо, така че не се осмелявай да раздаваш заповеди и да се държиш така надменно. Не разбираш ли, че си загубил и Херцогството, и силата, и богатството си? Ти си нищо! Боклук! Мърша!

Лицето на Юнисед се сгърчи и треперенето му стана тъй сърцераздирателно, че дори загрубелият ексгенерал се трогна. В края на краишата тая трепереща развалина беше издигнала Блейдър до висок пост.

— Хайде, старче, нещата не са чак толкоз зле, нали? Ето, облечи това — и той даде на ридаещия мъж своя обточен с кожа плащ. — Какво ще кажеш? Ела да пийнеш нещо топло и да се сгрееш... дотолкова, доколкото е възможно на това място.

— Отидох да видя Фриджън — рече му Юнисед, когато приседнаха край малкия мангал с дървени въглища в жилището на Блейдър. — Той ме накара да го чакам! По-рано беше винаги „Юнисед, приятелю“ или „Ваша Светлост, опитайте сгряващия ликър“. Сега ме накара да чакам цели три дни!

— Но накрая все пак го видяхте. Той наистина е много зает Крал.

— Да, за около две минути. Не, даже по-малко. Дори не ми благодари за това, което направих за него. Гледаше ме с тези ужасни, хладни очи и нито веднъж не се усмихна. Само ми изръмжа: „Юнисед, глупако тъп! Какво да те правя сега?“

Помислих, че иска да ме убие на място. Опитах се да му обясня...

— Искате да кажете — прекъсна го с усмивка Блейдър, — че сте се опитали да измолите прошка от него. Че сте се унижавали.

— Е... да, признавам. Защо пък не? Аз... ние... направихме всичко, каквото можахме. Всъщност и той го рече.

— Кое? Че сме направили, каквото сме могли?

— Да. Каза: „Свършил си я ни повече, ни по-малко точно както очаквах.“ Това значи, че сме направили това, което той е искал, нали?

— Карайте да върви. Нали не Ви е изхвърлил гол сред Леденото поле, както му е любимият начин за убиване. Той и неговите хора щяха да Ви гледат как замръзвате от студ през големите ледени прозорци зад трона му.

Юнисед посиня още повече, ако това изобщо бе възможно.

— Не, просто ме освободи. Не ми даде храна. Нито огън, нито дори такова местенце, за да има къде да спя.

Блейдър снизходително кимна и смени темата. Фриджън не беше ли намекнал какво ще прави с бившия си съюзник? Не му ли беше дал някое поръчение?

— Никакво! Аз ще умра тук! Не мога да открия стълбите, за да се изкача на по-топлите етажи. Бродя тук от дни!

В очите му имаше ненормален блъсък, който сепна и изплаши бившия му офицер. Блейдър намери и му даде чифт изхвърлени

обувки и парче баят, замръзнал хляб.

— Е, сир, предполагам, че след като Фриджън няма работа за Вас, мога да Ви използвам аз...

— Да ме използваш? Мен да използваш? Аз съм Херцог! Във вените ми тече благородна кръв. Другите ми служат, не аз на тях. Как смееш...?

Внезапно той се успокои. Дори неговият полупобъркан разум осъзнаваше, че за да оцелее, ще трябва да се храни и да си заработи топли дрехи. А Леденият крал очевидно бе по-благосклонен към Блейдър, отколкото към него. Нека се нахрани, облече и настани, пък после може да изчака да му дойде времето, нали така?

— Какво ще искаш от мен, добри ми стари Блейдър?

— Намери къде да седнеш да пишеш. Имам нужда от човек, който може да чете и да пише, за да ми стане секретар. Ти си човекът! Познавам и добрите ти страни, Юнисед, и лошите, така че внимавай. Най-малкото предателство и аз ще направя това, което Фриджън не е направил — ще те изхвърля на Леденото поле!

Стана и се заразхожда.

— Дръж се прилично. Работи добре. Бъди почтителен — каза той. — В замяна ще бъдеш хранен — не с най-доброто, но достатъчно добре — и почти стоплен. Сега излез оттук и намери наблизо стая, където да работиш. Ако някой те пита, кажи, че действуваш от мое име. Веднага ще разбереш колко почитано е моето име тук! Хайде, шавай! Скоро ще имаме работа.

С тези думи избути бившия херцог, облечен в изхвърлени дрехи и обувки, навън, в синия коридор, а той самият се забърза за срещата си с Ледения крал.

— Блейдър, нали? — запита безразлично Леденият крал.

— Дಡда, сир. Ъ-ъ... изцяло на Вашите услуги...

— В това няма абсолютно никакви съмнения — рече Фриджън топло като ледена висулка. — Какво ще речеш да се върнеш още днес в Херцогството?

— Сир, Ваше Величество, защо... защо, ами те сигурно ще ме разкъсат на парчета, ще ме опекат на шиш, ще разпилият пепелта ми в Морето...

— Може би... а може би не. Тия прости Хора са непредвидими. Могат да бъдат меки като облаци или жестоки като змии!

— Какво имате предвид, сир? — попита един слаб и покрит с отвратителни белези човек, който стоеше наблизо. Носеше сребърна корона с диамантени връхчета и те проблясваха на рязката светлина в залата.

Фриджън се обърна със смразяваща усмивка към питащия. Натруфеният ласкател се разтрепери.

— Палестро, скъпи мой недоубити баронете, добрите хора от Херцогството могат да разкъсат на части този крадец на дребно, ако го намерят, ала ако имат малко време да размислят, биха могли да сторят нещо много по-лошо.

— Ммможе ли да има нещо по-жестоко от сссмъртта? — запелтечи Блейдър.

— Колко слабо познаваш своите събрата, Хората — провлече Фриджън и прекара пръсти по подлакътника на ледения си трон.

— Нали не мислите, че ще го обесят на бърза ръка? — попита царедворецът Палестро.

— Много по-зле — изсмя се Ледения крал. — Те ще го съдят по закона, ще го намерят виновен и ще го пратят с доживотна присъда в затвора. В каторгата!

Блейдър потръпна — както и мнозина от присъстващите създания.

— И туй все още не е най-лошото! След време някои от тях ще започнат да го съжаляват. И дори може би... ще му простят!

Из цялата зала се понесе ужасен шепот. Блейдър пребледня и се разтрепери от неизпитван досега ужас.

— И сетне, когато той се превърне в работлив, наплашен, тъп крепостник, привързан към земята като унижен, оскучял роб, ще стоварят върху му още едно потресаващо наказание — най-голямото, най-непоносимото, най-обидното и най-унизовителното от всички... Ще го забравят!

Дали причина бяха думите му, или начинът, по който ги изрече, ала Блейдър сякаш изневиделица потъна в черна яма, която изчезна, едва когато никакъв противен фаворит със студена ноктеста лапа повдигна главата му и тикна под носа му стъкленица с гаден, но проясняващ съзнанието амоняк.

С изненада видя, че Фриджън още седи на трона си, гледа го и се усмивва презрително. На Блейдър страшно му се искаше да бъде

забравен, но Леденият крал не бе приключил с него.

— С ккакво ммога да ви ббъда полезен, сир? — избъбри, без да чака да бъде попитан.

— Добре, добре! Блейдър, можеш да бъдеш щастлив, че ще си ми от полза. Ще се върнеш в Херцогството.

Блейдър беше на снежинка от повторния припадък, но слугата тикна пак вонящата течност под носа му и той дръпна глава назад, като без да иска, още веднъж сплете взор с Краля.

— Нали ще подредиш нещата така, че да не те хванат, драги Блейдър?

— О, ддда, разбира се, сир!

— Аз несъмнено ще те наградя, ако успееш. Как ти звучи собствено Херцогство?

Алчността избухна в дебелия череп на Блейдър.

— Да! О, да, сир!

— Ако успееш, момчето ми, ще се намери едно свободно Херцогство. — Сега Фриджън изглеждаше настроен почти приятелски. — Всичко, което трябва да сториш, е да ми докараши Флеърмън Господаря на огъня жив.

Все още зашеметеният Блейдър само кимна и избъбри:

— Разбира се, сир.

— Просто като фасул — добави категорично Фриджън. — Сега върви и ми доведи Флеърмън. Нямаш ли въпроси?

— Не, никакви... но, а-а-а, ами какво... — канеше се да запита какво да прави с Юнисед, ала размисли. Леденият крал се извърна, за да поднови заседанието на съвета си.

Блейдър изтърча при Юнисед. В края на краищата той се бе изхитрил да оцелее като херцог години наред, като почти винаги беше правил каквото му скимне.

— Ей, разбери къде мога да открия Кралския Управител — нареди Блейдър вместо поздрав. — Какво прави досега?

— Търсих Кланджън, Кралския Управител — рече сухо Юнисед, — тъй като само той може да разреши отпускането на мебели, хартия за писане, писалки, мастило, храна, дървени въглища и дрехи.

— Добре, зарежи всичко освен храната и дрехите. Имаме поръчение. Намери тоя Кланджън и измъкни от него топли дрехи за двама ни, бърз кораб и екипаж. Трябва да се върнем в Херцогството.

— Хекубо кръвопийце! Знаеш ли какво ще ни направят?

— Разбира се, че знам! Нали ти казах, че получихме поръчение. Трябва да заловим Вълшебника от Хълма. Побързай! И внимателно. Запиши вярно инструкциите и след час да си тук.

Юнисед хукна по ледения коридор да търси повторно Главния Управител. Блейдър седна на табуретката и курдиса мангала така, че да го затопли, без да направи дупка в ледения под. Откъде да знаеш какво страшилище живее отдолу.

— Връщаме се в Херцогството — мърмореше той и трепереше.

— Поне отново ще се стоплим.

В библиотеката на Вълшебника Бронзовият Бухал разви една голяма карта.

— Ето го Хълма на Вълшебника — каза птицата, сочейки с края на крилото средата на картата. — На запад е Старото кралство, а пък...

— Всъщност, Бухале, аз мога да разчитам карти. Това е Пертсайд, а тук е град Трънкети.

— Нахално момче! — сгълча го Бухалът. — Искам да ти покажа това, дето очевидно не го виждаш. Ако вървиш направо на североизток, оттук за Дуелмленд няма шосе, нито някакъв прям път.

Дъглас се надвеси, за да разгледа въпросния район, проследи Кривия поток до извора му на Първата височина, а после и спускащата се към Морето земя.

— Ако тръгна нагоре по Потока и през Височините до Морето и след туй карам по крайбрежието, не виждам как мога да пропусна страната на Брайърмот.

Целият район е съвсем пуст и изоставен. Парч му е името и доколкото си спомням, няма нито села, нито пристанища, нито замъци, нито реки или езера, няма Хора, няма дори птици или животни.

Флеърмън влезе в библиотеката и остави един наръч книги върху и без туй претоварената маса.

— За какво спорите?

— За най-добрия начин един Пътуващ магьосник да се добере до Дуелмленд — отвърна Бухалът. — Аз казвам, че трябва да тръгне на север до Столицата, после на изток по старото Източно шосе до

владенията на Брайърмот. Единственото затруднение ще бъде пресичането на Възвищенията.

— Хммм. Затова пък е достатъчно голямо. Възвищията на Джуджетата... даже армията на Юнисед заобиколи Дуелмленд, за да избегне минаването през която и да е част на Възвищенията. Там има някаква много силна магия. Ужасна и от черна по-черна.

— Сигурно не е толкова голяма, че един Пътуващ магьосник, който е Господар на огъня, да не може да се справи? — попита с увереност Дъглас. — Аз знам туй-онуй от Черната магия. Вие ме научихте.

— Помня, че едва не ми разцепи главата, когато се опитвах да те уча на левитация — изръмжа Майстора. — А това пък, дето го направи с малкия прашен дявол, си беше направо скандал. Ти, моето момче, имаш нужда от доста внимателно учене и практикуване, преди да бъдеш готов да се пребориш с Черна магия. Освен това ще трябва да избегнеш бегълците от битката при Хайлендорм. Не, не ти препоръчвам северния маршрут за Дуелмленд.

— Тогава откъде?

— Те ще очакват да минеш с товара си по Морето. Огурян трябва да съсредоточи вниманието си върху наближаващата битка. Ако Перлата трябва да се движи по Морето, ще се разсейва. Ще почувства, че трябва да изпрати войски да осигурят преминаването ти, а с това само ще привлече вниманието към теб и твоя товар. Едва ли можем да си го позволим, така че, Пътуващ магьоснико, пътуването по Морето е изключено.

Дъглас загриза кокалчето на пръста си.

— Значи остава пътят, за който мислех отначало, сър.

— Точно така, каквото и да разправя Бухалът.

— Има всевъзможни опасности... — накани се да спори Бухалът.

— Всевъзможни смъртоносни опасности ще има, откъдето и да тръгне момъкът — отсече Вълшебникът. — Струва ми се, че ще се оправи по-добре по крайбрежието на Парч, отколкото през Възвищията или открито Море. Освен това ти ще си с него.

— Правех си сметка да те следвам — призна си Бронзовият Бухал.

— А, естествено! Само че последния път, когато ме придружаваше — ти и Черният Пламък — о, зная за него — не ми

помогна много.

— Но бяхме наблизо в случай, че ти беше притрябвала помощ.

— О, не се оплаквам, стари друже. По време на онова пътешествие многократно оцених твоята загриженост. Пътуването на Дъглас е по-важно от моето. Мен ще ме водят Чайките.

Така и решиха.

Първите четири дни пътуваха заедно на изток към Морето, а Бронзовият Бухал и Чайките размахваха криле и планираха над тях вместо стража. С напредването на есента дните бяха станали приятно хладни. В горната част на Долината, която се издигаше към Височините, дърветата бяха започнали да се пременяват в златисто, алено и пурпурно. Изключение правеха тъмните горички от потайни борове, скучени около оголените скали и скритите скокливи малки ручейчета, които стремливо се носеха, за да се присъединят към Кривия поток.

Щом се смрачи, си избраха една борова горичка край бреговете на такова чисто и студено ручейче. Дъглас извади от джоба си голяма бяла носна кърпа и я разстла на равно място. Дума, магически жест — тъканта увеличи двадесет пъти обема си и се превърна в ослепително бяла палатка — напълно обзаведена и готова за обитаване. Дъглас сам се удиви колко лесно, почти без да мисли, му се отдаваха сега подобни заклинания.

Флеърмън събра дърва и запали малък, жизнерадостен и ухаещ огън. Дъглас призова обилна апетитна вечеря по любимите рецепти на Синия Чайник. Седнаха и похапнаха под звездите, малко поговориха и помислиха, преди да се увият в одеялата, направени чрез магия от есенни листа.

Точно преди зазоряване закусиха, опаковаха малкото си истински съдинки, върнаха на палатката предишните ѝ размери, а на спалните чували същинския им вид на листа, след което продължиха да изкачват Височините.

На третия ден следобед изкачиха Първата височина и забелязаха две дузини въоръжени Хора. Те вървяха в нестройна група на югозапад между двете височини.

— Това без съмнение са бегълци от армията на Юнисед — рече Бухалът на Флеърмън, — но са твърде надалеч, за да ни попречат. Все

пак ще трябва да предупредим Патрула на Долината. Насочват се или към Долината, или към Уейнес.

— Мислех си, че ще се върнат към Столицата — каза Дъглас.

— Едва ли. Те трябва да са наясно, че Торнууд скоро ще се върне в Херцогството. Сега са се запътили на юг — без пари, нежелани и гладни. Можеш ли да предупредиш Посумтейл, Бухале?

След по-малко от два часа Бронзовият Бухал се върна, а междувременно групичката на Вълшебника се бе спуснала в плитката долина между Средната височина и Крайбрежната височина. Спряха да пренощуват под една извисяваща се скална игла, надвиснала над кристален поток. Потокът мирно течеше край скална цепнатина, скачайки щастливо от вир във вир.

На следния ден пътешествениците изкачиха Крайбрежната Височина и прекараха четвъртата нощ току до билото, високо над Морето.

Дъглас за пръв път съзираше открито Море. Видя му се напълно различно от блестящия, с малки вълнички залив Фаранго, където беше роден. Водата тук бе много тъмносиня, без крайбрежни островчета и рифове, като на по-голямо разстояние ставаше тъмно пурпурна, а на хоризонта очертаваше рязка, ясна черна линия. Успоредни бели дъги се търкаляха към пясъчния бряг. По небето на запад се движеха кълбести облаци, а черните им сенки ги следваха във водата. Тъмните им тумбаци подсказваха за края на ясното сухо време, на което досега се радваха.

— Е, сега ще научиш как се пътува под дъжда — рече Флеърмън, като оглеждаше препускащите облаци. — А аз ще трябва да си припомня моя специалитет срещу морска болест.

— Една щипка аloe се изгаря с един инч миризливче и се изпива един напръстник вода от Морето — автоматично изрецитира Дъглас.
— После се диша дълбоко.

— Хубаво, хубаво, сега се сещам. А ти откъде знаеш? Не си спомням някога да съм те учили на това.

— Аз го научих, естествено, — каза Бронзовият Бухал, който точно се бе завърнал от един полет на север и на запад.

Бронзовият Бухал заописва разузнавателната си експедиция, а Вълшебникът сънливо закима — нямаше нищо интересно. Докато разположат бивака си, задуха бурен вятър и заваля силен дъжд.

Страните на палатката се издъвхаха и плющаха от поривите, а силният дъжд барабанеше по плата. Дъглас заспа с гръмотевици в ушите.

На сутринта на петия ден почти не просветля. Облаците бяха ниско — с ръка да ги пипнеш — и разпръснати светкавици раздираха небето над Морето. Вятърът духаше като пощурял палатката, а дъждът напразно се опитваше да влезе вътре. За пръв път Дъглас долови неспокойния шум на Морските вълни, които се разбиваха на брега под тях. Усещаше звука през масивната скала, където си бе направил легло.

— Боя се, че ще се наложи да изчакам бурята тук — каза Флеърмън, — ала корабът ми ще дойде утре вечер. Колкото и да ми се ще да остана дотогава, Дъглас, синко, опасявам се, че трябва да настоя утре да потеглиш. Бухалът разправя, че на север бурята утихва. Подозирам, че е пратена от Фриджън, за да прекъсне всяка връзка с Херцогството. Ако е тъй, закъснял е с пет дни. Чайките дойдоха навреме, за да ни накарат да се размърдаме.

След като пригответиха багажа си, Дъглас направи тъмнокафяв дъждобран от един мек лист Саргасово водорасло. Дъждобранът го покриваше от главата до петите и по думите на Бухала го правеше да изглежда като крачеща скала. Това беше цветът на Височината.

— Точно туй е идеята. Камуфлаж — рече Дъглас.

Той се обърна към Флеърмън Флууърстолк, пристъпи напред и прегърна стареца с любов.

— Пазете се, Магистре. Ако водата е достатъчно дълбока, може да угаси огъня.

— Спомням си този урок — каза Флеърмън. — Оттогава науката ми бе подложена на много изпитания. Още ли й имаш вяра?

— Имам... и във вас, Магистре.

— Благодарение на Огурян Морето обикновено е приятелски настроено — заяви Флеърмън и духна от носа си няколко дъждовни капки, за да скрие, че е трогнат от топлите думи на момчето. — Въпреки това, момчето ми, ще внимавам. Внимавай и ти. Уроците ще ти свършат работа. Поздрави Брайърмот и роднините му.

— Къде и кога ще се видим пак, Магистре?

— Ама и аз съм един тъп, недорасъл и надценяван Пътуващ магьосник! На острова на Огурян, разбира се. Доведи и Брайърмот.

— Ще го доведа, Магистре, приятелю, втори татко. Време е да потеглям — каза Дъглас с пресекващ глас.

— Хайде, тръгвай. Бих могъл да ти дам хиляди наставления, но мразя дългите сбогувания. Прощавай!

И се върна в палатката, за да избяга от усилилия се дъжд и да скрие страховете и сълзите си. Впрочем поне половината сълзи бяха от гордост.

Дъглас се спусна по гладкия каменист склон, чувствуващи Бронзовия Бухал над себе си. Дори тази яка птица трябваше да се бори, за да лети високо и право срещу вятъра. Когато стигнаха тясната ивица между влажните скали и ревящия прибой, се обърнаха за малко да погледнат назад. Виждаше се малкото квадратче бял лен върху хълма, а над бурята се чуваха крясъците на Чайките. След толкова много дни „навътре в сушата“ птиците очевидно се наслаждаваха на въздушните вихри и солените пръски.

Брегът бе осенен с изхвърлени от бурята парчетии и боклук — късове от дрехи, счупени стрели, трески от дръжки на копия и дори един необтегнат лък, който Дъглас пригоди за тояга, за да си помага като върви. Видя метален блясък и щом поразрови пясъка с крак, откри една катарама за брониран нагръдник, усукана около дъска от корпус на кораб. Дали всичко това беше издухано и отнесено дотук от крайбрежието на Хайлендорм след Битката край Кораба на фейте?

Запокити катaramата в Морето и продължи по пътя си. Бронзовият Бухал често кацаше на рамото му и към пладне докладва, че бурята стихва, както бе предрекъл.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Три нощи по-късно Дъглас продължаваше да следва назъбения, очукан от бури бряг. Той хвърли носната си кърпичка в една малка пещера — по-скоро нещо като скален навес, а не пещера, по средата на изпречилото се на пътя му било, и се скри, доколкото можа, от най-силните пориви на влажния вятър.

Вече му бе омръзнала неизменната скитническа диета от хляб и вода, въпреки че хлябът на феите бе вкусен и живителен. Порови в багажа си и най-отдолу откри принадлежностите си за риболов. Слезе до водата с надеждата, че ще хване нещо за вечеря въпреки дъжда, който все още валеше, макар и леко.

Стръвта пльосна в спокойните води отвъд надигащите се вълни и изчезна. Той започна да прибира малко по малко кордата.

Той хвърли така десетина пъти стръвта, а дъждът междувременно отново започна да се лее на потоци, съскайки като намокрен саламандър при сблъсъка си с вълните и покорявайки в крайна сметка крайбрежния им порив. Дъглас, напълно мокър и убеден, че Морските риби не кълват при бурно време, хвърли въдицата си за последен път.

Както често се случва при риболова, последното хвърляне закачи една голяма, розово-сребриста пъстърва, която младият мъж ловко извади на брега. Вече напълно мокър, той я изчисти, закачи я на част от кордата на въдицата си за да я носи по-лесно и щастливо се запъти към пещерата си.

Той беше много изненадан, когато видя, че пред палатката му гори весел и ярък огън.

— Бухале? — извика той, защото кой друг можеше да е запалил този лагерен огън? Отговор не последва и той остави пъстървата до огъня. Остана неподвижен за миг, опитвайки се да проникне в сенките с очи и с магическите си способности.

— Донесе ли ни вечеря? — попита един глас от дъното на малката пещера. Дъглас рязко се извърна с ръка на ножа си.

— Хайде, не бъди твърде прибързан, момко — каза гласът. — Нищо лошо няма да ти сторя. Аз съм само Моряк, когото морето е изхвърлило на негостоприемен бряг. Да, така е, а и съм мокър и гладен колкото теб.

Говорещият излезе иззад палатката и се приближи към огъня с миролюбиво протегнати напред ръце. Той беше на средна възраст и със среден ръст, с добре развити, едри мускулести ръце, ниско подстригана руса коса и бледи сини очи. Носеше панталоните и куртката на Моряк.

— Въпреки че аз няма как да знам дали ти си дружелюбно настроен — каза странникът, като се спря до огъня. — Не знам кой си ти и откъде идваш, обаче няма и да питам, освен ако сам не решиш да ми кажеш.

Пътуващият Магьосник дълго разглежда чужденеца, като напрягаше способностите си, опитвайки се да вникне в неговите намерения.

— Нямам нищо против. Казвам се Дъглас Брайтглед.

— От Перт, значи, така ли? Бил съм в този фиорд много пъти. Най-добрите корабостроители в целия Свят, бих казал аз.

— Какво правеше там? — попита Дъглас, който все още не беше сигурен какви са намеренията на чужденеца.

— Предимно доплавах и отплувах — отвърна той.

— Както и да е — каза Дъглас, — няма да е зле да знам името ти и откъде си.

— Когато, преди много години, за пръв път тръгнах по Море — започна странникът, — не представляваше никакъв особен проблем да назова името на мястото откъдето отплувах пред непознати, но времената тогава бяха по-прости и по-гостоприемни. Де да можех отново да ги видя тези времена! Вече отдавна се научих да не ръся имена пред непознати хора в усамотени кътчета, докато не съм видял и не съм чул, както казват старите моряци.

Той поседя мълчаливо за момент, сякаш се вслушваше в съскация вой на вятъра и дъжда, който с падането на нощта изпълваше целия свят извън пещерата.

— От друга страна, обаче, ти си каза името и откъде си, така че и аз ще ти кажа истинското си име. Ще ти го кажа, въпреки че много пъти съм използвал фалшиви имена, защото съм се занимавал и със

занаяти, в които е по-добре никой да не те нарича с истинското ти име. Аз съм Каспар Мерлин и съм от Уестонг в Дукството.

— Радвам се да се запозная с теб, Мастър Мерлин. Хайде да си разделим моята пъстърва над твоя огън — каза Пътуващият Магьосник вежливо.

Морякът заобиколи огнището и двамата си стиснаха ръцете, доволни, че са си намерили компания.

— Служил съм в много корабни кухни — каза Каспар, пресягайки се за рибата. — Въпреки че рибата не ми е любимото ядене — винаги бих предпочел парче телешко, ако имах избор — знам как да я приготвя така, че да не е особено лоша. Дай...

И той бързо изчисти рибата и я нагласи да се пече, нанизана на пресни зелени клонки върху жарта. Почти веднага, докато седяха край огъня и си приказваха, до обонянието им достигна една безкрайно апетитна миризма.

— Претърпял си корабокрушение?

— Не точно корабокрушение, по-скоро може да се каже, че бях изтласкан на брега.

— Избягал си от някой кораб? Да не беше кораб от Уейнес под командването на Торнууд?

— Не, разбира се! Не, разбира се. Пътувал съм в кораби от Уейнес и те винаги са били щастливи и много сплотени. Не, аз имах... това е дълга история.

— Имаме време — отбеляза Дъглас, обръщайки рибата на огъня.

— Да, започни от началото, Каспар — каза морякът. — Преди осем, а може би и девет години аз плувах на една бригантина към Чоин, там долу на югоизток. Никога не бях ходил там. Никога не бях срещал човек, който да е ходил, затова имах желание да отида и да видя къде е и какво представлява, нали разбираш. Какви страни истории мога да ти разкажа за тази империя! Чоин е... е, хайде, за това ще ти разправя по-късно...

— Трябвала ни почти два месеца, за да стигнем дотам, толкова бяха опаки ветровете. И ти ли си така учуден като този стар Моряк, момчето ми, разбирайки колко е голям, в крайна сметка, Светът?

Дъглас кимна с глава, осъзнавайки каква малка част от него е видял досега.

— Е, нашият капитан беше добър човек, от Уестонг, родното ми пристанище, та той се разболя и когато пристигнахме в Чоин го заведохме при един местен мистик, за го излекува. Той му излекува болежките и го запозна с чоинската мистика, така че накрая капитанът реши да продаде своя дял от бригантина „Сали“ (така се назваше тя) и да остане там до края на живота си.

— Нас това ни устриваше много добре, защото вече бяхме събрали такъв товар от слонова кост, коприна, благовония и най-хубавата хартия, която някога си виждал! Щяха добри пари да ни донесат тия неща вкъщи!

— Разбрахме се всички да делим по равно. Първият помощник-капитан — един човек на име Куиркъл, дано Морските Чудовища си играят с черепа му, на този гнусен калтак — събра най-много пари и ние го избрахме за капитан. Всички се включихме с каквito пари имахме, само за да докараме кораба натоварен обратно вкъщи. Аз имах един чорап спестявания и си купих дванайсет дяла. Първият помощник имаше сто дяла, но беше алчен за още. Само Морският Демон Гриндъл знае колко алчен беше той!

— На връщане имахме попътен вятър. Не ни липсваше вода или храна, защото чоинското месо ставаше по-сладко с всеки изминат ден, вместо да се развали като нашето. Опъвахме платната и повече от седмица не се налагаше да ги пипаме. Дни, разбиращ ли, дни! Такъв късмет имахме.

Дъглас донесе своята кутийка със сол и те седнаха да ядат.

— Ха, че и готвачът даже намери една голяма, лъскава перла в никаква риба, която улови в открито море. Ха!

Той спря за секунда, за да хвърли няколко костици в огъня, след което продължи, като дъвчеше и говореше едновременно.

— Перла, голяма колкото... какво да кажа? Беше толкова широка — и той протегна ръка и показа с палец и показалец едно разстояние, което беше повече от два сантиметра. — Толкова голяма перла си струваше, даже и да не беше с подходящ цвят.

В този момент Дъглас наостри уши, въпреки че успя да скрие изненадата си.

— Толкова голяма! И какъв цвят беше тая перла, казваш?

— Сребърна, или сивкава, по-скоро. Като Морето при буря. Нежна като момински за... нежна като моминска буза. Никой от нас

никога не беше виждал такава перла до този момент!

Те свършиха вечерята си набързо и подкладоха наново огъня срещу студа от мокрия вятър.

— Вече се виждаше Нос Суерм на югоизточното крайбрежие. Куиркъл — никога не можах да започна да го наричам „капитане“, никой не му викаше така — обяви „време за кръпки и поправки“, а това е празник на всеки кораб. „Време за кръпки и поправки“ казва той и ние налягахме наоколо и започнахме да си разправяме разни истории, говорехме си за вкъщи, потанцувахме малко. Някой отвори една бъчвичка от чоинската бренди фунга. Тъжно ми е да си призная, но до полунощ всички ние така се бяхме натряскали, че изпозаспахме като заклани.

— Още по-тъжно ми е да си призная, че не всички бяхме пияни. Четири от нашите другари не се бяха докосвали до брэндито, така че когато утрото ни прободе очите, всички ние бяхме така овързани, че не можехме да мръднем и пръст. И устите ни даже бяха запушени.

— Нима! — извика Дъглас — Първият помощник-капитан ли?

— Да, момчето ми, и трима от неговите специални приятелчета, дано зелени Морски червеи да им изядат вътрешностите!... Защото струва ми се, че вече са мъртви. Този Куиркъл обърна „Сали“ встрани и я поведе по курс юг-югоизток в продължение на три седмици — направо в Топлите морета. А колкото до нас — някои умряха от горещото тропическо слънце, а другите се съгласиха да работят по кораба в замяна на лоша вода и още по-лоша храна. Беше истинска помия!

Споменът го накара да се изплюе в тъмнината вън от входа на пещерата.

— Тия пирати разбиха „Сали“ в един оствър риф близо до един пуст остров. И досега не знам дали това беше в резултат на грешка или дали някой от нас, робите, не преряза въжета на кормилото в критичен момент.

— Е, господине, беше страхотен удар през нощта и от кораба се носеше такова скърдане и пъшкане, сякаш беше наистина жив. Аз се събудих с уста, пълна със солена вода, на пет метра дълбочина, до рифа. Как плувах! До този момент не бях и предполагал, че мога да плувам, но плувах, и точно когато си мислех, че дробовете ми със сигурност ще се пръснат, главата ми излезе над повърхността. Бях

потънал със „Сали“, бях успял да мина през рифа и да изплувам вътре в лагуната! И при това аз бях единственият, който видя лагуната отвътре. Всички останали, и добри, и лоши, загинаха при корабокрушението.

— Е, трябва да си призная, че ми беше доста трудно там! Излязох на брега на този остров и навсякъде около себе си виждах палми, дюни и димящи вулкани, да, там на върха на острова, гъргорещи и хвърлящи настани пламъци и облаци гаден дим! В първия момент реших, че само съм отложил умирачката и че е по-добре да побързам и да свърша и тая работа. Но не съм такъв човек, не, не съм!

— Намерих прясна вода, и ако само знаеш колко вкусна беше тя, по-вкусна от всякаква фунга, казвам ти. Успях да убия едно от дивите прасета на острова. Свинското, подхранвано с кокосови орехи, печено върху огън на пяська, беше великолепно на вкус!

— Направих си нещо като сал от палмите, които бурята беше съборила и отидох да видя какво е останало от „Сали“. Тя беше там, разбира се, разхвърляна върху целия риф, който почти се подаваше над водата при отлив. Измъкнах бъчонки с фунга... но ги изхвърлих в лагуната и направих от тях сал, подобно на саловете, които правех като дете.

— Натоварих го с всякакви неща. Много малко храна, но подбрани чоински работи. Най-хубавото нещо намерих между два корала. Дърводелски Сандък, пълен с най-хубавите уестонгски инструменти — чукове, триони, бичкии, брадви, длета, рендета и какво ли не. Доплавах до брега с всичките корабни греди, които можах да намеря и които бяха достатъчно малки, за да мога сам да ги преместя...

— Накрая си построих малка платноходка, с една мачта и три платна, уестонгски. Беше здрава като банков сейф. След шест месеца я напълних с кокосови орехи, пушено свинско и шунка. Отплувах на северозапад, ориентирайки се по звездите...

Дъглас не можа да се въздържи и попита:

— Ами Перлата?

— К-как позна? — заекна Морякът. — Почти в последния ден — беше ужасно, нямам нищо против да си призная, че беше страхотно. Бях тръгнал да търся малко въже за платната и видях доста оплетено

въже на около четири-пет метра дълбочина в кристалната вода. Водата там беше като син въздух, толкова беше чиста.

— Трябаше ми въже за основното въже на платната, най-дългото въже на един кораб, ако не се брои котвеното въже. Трябаше ми и беше пред мен, малко извън досега ми, а аз нямах нито кука, нито нищо. Нямаше какво друго да направя, освен да се гмурна, затова така и направих. Понякога ми се ще да бях останал на острова, вместо да се гмуркам.

Той се спря, поклати глава и си запали лулата.

— Хванах един край и го измъкнах на повърхността. Започнах да го навивам. Беше поне десетина метра, повече от достатъчно, но аз продължих да навивам още и още, защото въжетата никога не са излишни на един кораб, момчето ми. Малко по малко. Слънцето вече се бе спуснало до морето — денят клонеше към края си. Затова и не гледах надолу в блясъка му, когато стигнах до края на въжето. Кошмарен край!

— Ръцете ми се протегнаха — ето така, виждаш ли — и изведнъж, вместо около здраво ютено въже, пръстите ми се свиха около плъзгав, слузест кокал!

— Погледнах надолу и почти паднах във водата от ужас. Виждал бях много мъртвци преди, но този накара стомаха ми да се обърне! Бях хванал за ръката един скелет, на който цялото месо беше изядено от рибите. Беше се заплел във въжето.

— Стегнах се малко като си казах, че това е мой морски другар, който заслужава по-добра участ от това да го хвърля обратно в морето без да го погледна дори. По скелета все още имаше останали парчета от дрехи и аз се опитах да позная кой може да е бил той, за да съобщя тъжната новина на вдовицата му в Уестонг, ако успея да се завърна там.

— Намерих една кожена торбичка около врата му, в която със сигурност се усещаше, че има нещо. И точно тогава познах чий е трупът и го хвърлих обратно на рибите с ругатня, която се срамувам да си припомня. Беше на този убиец Куиркъл! Той бе откраднал Перлата от мъртвия готвач! О, аз запазих проклетия камък, но хвърлих кокалите на Куиркъл обратно в Морето.

Той замълча, свит край огъня, а очите му светеха по странен начин, докато си припомняше своя последен курс до този риф.

— Е, и можеш ли да ми кажеш какво се случи после?

— Разбира се, приятелче. Сложих Перлата в кутийката си — тя за щастие беше оцеляла през корабокрушението в джоба ми заедно с иглите, конците и всичко останало. А след това не се бавих повече и подкарах веселата си платноходка с попътен вятър право към къщи. Както вече казах, понякога съжалявам, че го сторих.

— Защо?

— Когато влязох в пристанището на Уестонг, мошениците на Херцога причакваха всички добри моряци — и насила ме накараха да служа на дука! Въобще не стъпвах на брега! Беше отчайващо, казвам ти. Юнисед или не ни плащаше въобще, или ни плащаше съвсем по малко! Затова и се наложи да продам Перлата.

— На кого?

— На един старец с черна котка. Той се появи на борда на моя кораб една нощ и започна да задава въпроси. Бяхме пуснали котва до Найтстауър Хйт, на север. Не мога да си представя как въобще беше успял да се качи на борда.

— Аз мога — каза Дъглас усмихнато.

— Така ли? Той се приближи и започна да ми шушука и ме запита дали не съм виждал една перла. Бях смяян. Този старец...

— Е бил Магьосник, разбира се. Името му е Флеърмън Флоуърстолк.

— Така е, в името на горящата брада на Белиол! — извика Каспар. — Точно така ми се представи и той!

— Оставил го преди три дни малко по-надолу по брега да чака кораб и по-добро време.

— Наистина ли? Тук? Колко е малък светът, все пак.

— А с теб какво стана след това?

— Флеърмън взе Перлата, плати ми добре за нея и изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил. Каза ми да изчакам пет дни и че след това ще имам шанс да избягвам от този адски кораб. Успях да сторя това близо до остров Уейнес и от Морето ме извади уейнски кораб.

— Оттогава досега съм все на този кораб и при този капитан. Станах помощник-капитан — палубно повишение, както му викаме ние. Преди пет дни носехме припаси за флотата на Торнууд близо до Хайлендорм, когато ни нападна странен кораб без никакъв флаг.

Пиратите, ако това въобще бяха пирати, ни завзеха на абордаж. Преследваха ни из целия кораб. Всички от екипажа бяха или убити, или принудени да работят за тях. А аз... някой беше оставил една малка лодчица да се влачи зад кораба и аз се спуснах в нея преди да успеят да ме хвана и се изгубих във Вечните Мъгли. Гребах и се носих по вълните четири дни преди да стъпя на този бряг посред бурята снощи.

— Оставил си лодката пред линията на прилива. Бях решил да си тръгна пеш за вкъщи. До днес се чувствах твърде зле от Морската Вода, която бях принуден да пия, но тази сутрин се опитах да намеря пътя към дома. Вървях по плажа до залез слънце, когато видях палатката ти тук на скалата. Имах нужда от новини и от някой, който да ме упъти в правилна посока. Много не ме бива да се оправям при пътуване по суше, а ме е страх да тръгна по Море с толкова кръвожадни пирати наоколо.

— Затова реших да си пробвам късмета и запалих този огън, за да си личи, че нямам враждебни помисли, след което се скрих зад палатката, когато ти дойде. Когато те видях, те заговорих. Останалото го знаеш...

— Радвам се, че ме заговори!

— Е, момчето ми, ти чу моята история от игла до конец. А какво ще разкажеш за себе си? Може да не съм съвсем на прав път, но и не съм твърде зелен за много неща. Младо момче като тебе с такава голяма палатка? На това отдалечно място? И тая странна роба, и това, че си приятел с един Магъсник?

— Правилно си познал — каза Дъглас. — Аз самият съм Пътуващ Магъсник. Ученик съм на Господаря на огъня.

— Така си мислех и аз, или поне нещо подобно — усмихна се Каспар Мерлин. — Веднъж и аз да имам късмет.

Бронзовият Бухал се върна сутринта и трябваше също да чуе историята на моряка. Дъглас направи така, че да я чуе в съкратен вид, защото иначе щяха да прекарат в слушане целия ден. Денят беше хладен и сух, подходящ за пътуване край Пустошта на Парч, която все още бе пред тях.

— Накъде ще се отправиш сега? — попита Бухальт Каспар, докато Дъглас привършваше с почистването и смаляването на завивките и палатката.

— Ами... имам намерение да се запътя към къщи, ако все още имам дом, в който да се завърна. Целта ми е Уестонг, добра ми птици.

— Хм, това поставя известни проблеми — каза птицата. — Ако тръгнеш на север, без съмнение ще попаднеш или на войници, които догонват Армията, или на Джуджета, които ги гонят. Ако се отправиш на запад, което без съмнение е най-прекият път към дома ти, ще се окаже, че трябва да минеш точно през Столицата, където има най-голям недостиг на храна и чужденците са нежелани гости. На някои места, доколкото чувам, ги хвърлят веднага в затвора, или ги изпращат да досаждат на най-близкия съседен земевладелец.

— На юг пътят е хубав, но блатата между Уейнес и Нос Суерм също са пълни с бандити, остатъци от армията. Не би искал сам да се срещнеш с тях. Уейнес ще те посрещне така, както винаги посреща опитните моряци, но Торнууд е отвел всичките си кораби на изток.

— Това са стари новини за мен! Така ми казаха и като бях на онзи търговски кораб.

— Трябва да се опиташ да стигнеш до Долината. Следвай брега в продължение на два дни, свий навътре през Билото и слез в Долината. Хората от Долината вероятно ще ти помогнат да продължиш пътя си и ще ти кажат последните новини от Уестонг.

Дъглас вдигна поглед от раницата си, която затваряше и се приближи до тях.

— А ти накъде отиваш, млади Магьоснико? — попита Каспар.

— Имам да свърша една работа за Флеърмън — каза Дъглас. — След това, ако мога, ще се присъединя към Майстора си в Топлите Морета.

— О, аз би трябвало да дойда с вас и да ви помогна, защото вие бяхте много мили и гостоприемни към мен.

— Ние, обаче, трябва да пътуваме сами — каза Пътуващият Магьосник твърдо. — Аз и Бухалът.

— Е, тогава ще тръгна през Долината — каза Каспар.

Каспар дълго вървя, през този и следващия ден също и изминал доста път по гладкия пясък. По обяд на втория ден видя палатката на Магьосника на издатината над брега и се покатери до нея.

Наоколо изглеждаше безлюдно. Той извика Флеърмън по име докато се приближаваше, но без резултат.

— Трябва вече да се е качил на някой кораб — каза си той на глас. — Иначе досега да се е появил. Но пък не би си оставил палатката неприбрана, нали?

Той няколко пъти извика „Ехо“, повдигна наметалото на палатката и погледна вътре. Вътре нямаше никой. Три Морски Чайки изпищяха високо отгоре към него, но наоколо, освен звука от прибоя, цареше пълна тишина.

Каспар намери разхвърляни по пода одеяла и една изместена от мястото й опора на палатката.

— О-хо! Тук е имало борба! На бас се хващам, че не приятел на Магъосника е идвал. Хванал го е докато е спял и го е отвлякъл! Въпросът е, накъде?

Тъй като беше Моряк, той знаеше, че единственият начин, по който тези, които бяха отвлекли магъосника, биха могли да дойдат и да си тръгнат, без да оставят следи, беше по вода, и затова се върна на плажа и започна да търси следи.

Неговите остри сини очи бързо откриха тънки линии и отпечатъци от крака по финия пясък до водата, както и мястото, където някакво въже е било вързано за една скала и се е протрило. Следите бяха пресни, все още неразмити от прилива.

— Значи, моето момче, виждаме, че те са дошли след предишния прилив и са си тръгнали преди новия. Преди по-малко от дванайсет часа, но вероятно през нощта, за да хванат Магъосника докато спи.

Той се върна по стъпките си обратно до палатката на Магъосника и седна, за да обмисли ситуацията.

— Е, Каспаре, момчето ми, този Магъосник... дължиш му една услуга. Срещата с неговия чирак почти сигурно ти спаси живота, ти беше толкова гладен, когато видя палатката му, там горе, а той ти даде да ядеш и те запаси с храна и за предстоящия ти път. Каспар Мерлин не пропуска да върне добрината, нали така?

— Освен това не те ли завладя силното чувство там, че стават твърде важни неща, щом един Огнегадател е трябвало да се намеси. Трябва да изиграеш картите, които съдбата ти е отредила, Каспаре, сега след като си отново замесен в опасна история.

Той разглоби палатката, нави одеялата вътре в нея и хвърли вързопа на рамото си.

— Каспаре, трябва да намериш лодка и да ги последваш. Може би ще успееш да направиш нещо за добрия Магъосник.

Той се спря, за да напълни с вода манерката, която Дъглас му беше дал и да хапне малко хляб.

Високо над главата му трите Чайки все още гневно пищяха по него.

— Какво ли им става и на тях? — попита се той и отново се запъти към брега.

— Ти, миризлив старец! Ти, гнусно птиче гнездо! Ти, ужасен... ужасен... трол такъв! Ти... ти... ти...!

Пискливият глас на Юнисед достигна най-високата си нота и се прекърши. Той затропа гневно с крака в ням гняв и вдигайки една празна винена бъчонка я изхвърли колкото можа по нависоко и понадалеч в Морето.

Флеърмън, седнал в дъното на китобойната лодка с вързани зад гърба си ръце и неудобно облегнат на някакви издатини, просто гледаше бившия Дук, без да се смее или да се мръщи. Това още повече ядоса другия.

— Ти никога не си ме взимал на сериозно — извика Юнисед, размахвайки юмруците си пред Магъосника. — Когато те повиках в Столицата, ти просто отказа да дойдеш и ми отвърна с глупави, гърчави съобщеници. „Твърде зает съм“, отвръщаше ми ти, или „току-що се завърнах от дълго пътуване и трябва да си почина отново преди да започна ново пътешествие“. И най-присмехулното „предлагам ти да насърчиш отглеждането на овце във високите райони“. Аз... аз! Юнисед Велики! Башата на своя народ! Най-великия Дук, който това дукство някога е имало! Велик в бой и щедър в мир! Аз да се занимавам с проблемите на група овчари! Ааах!

Въздухът му свърши и той потъна тежко в един ъгъл на лодката. Китобойната лодка кратко се плъзгаше по спокойното Море. Двучленният екипаж се грижеше за платната и кормилото. Блейдър, позеленял от Морска Болест, се въргаляше безжизнено върху купчина мокри одеяла точно пред мачтата. Той не се беше присъединил към тирадата на бившия Дук, нито пък се бе опитал да я спре.

Флеърмън не каза нищо. Моряците наблюдаваха очаквателно с крайчетата на очите си, защото в техния свят такъв грозен, грубиянски език, неизбежно водеше до насилие... дори до убийство.

— Десет снорка за стария Херцог — прошепна един от тях хрипливо. — Няма да издържи да го слуша още дълго, приятелче!

— Какво може обаче да направи той? — надсмя се другият, завъртайки кормилото малко встрани. — И ръцете, и краката му са овързани със здрави моряшки възли, а и не е продумал нито дума, откакто ти го удари по тази островърха шапка и го натика в лодката. Бих ти приел облога, приятелче, ако можеше да се вярва, че тия двамата ще се придържат към условията.

— Да, но не подценявай тоя Огнегадател. Чувам, че дори и старият Крал Фриджън става лилав като му чуе името. Някои даже казват, че направо се разтреперва целият.

— Само не ги оставяй те да чуят как казваш това, дори и да е истина — предупреди го другарят му. — Не си струва човек да знае твърде много за големците, както казваше старият ми татко неведнъж. Ти също, Шкембо, трябва да разбереш това.

Те говореха шепнешком и почти неуловимо на фона на писъците на Юнисед и стенанията на Блейдър, но в този момент Флеърмън се извърна колкото му позволяваха въжетата и се усмихна на двамата моряци.

— Добър съвет — каза той, — дръжте люковете здраво затворени и двамата отново ще доживеете да видите сушата.

В гласа му нямаше никаква заплаха, но Моряците изглеждаха едновременно изненадани и смутени от това, че е чул разговора им.

— Значи можеш да говориш! — извика Юнисед, навирайки дебелото си сипаничаво лице близо до лицето на Флеърмън. — Отговори ми, в името на Повръщащия Ремит, или ще ти отрежа ушите!

— О, а ти нима очакваше отговор? — каза Магъосникът кратко. — Аз си мислех, че просто ти харесва да слушаш собствения си гняв. Наистина си мисля, стари момко, че трябва да внимаваш. Виждал съм холерични типове като теб да падат като покосени, мъртви, само защото са позволили на гнева си да надделее...

— Нетърпимо вмешателство! Гнусен кръшкач! Как се осмеляваш да ми говориш ти така на мен, твоя Дук, с такъв тон. Та... та...!

— О, хайде стига, Юни — изпъшка Блейдър, опитвайки се да седне — та ти вече не си Дук. Хайде, приеми го един път завинаги, човече!

— Ах, що не ходиш да ядеш вмирисана сланина! — изпища Юнисед и Блейдър, ставайки с няколко тона по-зелен отпреди, се обърна на другата страна и повече не се обади. Екипажът мълчаливо разучаваше платната и Морето под гневния поглед на Юнисед.

— Ако беше дошъл да ми служиш — изкрешя Юнисед на Флеърмън — аз все още щях да съм Дук, а нямаше да съм на тази мизерна лодка и да изпълнявам поръчките на Фриджън, които могат да ми донесат, но могат и да не ми донесат справедлива отплата. Ако беше в помощ, а не пречеше, Флеърмън Флоуърстолк...!

— Аз ти дадох добър съвет. Ти просто отказа да го последваш, Юнисед. Хайде признай си.

— И какъв беше тоя съвет?

— Казвал съм го не веднъж и дваж — отглеждането на овце за вълна и месо...

Юнисед вдигна рязко ръце към синьото небе над себе си и изкрешя от яд. Той се извърна настрани от Магъосника и седна върху централната пейка, като гледаше назад. Блейдър не обръщаше внимание на господаря си, но моряците го гледаха ужасени.

— Да се разсъхна дано, ако той не плаче като бебе! — стреснато каза Шкембо.

— По-скоро като някой луд — каза приятелят му. Сълзите на Юнисед по никакъв начин не го интересуваха.

Шкембо беше гледал назад през последните няколко минути.

— Хей, приятелче, я свърши нещо и за двама ни. Качи се горе. Стори ми се, че виждам лодка зад нас.

Мърморейки по навик, другият Моряк се покатери ловко по мачтата и се вгледа назад. След няколко секунди се спусна обратно надолу, погледна към Юнисед, който накрая бе заспал на твърдата, студена пейка, и към Блейдър, който мърмореше нещо в неподдържаната си брада за Морските чудовища в корема си.

— Е, приятелче?

— Малка лодчица, доста назад. Държи същия курс като нас, но това не значи, че ни следва — вятърът духа точно в тази посока, и вероятно това е всичко.

Шкембо кимна.

— Може да е куриер, или рибар, който си опитва късмета из плитчините Меридиън. Не ни е работа да задаваме въпроси, а да закараме тези... господа... до „Ледената принцеса“, нали? Е, аз ще хвърлям по едно око, но няма да споменавам нищо за това на нашите пътници, поне засега.

— Аха. О, вятърът си сменя посоката. Я дай сега една ръка...

Те бяха твърде заети в продължение на няколко минути с опъване и свиване на платната и определянето на нов курс към „Ледената принцеса“, един от корабите на Фриджън. Тя ги чакаше вече от няколко дни, през които Юнисед и неговата група бяха слезли на сушата, за да търсят и пленят Флеърмън.

Един от моряците го беше ударил с голяма бухалка по шапката, но островърхата Магъосническа капела криеше в себе си достатъчно магии, за да предпази приносителя си от далеч по-страшни удари, така че той само се престори, че е изпаднал в безсъзнание. Беше му изгодно да го пренесат надолу по стръмната и груба пътека до брега на морето.

След като Юнисед и Блейдър заспаха, той прогори въжетата около ръцете си и завърза по-удобно тези около глазените си. Когато чу моряците да обсъждат следващата ги лодка, отначало се изненада, а после се замисли.

Никой не би могъл да познае кой е в нея, мислеше си той, но вероятността да е приятел е точно толкова голяма, колкото и да е някоя от техните лодки.

Той сви устни и подсвирна тихо и толкова пронизително, че даже и зоркият кормчия не можа да го чуе. Няколко минути по-късно едно ярко око и чифт бели крила се показаха до лодката — Керфю се беше отзовал на повика му.

Те си поговориха тихичко докато кормчията не забеляза птицата и не я прогони. Керфю го нарече с няколко подбрани мръсни думи, след което замина да изпълни заръките на Магъосника.

След малко се завърна и доложи:

— Един стар моряк — сам е в една малка лодка, която е преживяла доста, но той се справя отлично с нея. Той ви следва така, че да не бъде забелязан с просто око, но същевременно да е наблизо. Не, никога не съм го виждал преди.

— Отиди и си поговори с него, ако обичаш.

— О, аз вече сторих това. Той е срецнал младия Пътуващ Магьосник Дъглас.

— Чудесно!

— Дъглас го изпратил към Долината след като той претърпял корабокрушение на брега на Парч и го упътил как да намери пътя за дома си като премине през Долината. Той е от Уестонг, и е бил моряк, насила принуден да работи на кораб. Нали знаеш, има много, сполетени от такава съдба.

— Та той пристигнал при палатката точно след като тези боклуци те отвлекли. Решил, че е нужна помощта му, и че трябва да те последва, за да ти помогне ако може. Трябва да призная, че прилича на добър човек, а аз съм срецнал доста моряци през живота си.

Флеърмън поразмисли малко върху тия думи. В безлунната нощ Чайката беше напълно невидима за кормчията.

— Как се казва?

— Каза, че името му е Каспар Мерлин.

— О, виж ти, това наистина е съвпадение! Срецдал съм го и преди. Сам е навътре в морето — промърмори Флеърмън. — Страхувам се да не затъне по-дълбоко, ако разбираш шагата.

— Хващам се на бас, че той може да се погрижи за себе си — каза Керфю. — Стара пушка е той, господин Магьоснико. Хич няма да е зле да имаме още един чифт ръце, които да ни са притекат по-късно на помощ при нужда.

— Може и да си прав, но ми се струва, че аз и ти, сами ще съумеем да справим с всичко, което ни очаква. Не, върни се и кажи на Каспар Мерлин да обърне на северозапад към Дуелмленд. Кажи му да използва името ми и да настоява да го заведат, веднага щом пристигне, при принц Брайърмот. Дъглас или вече ще е там, или скоро след това ще се появи. Нека той им разкаже какво ме е сполетяло. Да им каже, че смяtam да отида с Юнисед и да видя Фриджън, за да науча каквото мога за Вечните Ледове.

— Ти си смел човек, Магьоснико — подсвирна тихо Чайката. — Не са много тези, които биха се срециали с Фриджън, без всякаква надежда за бягство.

— Смел ли? Може би. По-вероятно — просто глупав. Както и да е, Керфю, мисля, че няма да е зле да започна оттам, а и както знаеш, не

съм съвсем безпомощен, когато става дума за Магии. Имам поне едно предимство пред Фриджън.

— И кое е то?

— Че за разлика от Фриджън мога да имам вяра на приятелите си.

И с това той пожела лека нощ на птицата и се нагласи да спи. Керфю се отби да предаде на Каспар съобщението и нарежданятията на Магьосника. Той и неговото семейство продължиха да следват похитителите на Флеърмън.

Когато се зазори, кормчията на китобойната лодчица на „Ледената принцеса“ се протегна, прозина се, и погледна назад. Странната лодка беше изчезнала. И в целия кръг на хоризонта около него само четири предмета нарушаваха водната монотонност.

Три от тях бяха големи бели чайки, които плуваха миролюбиво върху спокойните сутрешни води. Четвъртият беше висок, черен тримачтов кораб, който мрачно чакаше с прибрани платна. С едно чисто Моряшко чувство на успокоение кормчията събуди другаря си и се приготви да повика кораба и да акостира до него.

Любопитни лица изпълниха перилата докато Капитанът на име Фриби не ги разпрати по сутрешните им задачи. Висок, едър като канара мъж, с вид, който говореше за много тежки дни по суша и море, той посрещна Юнисед и Блейдър още на стълбичката.

— Качете затворника на борда и го затворете в ареста — разпореди се Блейдър. — Погрижете се да не го повредите прекалено много. Той ще бъде гост на Крал Фриджън. Да го пази тройна стража.

— Да, да — каза Фриби, който едва скриваше лошото си мнение за Блейдър.

— Да, да, сър! — извика Блейдър. — Аз трябва да бъда уважаван! Трябва ли да отрежа ухoto ти за урок? Побързай, торба с боклуци такава!

— Да, да, сър! — повтори като ехо Капитанът. Той реши, че не си струва да се заяжда с човек, който, колкото и да е невероятно, може да е приближен на Фриджън.

Докато „Ледената принцеса“ грациозно се приготвяше за отплаване и платната ѝ се надуваха от свежия утринен вятър, никой не обърна внимание на трите големи Чайки, които крещяха ругатни по екипажа. Когато корабният готвач изхвърли остатъците от закуската

зад борда, те ги прегледаха с неудоволствие, но все пак си избраха храна измежду различните парчета и трохи.

До Вечния Лед имаше дълъг път и те щяха да се нуждаят от цялата си сила.

Три дни по-късно, след като се разделиха с Каспар Мерлин, Дъглас и Бухалът стигнаха до едно малко рибарско селце, закътано в малко заливче под голяма Морска скала.

— Е, поне сме извън Парч — зарадва се Бухалът.

— Морето е наблизо и предполагам, че риболовът е добър тук. Планината прекупва силата на северните ветрове и осигурява пристанище за техните лодки.

— Да, но чудя се, къде ли продават улова си? Освен ако не живеят само от риба и Водорасли.

В покрайнините двамата срещнаха една много стара баба, която седеше на припек върху една обърната лодка и кърпеше риболовна мрежа с голяма дървена игла. Първоначално Дъглас реши, че тя е сляпа или глуха, тъй като с нищо не издаваше, че ги е усетила да се приближават. Когато се спряха пред нея, тя изведнъж се усмихна, показвайки уста, пълна с много бели зъби.

— Добър ден, странници! Добре дошли във Феърстранд.

— Благодарим ти, бабо — отговори вежливо младият Магьосник. — Какво чудесно име за Крайбрежен град. Всички негови жители ли са така любезни като теб с чужденците, ако смея да попитам?

— Ами... повече или по-малко, да — отговори дамата с усмивка.

— Рибарите често са доста груbi и могат до ви посрещнат с юмрук по зъбите вместо с усмивка, но това не се случва често.

— Както виждаш, ние сме пътници, и се надяваме да намерим легло за нощта — каза Дъглас. — Ще бъдем ли добре приети във Феърстранд?

— Без съмнение! Но все пак е по-добре да питате нашия Кмет. Ще ви заведа при него.

Тя прибра своите такъми и позволи на Дъглас да ѝ помогне да опъне мрежата върху една сушилня, след което бързо ги поведе към селцето по единствената му уличка, която следваше брега. Като ги

видяха да идват заедно с нея множество деца, момичета и усмихнати дами наизлязоха от спретнатите си белосани каменни къщички, за да ги поздравят и да ги последват до центъра на селото.

Той представляваше нещо средно между плаж и калдъръм, заобиколен от три страни с най-големите къщи в селото, малка черква с квадратна кула, която служеше и за наблюдателница и една внушителна каменна сграда, която се оказа кметство и склад едновременно. Тук тяхната водачка ги представи на един възрастен господин с кожена престилка, който носеше тежък дървен чук с къса дръжка.

— Това тук е нашият Кмет — каза тя, като се поклони пред него, след което се поклони по същия старомоден начин и на Дъглас и Бухала. — Той е добър Кмет, но ужасен Моряк, което е и причината да не е в Морето, а тук при склада.

— Хайде, стига, Майко — каза човекът с усмивка.

— Той е мой син, и аз съм много горда с него въпреки всичко — каза старата дама. — Казва се Чарли Бекет, а аз съм Мириам Бекет.

След което тя отново се поклони и отстъпи назад, усмихвайки се и кършейки кокетно ръце. Чарли Бекет се разсмя на глас с отметната назад глава, като бършеше сълзите от очите си. Всички, включително и двамата пътници, се включиха в дружния смях.

— Добре дошли! Добре дошли! — извика Кметът, когато можеше отново да говори. — Трябва да ми простите, че така се разсмях, но майка ми е моята радост и утеша. И тя е права! Аз съм Кмет на Феърстранд, защото никога не можах да се преборя с Морската Болест! Затова добрите хора тук ме направиха Кмет и Преброител на Бъчвите.

Дъглас побърза да представи себе си и Бронзовия Бухал преди кмета да започне отново да се смее, и попита:

— Бъчви ли? Бъчви с какво?

— Жив и здрав да си момко — намеси се Мириам, която не можеше да не участва във всеки разговор, — бъчви със солена риба, разбира се. Мъжете ги хващат в мрежи. Ние жените се грижим за Солниците, за да добием хубава, вкусна Морска сол в която да ги консервираме, а моят син, Кметът, подрежда рибата и солта в бъчвите.

— След което слагаме бъчвите в нашите лодки и ги носим на клиентите си, някои от които са чак в Уейнис, но най-вече ги

продаваме в Дуелмленд. Твърди се, че рибата от Феърстранд се запазва по-дълго и е по-вкусна от всички останали риби — добави Негово Височество Кметът гордо.

— Значи търгувате и с Брайърмот от Дуелмленд също, така ли?
— попита Дъглас.

— Най-добрият ни клиент — обади се Баба Мириам. — Но по-добре да не стоим на студения вятър, господин Кмете. Нека да се приберем вкъщи да вкараме малко вкусен ейл и вкусна гозба в тези пътници. Те доста са вървели и без съмнение са гладни. Къде са ти добрите обноски, на които съм те учила?

С такива добродушни закачки тя ги подкара към най-голямата къща на площада и ги настани около огън, поддържан с Морски Въглища, докато тя и нейните снахи и прислужници се разшетаха да пригответят вечерята.

Много от хората, които ги бяха придружили до площада, сега ги последваха и в къщата на Кмета, където всички се настаниха като у дома си. Един доброволец отвори буренце с ейл и напълни с него всички чаши, а после продължи да се грижи те да са постоянно пълни. Старец с прошарена квадратна моряшка брада седна на прозореца и започна да свири тъжни морски мелодии и весели танци на китарата си. Той имаше само един крак, а на мястото на другия се виждаше дървен крак. Гостите пригласяха на песните и се забавляваха неистово.

Почти всички, които ги бяха последвали от площада, се оказаха роднини, при това жени на възраст от деца до късни старини. Най-малките бяха благовъзпитани момчета и момичета. Всички старци бяха толкова весели и жизнени като Баба Мириам.

Всеки здрав мъж в селцето с изключение на кмета и на няколко млади помощници, които очевидно биха предпочели да са в Морето, вече бяха наизлезли с рибарските с лодки, тъй като мрежите, както обясниха местните хора, първо се поставят, а после се прибират.

— А Кметът търгува за всички ни — извика самият той. — Хайде сега на вечеря, и се надявам, че обичате риба, защото само това има за ядене докато не предадем бъчвите и не се върнем с парите.

Дъглас, който на пет от последните си шест вечери беше ял Риба, не очакваше обещаната гощавка с нетърпение, но за негова изненада, когато опита от първото рибно блюдо, което сложиха пред него, то

имаше вкус на най-доброто телешко в лютив сос. Той спомена за това на баба Мириам, която седеше от дясната му страна.

— Трябва да знаеш, млади Дъглас, че повечето моряци и рибари мразят да ядат риба! Нашите прародители във Феърстранд са измислили рецепти, с чиято помощ рибата, която ядем, да има вкуса на... почти всичко, което нямаме. Така се предпазваме от монотонност, момчето ми.

И така Дъглас вечеря с риба, която имаше вкус на крехко телешко печено — много добре сготвено, но не прегорено — и с риба, която имаше вкус на печено пиле — доста пикантно, но превъзходно — и дори с риба, която имаше вкус на риба, а именно на най-хубавия възможен бял тон.

На зaranта Дъглас се събуди от шума на викащи мъже, боботещи машини и плющащи платна — звуци, които не беше чувал откакто бе напуснал доковете на Пертсайд. Те, заедно с миризмата на прясна риба, събудиха в него мили спомени от детството му.

Моментът беше толкова носталгичен, че той лежа дълго в леглото, като просто слушаше и дишаше пресния въздух, оставяйки се той да го понесе назад във времето.

Тогава с тропот по прозореца пристигна Бронзовият Бухал. В същия момент на вратата почука и Баба Мириам.

— Флотилията пристигна! Ставай, за да видиш гледка, каквато досега никога не си виждал!

Той се облече бързо, като намери изтърканите си от пътуване дрехи изпрани и изгладени. Когато се опита да благодари за това на Мириам, тя го избута през входната врата и го заведе да види как се разтоварва рибарската флотилия.

— Ще закусите, когато работата свърши — извика тя. — Ето сина ми, Капитан Холмс Бекет.

— Рекорден улов — каза на Кмета снажният, белобрад човек с високи ботуши и червена кърпа. — Надявам се, че имаш достатъчно бъчви за тях.

— Кога ли не съм се справял, братко — извика Кметът. — Я спри за миг, да се запознаеш с нашите гости.

След запознаването работата продължи, като мъжете и момчетата изриваха един огромен сребърен поток от риба в чакащите дървени колички, които дрънчаха по калдъръма. Помощниците на

Кмета започнаха веднага да подреждат улова в огромни дървени бъчви, слой подир слой — първо сол, после риба, после пак сол, и така нататък докато бъчварят не кажеше, че бъчвата е достатъчно пълна. Накрая отгоре им се слагаше още един слой сол и бъчварят и помощниците му ги затваряха, набиваха капака, запечатваха ги с восък, и гледаха как Кмета ги подпечатва със своя печат, който висеше на верижка около врата му.

— По-късно тази вечер ще има голяма веселба — каза Кметът. — Танци и песни, а и момичетата са подготвили за нас някаква програма в кметството. Утре всички ще дойдат да товарим каруците. Ще теглим жребий за това кой да кара воловете.

— Ние празнуваме всеки улов — по този начин отдаваме благодарност на нашия създател — каза Мириам. — Ние вярваме, че той обича да ни вижда как упорито работим, щастливи, доволни и смело посрещащи всички проблеми пред нас. Лошото време от миналата седмица е всъщност причината за този богат улов.

— А някои от тези риби ще стигнат ли до пещерите на Брайърмот?

— Веднага ще ти отговоря точно — каза Кметът и ги заведе в канцеларията си, където отвори един огромен, подвързан с плат тефтер.

— Дуелмленд, Дуелмленд... — Той разлисти страниците. — Да, ето го. Фортуут, Главния Прислужник на Брайърмот, ни е оставил постоянна заявка за петнайсет бъчви месечно, а засега сме му доставили само дванайсет. Ще му изпратим още три и две като добавка, защото е толкова добър клиент.

Холмс се засмя.

— Джуджетата особено много обичат солена риба. Те самите не ловят риба, разбира се, защото са миньори и инженери. Купуват всичко от хора като нас.

— Ами ако аз искам да отида в Дуелмленд? Всъщност имам да предам нещо на Принц Брайърмот.

— Великолепно! Великолепно! Разбира се! Ние малко се притесняваме, да не би някой да се опита да ни нападне и да открадне доставките, особено сега, когато има толкова много дезертьори от армията на Херцог Юнисед в планините...

— Да, и аз самия съм виждал някои от тях — съгласи се Дъглас.

— ... ще бъде истинска благословия да имаме на помощ един приятелски настроен Магьосник, който да ни помага да пазим стоката. Ако и ти мислиш така, разбира се. Смятам, че това е чудесна идея.

Дъглас беше повече от готов на това и на следващата утрин той седна върху твърдата седалка на една здрава, висока каруца, натоварена с две огромни бъчви солена риба. До него, държейки юздите на шест едри и спокойни бивола, седеше момче на име Джордж. Неговата баба, Мириам Бекет, дойде да се сбогува.

— Джордж, ти си любимият ми внук, чуваш ли? Добре да се грижиш за Мастър Дъглас и Бронзовия Бухал, разбра ли? Пази се от тия там разбойници, но ако ви направят някоя засада, дръпни се от пътя на Магьосника. Бас държа, че ще може добре да им отвърне на тия бандити с огън, ако това, което Бронзовият Бухал разправя, е вярно, а аз мисля, че е.

— Да, бабо — каза момчето и се ухили до уши на жизнената стара дама, която, както бе открил Дъглас, беше майка, сестра, леля или баба на повече от половината от жителите на Феърstrand. — И аз бих искал да видя малко от тия фойерверки!

— Добре се пази и предай много поздрави от мен на Принц Брайърмот — каза Мириам на Пътуващия Магьосник. — Той ще си спомни за мен! Изтанцуvalи сме доста завръщания на Флотата ние двамата, в добрите отминали времена. Довиждане, и какво чакаш, момко? Хайде, потегляй!

Тя им помаха на изпроводяк, а Дъглас, седнал до младия великан Бекет, гледаше как шестте бивола се напъват по стръмния хълм зад селцето Феърstrand. Бронзовият Бухал кръжеше над трите каруци в ярките утринни лъчи на слънцето, проблясвайки ярко като семафор към рибарските лодки, които оставаха сега закотвени до плажа.

— Ще влезем в Дуелмленд от задния вход, така да се каже, и първо ще говорим с Главния Прислужник, вместо с Принца, ако разбираш какво искам да кажа — рече Джордж на Дъглас, докато се търкаляха по пътя.

— Разбирам. Нямам нищо против да вляза в къщата на Брайърмот през задната врата. Сигурен съм в доброто посрещане, което ни очаква там.

Късно сутринта те стигнаха до широка тераса и се спряха в малка горичка с високи, стройни дървета, които растяха почти до ръба

на скалите. Без какъвто и да е видим сигнал, скалите пред тях се разделиха точно по средата, откривайки дълбока, черна дупка, зад която започваше тунел под планината.

На входа на тунела стоеше едно Джудже, малко дори за своята раса. Когато те се приближиха, той поздрави Джордж Бекет с топла усмивка и, обръщайки се, каза:

— Добре дошли в Дуелмленд на Вас, Пътуващи Магьоснико, и на Вас, Бронзов Бухале. Вие сте добре дошли и очаквани, и Господарят нареди да ви изпратим напред по най-късия път, така че да ви види колкото се може по-скоро.

Той се поклони дълбоко на Дъглас и му стисна ръката.

— Ние бяхме предизвестени за вашето пристигане и много от нас ви разпознаха отдалеч. Освен това снощи до тази врата дойде и един странник, който търсеше Принца от името на Флеърмън Флоуърстолк, а и от твоето име.

— Хайде, Джордж, интересно е да се слушат хорските разговори на входа, но бих предпочел първо да приберем моите бъчви на сянка. Хей, Дронгъл — каза той, — я помогни на хората от Феърстранд с този товар.

Една дузина шишкови Джуджета с кожени престилки и високи кожени шапки се появиха тичешком от тъмнината и започнаха да търкалят бъчвите навътре във входа на пещерата, където набързо ги натовариха на каручки, теглени от големи зелени гущери. Те щяха скоро да се върнат, според Фортут, с празните бъчви от предишни доставки.

Рибарят козирича и докладва, че целият товар е бил пренесен вътре. Фортут извади от колана си един грамаден портфейл и плати за рибата.

— А сега, господа, трябва да се отправям към пристанището, макар че не ми се нрави пътя обратно без вашата приятна компания. Милион благодарности, Магьоснико!

Джордж се качи обратно на своята седалка и се сбогува с пътниците и с Джуджето.

— Колко Джуджета живеят в Дуелмленд? — запита Джордж Прислужника докато вървяха в пещерата. В тунела се виждаха няколко дъбови врати, повечето от които бяха затворени. Най-голямата от тях, точно пред двамата, беше отворена.

— Шейсет хиляди, като се брои и Дворцовата Стража. Не трябва да се забравя Дворцовата Стража — усмихна се Фортуут. — Когато са тук, ядат два пъти повече от всяка банда миньори с техния ръст. Но те вече са на път за Топлите Морета.

Те продължиха да вървят и Фортуут изсвири с една сребърна свирка и извика при себе си едно младо Джудже. Дъглас можа да познае, че е младо, защото имаше съвсем малка брадичка от едното ухо до другото около челюстта си. Колкото е по-голяма брадата, толкова по-старо джуджето.

— Додъл ще ти покаже прекия и кратък път до Залата — им каза Фортуут. — Много бих се радвал, ако можех аз да ви заведа дотам, но трябва да се оправя с доставката на рибата и на някои други неща. Поздравявам ви отново, Магъоснико и Бухале! Добре дошли в къщата на моя Господар, и се надявам, че отново ще се срещнем. Аз често обикалям из тези пещери по работа.

— Води ни, Мастър Додъл — каза Бронзовият Бухал и Джуджето се обърна и започна да подтичва из най-въртеливия и виещ се лабиринт, който човек може да си представи. Те свиха три пъти наляво, два пъти надясно, преминаха през един наклон след втората извивка и пресякоха едно мостче, прехвърлено над бездна, от чиито дълбини се чуваше шум от течаща вода. Мостчето нямаше никакви перила, и Дъглас гледаше да върви колкото се може повече в средата му, докато го пресичаха.

Извивките и отбивките твърде бързо станаха повече, отколкото е възможно човек да преброи, и Дъглас се задоволи просто да следва младото Джудже по този „най-пряк“ път. Вървяха повече от два часа, докато стигнат до Залата, в която Брайърмот живееше.

Стигнаха до част от тунела, който беше много по- внимателно издълбан в скалата отколкото предишните проходи, и по-луксозно обзаведен.

— Това е входът за Залата на Брайърмот — обяви гордо и малко церемониално Додъл. — Тук трябва да позвъня за Главния Иконом.

Той дръпна едно златно въженце, което беше завързано за сребърна верижка, която пък от своя страна изчезваше в една нищожна дупка на тавана високо над тях. Някъде в далечината иззвъня камбана и преди звукът ѝ да отзвучи, едно достолепно Джудже със смокинг и раирани панталони се появи пред тях — гледка, която накара Дъглас да

се засмее непочтително — с изпънати рамене, изпъната и трепереща брадичка, стегнат и прибран корем (а големите кореми, както и дългите бради, са източник на голяма гордост за Джуджетата).

— Господа — извика той, и от всички коридори се чу как ехото повтаря след него и звукът отеква из цялата Зала. — Господа? — каза той малко по-тихо. — Моля, следвайте ме до Принц Брайърмот, който ви очаква.

Той се обърна на пети и се запъти напред. Дъглас не обърна внимание на отдалечаващия се гръб, а се обърна и благодари на Додъл.

Те си стиснаха ръцете и се разделиха, като Джуджето се върна на поста си в другия край на планината, а Дъглас и Бронзовият Бухал се засилиха, за да настигнат нетърпеливия Главен Иконом.

Те бяха въведени в една ярка, просторна пещера, плътно застлана със зелена вълна и окачена с дузина чудесни портрети и пейзажи. Пещерата беше издълбана в гранитни Морски скали и бе по-близо до повърхността, отколкото Дъглас си представяше. Цялата стена срещу вратата представляваше прозорец, гледащ към един Морски проток далеч под тях. Сънцето, което сега залязваше на запад, осветяваше една красива гледка от назъбени планини и дълбоки сини води, размесени с начупени редици бели вълни, които бавно се приближаваха към брега. Огромни бели облаци плуваха на дясно като на парад, а около десет мили навътре една дузина платна се бяха опънали, за да хванат вечерния бриз.

След кратък поглед към тези красоти, Дъглас се шмугна покрай Главния Иконом, който точно си поемаше дълбоко дъх, за да извести за пристигането им и с всичка сила прегърна усмихнатия Брайърмот, който го стисна в истинска прегръдка на Джудже.

— Е, най-после пристигна! — каза Принцът на Джуджетата. — Добре дошъл в Дуелмленд. И ти също, Бронзови Бухале.

Дъглас забеляза и една втора фигура, облегната на перваза на прозореца, която пушеше каменна лула, пълна с ароматния тютюн на Джуджетата.

— Но това е Каспар Мерлин! — извика Дъглас възхитен като стисна ръката на стария моряк и го потупа по гърба. — Как стигна дотук? Мислех, че си се запътил към Уестонг!

— Това е дълга и интересна история, която веднага ще разкажа — каза морякът — с разрешението на Принц Брайърмот, разбира се.

— Разбира се, но нека да седнем на терасата и да пийнем по една студена напитка преди вечеря, приятели. Нашият Каспар има да разказва, както самият той каза, дълга и интересна история, която трябва да призная, че е и доста обезпокояваща.

— Правите цяла мистерия от това — обвини го Дъглас. — Нека да чуем самата история.

— Не и преди да те поздравя — каза Брайърмот, — за това, че вече си станал Пътуващ Магьосник. Много добре! И за рекорден срок, струва ми се, доколкото разбирам от тези неща.

Те седнаха в удобните кресла на откритата тераса, от която можеха да наблюдават как Морето си сменя цветовете на залеза на слънцето.

— Не знам дали този напредък се дължи на моите качества или на времената, в които живеем — каза Дъглас.

— Глупости — прекъсна го Джуджето. — Флеърмън не би ти позволил да станеш Пътуващ Магьосник, ако не беше сигурен, че изцяло си го заслужил.

— Хайде да чуем историята на Каспар — каза Пътуващият Магьосник притеснен.

Когато тя беше разказана, а вечерята — сервирана — Дъглас никога не можа да си спомни какво е ял тази вечер в планинското убежище на Принц Брайърмот — той погледна замислено към Джуджето и каза:

— Е, какво ще правим ние сега?

— Скъпи мой млади Магьоснико — каза Джуджето, — аз точно мислех да ти задам същия въпрос. Един Магьосник, дори и да е само Пътуващ Магьосник, е много по-важен от един обикновен Принц, независимо от неговия ум и красота.

— Магьосниците не са задължително и умни — каза бавно Дъглас. — Вземете за пример Фриджън. Точните думи на Флеърмън бяха...?

— Просто, че той и Чайките ще продължат до Вечния Лед и ще видят какво могат да научат там. И че аз трябва да дойда тук и да ви предам неговите думи — повтори Каспар.

— Той не даде ли никакви съвети, заповеди, или пожелания?

— Дори и да го е сторил, голямата Чайка е забравила да ми ги предаде.

— Не мисля, че Чайката ще забрави — каза Брайърмот.

— Чайките може да забравят и да са разсеяни — добави Бронзовият Бухал, който бе седял наблизо и слушал внимателно, — но в този случай не вярвам пратеникът на Флеърмън да е пропуснал да каже нещо.

— И аз така мисля — съгласи се Дъглас. — Което отново ни връща към първоначалния въпрос — какво да правим сега?

Джуджето и Морякът запалиха своите лули и се облегнаха назад, за да помислят.

— Какви са твоите намерения? — попита Брайърмот.

Дъглас каза:

— Аз трябаше да ти предам на съхранение една вещ от голямо значение. След това трябаше да отплувам и да се присъединя към Флеърмън в Уотеранд.

— Тогава струва ми, че е най-добре да направиш точно това — каза Брайърмот.

— Чудесно! Разбира се, бих искал и ти, Каспаре, да дойдеш, ако имаш желание...

— Уестонг може да почака — каза старият моряк, като си запалваше отново лулата. — Морските неприятности са моя специалност.

— Но положението се е променило. Флеърмън е затворник и е твърде далеч от Топлите Морета. Това трябва ли да промени нашите планове?

— Само ако вие решите така — каза Брайърмот. — Не бих желал да прехвърлям отговорността на теб, само защото си по-важен от мен, Магьоснико — добави той, като се наведе напред и го посочи с лулата си, за да подчертава значението на думите си, — но когато става дума за магически работи, по-добре е да се вслуша човек в мнението на един Пътуващ Магьосник, отколкото в размислите на едно Джудже. Ти си този, който трябва да реши какво ще се прави, този, който трябва да ни ръководи, когато приемем план за действие. Какво ще правим?

Дъглас дълго и твърдо го гледа, след това обърна поглед към Бронзовия Бухал, който сериозно кимна, изразявайки своето съгласие. Дъглас стана от стола си и застана до парапета, загледан на югоизток, с гръб към останалите.

Пътуващият магьосник прехвърли на ум цялата магическа история на техния конфликт с Ледения Крал и сериозната отговорност, която самият той беше поел, нагърбвайки се да пренесе Перлата, която спокойно можеше да се окаже решаваща при разрешаването на конфликта.

— Имам ли знанието? Силата? Трябва да вярвам в това, щом и Флеърмън смята така. Неговите решения ще са основани на неговото мнение за мен. Моите трябва да почиват на мнението ми за него. Освен това той ми даде инструкции, знаейки, че ще отпътува за Вечния Лед, или поне аз така си мисля. Хайде, хайде, млади Дъглас, ти трябва да направиш това, което той иска от теб... само че има и още нещо!

Той най-после се обрна отново към чакащите го приятели с ясно изписано на лицето му решение. В този момент приличаше повече на мъж, отколкото на момче.

— Ще тръгнем веднага щом е удобно, Брайърмот. Само ние четиримата. Трябва колкото мога по-бързо да стигна до острова на Огурян.

— Аз мога почти веднага да тръгна. Вече съм изпратил по-голямата част от Дворцовата Стража за Уотъранд на корабите на Торнууд. Ще ми трябва не повече от една сутрин, за да предам делата си и управлението тук в опитните ръце на майка ми. Трябва да се срещнете с нея, въпреки че тя напоследък вече не се среща почти с никой друг освен с членовете на семейството ни. Флеърмън е един от нейните любимци и тя няма да ми прости, ако тръгнем без да съм те представил на нея.

— За мен ще бъде чест — каза Дъглас. — Ще ни бъде нужен бърз кораб... и ти, за да го управляваш.

— С удоволствие — каза старият моряк, като си чистеше лулата в огнището.

Дъглас реши, че има още нещо, което трябва да изясня преди лягане. Той последва Джуджето в неговия кабинет, където принцът започна да изстреля светковични заповеди на своите подчинени и на цяла гвардия от секретарки — джуджета.

Той най-сетне свърши и ги отпрати.

— Стига толкова за тази вечер — каза той на Дъглас. — Някои неща просто ще трябва да почакат до сутринта.

— Няма проблеми, надявам се.

— Никакви проблеми! Нито един! Подготвям се за това от посещението на Флеърмън в края на Мъртвата Зима. Какво искаш от мен, момчето ми?

Дъглас седна на един диван и си свали левия ботуш, от който изтръска упълтнението и извади Сивата Перла.

— Сигурно си чувал от Каспар историята за това, как я е намерил?

— Да той ми я разказа. Аз разпознах Перлата по описанието му, но не казах нищо пред него.

— Така е по-добре, струва ми се. Имам доверие на Каспар Мерлин, но колкото по-малко хора знаят местонахождението на Перлата... съгласен си, нали?

— Разбира се! И сега какво?

— Първоначалният план на Флеърмън беше да скрием Перлата, докато ни потрябва, на дъното на най-дълбоката ти мина. Мисля, че знаеш това?

— Да, бяхме го обсъдили.

— Е, аз реших да не я крием. Ще я нося със себе си до Огурян. Той е единственият друг човек, освен Господарят, който знае нещо по-подробно за Перлата и за това как тя е свързана с Фриджън. След като Флеърмън е в ръцете на Фриджън, струва ми се, че е по-добре Перлата да бъде в ръцете на този, който евентуално би се досетил как да я използва.

— Разбирам — отвърна Джуджето.

— Като не знае точното местонахождение на Перлата, Фриджън винаги ще се притеснява. Може дори да допусне и някоя грешка — Флеърмън смята, че вече е направил няколко. А доколкото знам, подвижна мишена по-трудно се улучва. Затова ще я вземем с нас.

Той пусна Перлата обратно в ботуша си и здраво натъпка вътре упълтненията.

Флеърмън се подготви да се наслади на своето Морско Пътешествие. Той беше заключен в една малка каюта, която за щастие бе топла и сравнително суха — поне толкова суха, колкото и останалите каюти на кораба.

Той получаваше същата храна като всеки друг на борда, но докато екипажът мърмореше и я проклинаше, Магъосникът с няколко подбрани думи и жестове превръщаше старото осолено месо и коравите корабни бисквити в ароматно телешко печено или вкусно рагу.

Капитан Фриби не беше лош човек — или иначе казано, беше толкова добър, колкото и повечето от останалите хора — вършеше си работата и не задаваше притеснителни въпроси, когато началството командваше. Беше достатъчно опитен, за да командва тримачтов кораб и достатъчно умен, за да знае, че не трябва да се противопоставя на Ледения Крал или на негови служители от типа на Юнисед и Блейдър.

Когато се отдалечиха на няколко мили от брега, Фриби заповяда на моряците си да пуснат пленения Магъосник и му разреши да се разхожда по палубата. Между тях се завърза учудващо приятелство — Фриби направи така, че той изобщо да не среща Юнисед или Блейдър на палубата.

Те пътуваха на североизток, към пристанището, което обслужваше замъка на Фриджън, който се намираше на южната граница на огромния леден щит, простиращ се на стотици мили, чак до северния полюс на света и известен с името Вечният Лед. Пристанището няма име, съобщи той на Флеърмън един ден докато времето ставаше все по-студено и по-студено. Капитанът добави, че на „Ледената Принцеса“ й е заповядано да не се доближава до никаква земя.

— Този Херцог се страхува да не би да успееш да се измъкнеш и да избягаш — поясни Капитанът с нотка на извинение в гласа си.

Най-после видяха земя, или по-точно десетки малки островчета обкичени със сиво-син лед и бял сняг, разположени по протежението на една ледена река. Фриби пое кормилото и внимателно прекара кораба между тези бариерни островчета в едно почти изцяло замръзнало пристанище. На брега му се намираше доста голямо селище, а в пристанището неколкостотин кораба от всевъзможни видове нетърпеливо се люлееха върху вълните. Флеърмън забеляза, че флотилията на Фриджън още не е отплувала.

Екипажът намусено се зае да разчува замръзналата пяна от макарите и платната и започна да си разменя ругатни с докерите, които чакаха, за да завържат кораба към кея.

— Не бих казал, че е твърде приветливо място — помисли си Флеърмън на глас. — Влезте, Капитан Фриби! Това все пак е вашият кораб. Няма нужда да чукате на вратата.

Това, че Магъсникът точно знаеше какво прави той от другата страна на дебелата, обкована със желязо врата, стресна Фриби и го накара да почувства моментен пристъп на страх.

— По дяволите! — изруга той като влезе. — Ако си толкова добър с магиите, защо не отлетя оттук още преди седмица, за да ни спестиш идването до това студено и неприятно място?

— И ми носиш съобщение от Юнисед?

— Тия двамата ми казаха...

— Че трябва да остана на кораба, докато осигурят въоръжена охрана, която да ме отведе в Двореца?

Фриби прекара ръка през брадясалото си лице и рошавата си коса.

— Да, да, да останеш на борда. Ескортът ще бъде тук сутринта. Сега денят е приблизително равен по продължителност на нощта. Знаеш ли, че по средата на зимата слънцето залязва почти веднага щом изгрее?

— Да, знам това, защото съм ходил в Далечния Север няколко пъти. Така или иначе, искам да ти благодаря за приятното пътуване дотук. Както ти сам посочи, аз можех да избягам по всяко време, но минавало ли ти е през ума, Фрисби...

— Фриби!

— ... Фриби, че съм тук, защото го искам? Искам да говоря с Фриджън...

— Моля ви, не това име! — извика Капитанът с истински страх в очите си. — Това е името на злото, с което всички трябва да се съобразяваме!

— Слушай, морски нещастнико — каза тъжно Флеърмън Флоуърстолк. — Ще ти дам един великолепен съвет и ще се моля да се вслушаш в него.

Флеърмън направи знак с едната си ръка и в средата на масата се появи жълт пламък. Фриби се сви при вида на еднометровия пламък, който близеше покрива на каютата. Огънят изльчваше топлина и светлина, но даже не беше почернил дървото.

— Ти по душа си добър човек — каза Флеърмън убедително. — Моят съвет е да се разкараш оттук, да поемеш курс на юг и да се присъединиш при Уотъранд към флотата на Огурян за предстоящата битка. След като всичко това свърши, може би ще можеш отново да станеш независим Морски Капитан, какъвто си бил и преди.

— Ами ако Огурян и ти... нали знаете... не спечелите? Тогава какво, господин Магъоснико?

— В сърцето си знам, че ще спечелим — каза Флеърмън сериозно. — Не си ли съгласен, като се замислиш внимателно?

— Може би. Още повече, че наистина не искам Фри... онзи Крал да победи. Какъв ли свят ще създаде той? Това се питам понякога.

— Е, и?

Капитанът драматично извърна поглед назад през всяко от рамената си, след което присви очи от силната светлина на пламъка.

— Не-е-е, ако въобще съм си мислил за това, съм смятал че войната ще се проточи с години, даже с поколения, че аз ще доживея да си получа пенсията и че на стари години ще се оттегля на някой слънчев остров.

— Ти не си глупак, Фриби! Вече би трябвало да познаваш Фриджън по-добре. Той няма да приеме боя, освен ако не е измислил нещо нечестно. Той иска да покори целия Свят, след което да се наслаждава на своите безчинства и нечестно събрани богатства. И бързо! Позволи ми да ти кажа, че в Битката при Топлите Морета ще има победител, един победител със сериозна победа. И аз ти казвам, че това трябва да е Конфедерацията на Светлината, вместо този осакатяващ, разтърсан от болки, тъмен студ — студа на Фриджън.

— Аз и от едната, и от другата страна пак бих си изкарвал заплатата — каза Фриби, но вече не звучеше толкова уверено.

— Злото никога не може изцяло да бъде победено. Най-доброто, което можем да направим, е да се изправим срещу него, очи в очи, и да се борим срещу него. Всяко друго решение би означавало да оставим Фриджън и Тъмнината да спечелят, не разбиращ ли? Е, ние ще победим!

Пламъкът се виеше и трепкаше при неговите думи като свещ, поставена твърде близо да устните на говорещия. Фриби стоеше запленен, неподвижен и хипнотизиран в продължение на няколко

твърде дълги секунди, след което се обърна и отвори вратата на каютата без да каже нито дума повече.

— Капитан Триби! — извика след него Флеърмън.

— Фриби — каза морякът слабо. — Какво мога да направя за теб, Магъоснико? Ти казваш, че не искаш да те пусна да избягаш, че искаш да се срещнеш с Крал Фри... Фри... Фриджън. Твърдиш, че искаш да си във властта на Фриджън. Какво мога да направя аз, за да ти помогна?

Очите му се разшириха от изненада.

— Видя ли? Чу ли? Аз произнесох името му почти без да заеквам!

— Жалко е. Вярно е — изрецитира Флеърмън, като се настани върху един сандък под прозореца.

— Няма ли поне да ми позволиш да те отведа оттук през нощта?

— Не, аз трябва да се срещна и да говоря с Фриджън. Ти, обаче, ще останеш тук докато се върна и тогава, приятелю, ние двамата заедно ще отплуваме за Уотъранд. Ако искаш, разбира се. Фриби, сега свърши нещо умно и правилно, но и трудно. Чакай ме тук тази нощ и утре вечер. Ако не се върна, избягай в Уотъранд и разкажи на Огурян какво се е случило и че искаш да служиш във флота.

— Ами ако Фриджън ми заповядда да отплувам преди да си се върнал?

— Отплувай и се отправяй колкото се може по-бързо към Уотъранд. Аз ще намеря друг начин да отида дотам.

Фриби вдигна рамене като човек, който току-що се е освободил от огромен товар, който сам не е знаел, че носи на плещите си.

— Аз ще те чакам, Флеърмън Флоуърстолк. Както ти заповядваш!

— Не, не по заповед. По собствено желание. Това е първото изискване, за да отърсиш душата си от ледените клещи на Крал Фриджън. Лека нощ, Капитан Фриби.

Докато се разхождаше обратно из кораба си Капитанът на „Ледената Принцеса“ изведнъж осъзна, че името му вече не се изопачава от Магъосника. На душата му стана по-леко и той започна да си подсвирква.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Няколко минути насаме с майката на Брайърмот убедиха Дъглас, че това, което я отличава от всички останали, е нейното достойнство — нещо, което ѝ позволяваше да полива цветята с градинарска престилка, докато си говореха — както и спокойната ѝ самоувереност. Дългогодишна самоувереност, резултат от опита и любовта, реши Пътуващият Магъосник. Той я хареса от пръв поглед и беше очевидно, че и тя го е харесала.

— Много е жалко — каза Файнсголд, като навеждаше дългата шийка на медната си лейка над една саксия с червени рози, — че тези проблеми ще те отведат много скоро далеч оттук, точно когато се запознахме. Исках да си поговорим за градинарство и огнени магии и за това как живеят сега хората в долината. Страхувам се, че ние тук в Дуелмленд късно научаваме новините.

Тя остави лейката и се обърна към него.

— Е, Дъглас, млади човече, нека те погледна сега на светло! Флеърмън сам те избра за Чирак и Пътуващ Магъосник, нали? Аз във всичко се доверявам на здравия разум на Флеърмън. Случвало му се е да прави понякога грешки, но не и този път, струва ми се. Благословен да е за всичко това.

Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата и се засмя, когато той се изчерви от изненада и удоволствие.

— Синият Чайник все още ли е при нашия Флеърмън?

— О, да! Все още там, макар че сега, като ни няма и двамата, вероятно няма много работа — каза Дъглас. На него му беше приятно да си говори за дома с тази прекрасна дама.

— Знаеш ли — каза Файнсголд, — аз лично дадох Синия Чайник на Флеърмън преди много, много години. Обучих го да готви и да поддържа ред в къщата, защото реших, че един Магъосник-ерген има нужда от редовна топла храна и чисти чаршафи в леглото си.

— Не знаех това, госпожо.

— Ако не ми вярваш, просто попитай Синия Чайник.

— Вярвам ви. Нещо във вас ми напомня за Синия Чайник. Подозирам, че и Бронзовият Бухал знае тази история. Той знае твърде много неща за Флеърмън Флоуърстолк.

— А, ето го и бронзовото клепало! — извика Файнсголд, като сочеше през прозореца.

Бронзовият Бухал влетя в широката закрита градина и кацна на облегалката на едно от малките, дамски кресла. Той им кимна за добро утро.

— Току-що разбрах, че Принцеса Файнсголд е подарила Синия Чайник на Магъосника — му каза Дъглас.

— Да, разбира се. Спомням си това — каза Бронзовият Бухал, като кимна със скърцане. — А тя каза ли ти какво ѝ даде Флеърмън в замяна?

— Не, не съм.

— Той ѝ даде едно клепало за врата...

— Да не би да си ти! — извика Дъглас изненадано.

— Не, не! Друго! То е на вратата ѝ, хей там — и той посочи вратата, през която Дъглас току-що беше влязъл. Момчето си спомни, че го беше забелязalo на влизане — представляваше една голяма бронзова ръка.

— В него има магия — обясни Файнсголд гордо. — То ще се пресегне и ще задържи всеки, който се опита да влезе без разрешение, и ще вдигне страхотна аларма, ако някой се опита да проникне в стаята.

— Но за приятели звъни чудесно — каза Бухалът. — Винаги ми е харесвал звука му.

Файнсголд хвана Дъглас за ръка и го заведе да му покаже цветята си.

— Искам да те попитам нещо — каза тя изведнъж. — Добре ли е Флеърмън?

— Бих искал да мога да отговоря „да“ със сигурност — поклати Дъглас глава. — Но той се е оставил да бъде пленен от хората на Фриджън и Чайките са казали на нашия приятел Каспар Мерлин, че ще бъде отведен до Вечния Лед.

— О, за Бога! — възклика Файнсголд, макар да не изглеждаше толкова притеснена от новините на Дъглас, колкото той бе очаквал. — Надявам се, че се е сетил да си вземе галоши и топло наметало.

Фриджън винаги е бил немарлив по отношение на студа и теченията, да знаеш. Това беше и една от причините да не го харесвам, дори в Старите Времена.

— Ти си познавала Фриджън! — попита Дъглас изненадано.

— Разбира се! Преди много години ние всички бяхме съседи. Фриджън и тогава, и сега беше припрын и обичаше да команда и все да се налага, вместо да остави нещата сами да се оправят, нещо, което обикновено дава по-добри резултати, както сам знаеш.

— А, Брайърмот — каза тя, когато видя сина си да влиза. — Кажи да донесат чая тук, ако обичаш. Знам, че бързаш, но този Магъосник толкова ми харесва, че не ми се ще да го пусна да ходи в бой.

— Да, разбира се, че знам за плановете на Фриджън и всичко останало — продължи тя, когато се настаниха на балкона. — Но не съм особено притеснена за изхода, защото тук са синът ми и моите Магъосници.

— Мамо, ти с оптимизъм ли очакваш този бой? — попита с уважение Брайърмот. — Знаеш, че ще бъде доста кръвопролитен. Много хора ще умрат, а и — което е още по-лошо — много може да бъдат поробени, преди всичко това да свърши.

— Знам — въздъхна Принцеса Файнголд, след което обаче веднага се усмихна. — Но аз съм убедена, че ще успеем да победим Фриджън, независимо от Силите, с които той е се е обградил. Аз ги познавам всичките, и от двете страни, и винаги бих заложила на Флоуърстолк и Компания!

Като целуваше Дъглас за довиждане, тя каза:

— Отнеси едно съобщение от мен за Флеърмън, Дъглас. И, между другото, не се притеснявай за него — той ще се оправи. Стига, разбира се, да се сети за галошите и да се пази от течения. Кажи на Флеърмън, че след сина ми и паметта на покойния ми съпруг все още него обичам най-силно. Кажи му, че като свърши тази история искам да дойде да ми гостува цял месец.

Тя ги изпрати махайки им с ръка, а когато Дъглас се обърна назад за последен път, тя му изпрати въздушна целувка.

На здрачаване те се качиха на „Диамантеното острие“, шхуната на Брайърмот, и отплуваха, хващайки попътния бриз, който ставаше все по-сilen, колкото по на югоизток отиваха.

Каспар, който сега беше Старши Матрос, беше страшно горд от новата си длъжност. Брайърмот, капитанът, не го биваше много за Моряк. Няколко минути след като отплуваха, Каспар доказа своите качества. „Диамантеното острие“ цепеше водите към Уотъранд и Топлите Морета с опънати платна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

По пътя към Ледения Дворец Флеърмън се спъна и безмълвно изтърпя войниците да го вдигнат за яката. Усещайки, че те смятат да повтарят това унижение колкото могат по-често, той шепнешком произнесе една магия.

След това вече се носеше напред като шейна, без дори да движи краката си под мантията. Като видяха, че няма повече да им достави удоволствието да падне, Страшилищата започнаха да се движат все по-бързо и по-бързо, опитвайки се да го накарат да се просне отново на твърдия лед.

Докато стигнат до вратите на Двореца обичайно безизразните Страшилища вече се препъваха, вдишвайки тежко и издишвайки големи облаци пара с аромат на бира.

Флеърмън бе все така тих и спокоен.

Ръждясалите панти на Вратата изскърцаха и Магьосникът, заобиколен от маршируващата си охрана, влезе вътре. Там по-малка група — десет от най-големите и грозни Мъже, които Флеърмън някога бе имал нещастietо да срещне — го поведе по огромните, затворени между голи стени, прави и пусти коридори от черен лед покрай редица от четириметрови затворени врати, неми пазачи на празните стаи, скрити зад тях.

Повечето от стаите стояха неизползвани, а вратите им бяха напълно заледени с вековен лед. Прахът по пода бе плътен и равномерен.

— Мрачно, студено място — каза весело Магьосникът на Капитана на Страшилищата. Офицерът го изгледа мрачно. Отрядът зави бързо зад един ъгъл и пое по нов коридор. По него имаше следи от живот, боклуци и замръзали остатъци от храна по пода.

Минаха покрай кухни, от които се носеше неприятната миризма на лошо сгответи храни. Самият въздух миришеше на стара, многократно използвана мазнина. Флеърмън смръщи нос, премлясна

един път и направи магия, която поднесе до носа на всеки един от войниците най-ароматните миризми, които някога бяха помириисвали.

Те се размърдаха, облизаха устни и изругаха. Флеърмън си представи точно какви миризми са усетили. Дали офицерът не се тормозеше от мисълта за кекса с боровинки на майка си? Оня обезобразен убиец там дали не бе облян в ароматната миризма на крехко и сочно телешко печено? Един разбойник, този с препаската на едното око, даже се облизваше!

Магьосникът тихо се усмихна.

Вратата на неговия затвор се затвори с глух тътен и изведнъж настъпи пълна тишина. Стените бяха направени от ледени блокове. Беше невъзможно да прецени дали килията му е над или под земята, тъй като нямаше никакви други отвори, освен един прорез високо горе на едната стена, през който пазачите можеха да наблюдават своя затворник.

На Флеърмън обзвеждането определено не му допадна. Стаята бе празна, без никаква друга лампа освен голата крушка, която мъждукаше високо в единния ъгъл. И най-слабият звук отекващ и ечеше досадно. Мебелите се състояха от обикновен нар, покрит с мръсна слама и парцаливо одеяло, леген върху паянтиова подложка и трикрако метално столче.

След половин час стаята вече изглеждаше много по-уютна. С точен огън, пестейки думите и магическите жестове, Флеърмън направи голямо огнище в средата на едната стена, в което ярко проблясваха червени, жълти и сини пламъци и топлеха дебелия, рунтав килим под краката му.

— Нужна е и котка — реши Магьосникът и бъркайки в една от гънките на пътническата си дреха, извади оттам Черния Пламък и го оставил в средата на килима. Черният Пламък измяука веднъж, обиколи два пъти килията, легна и започна доволно да мърка.

Флеърмън плесна два пъти с ръце и нарът се превърна на масивно легло с подходящи меки чаршафи и матрак, достатъчно топъл за гърба на един Магьосник. Той обкичи стените с драперии против студа и закачи един герб над огнището. Изсвири по особен начин и столчето се превърна в удобно кресло.

Магьосникът продължи с обзвеждането си, като създаде на едната стена панорамен прозорец с диамантени стъкла и надилени

завеси с изглед към виелицата в тъмнината, но това само подсилваше усещането за уют, което ведрият интериор създаваше. Той добави и една маса, отрупана с различни вкуснотии за ядене, както и няколко лавици с книги, подвързани с черна кожа.

Избирайки си книга с хумористични анекдоти, Магъосникът се настани пред масата и си сипа порция топла супа с много месо, картофи, лук и моркови, зелена салата и чаша топло, димящо кафе. Отваряйки книгата пред себе си, той започна да се храни и да чете, като от време на време се смееше на глас.

По-късно оставил книгата си настрани и направи с ръце жест към процепа на стената. Той се превърна в голям прозорец, стигащ от тавана до пода, през който надничашите стражи можеха да видят цялата стая, особено веселия огън и богатата вечеря.

Тъкмо привършваше пудинга си и пред вратата на килията му се чуха стъпки. Затрака ключ. Вратата не се отвори.

Магъосникът не обърна внимание на това и продължи да чете в креслото си пред огъня. Известно време след това нямаше други смущения.

Четвърт час по-късно от вратата се разнесоха по-силни звуци, последвани от глухи бутежи.

Много досадно, помисли си Магъосникът.

Той отиде до вратата, отвори една шпионка, която дотогава не съществуваше и погледна навън. Две дузини Страшилища държаха ледена висулка, дебела почти цял метър и дълга почти пет. Те бълскаха с нея по вратата — явно безуспешно, защото ругаеха и се потяха, сгорещени от непривичния труд. Много даже се бяха отклонили от предписанията на „Правила и Наредби, Под Страх от Смъртно Наказание“, защото си бяха съблекли кожените куртки.

— Ей, какъв, за Бога, е целият този шум? — попита Флеърмън приветливо. — Защо чукате с буца лед? С ръка също може да се чука. Опитайте се да почукате по-възпитано, господа — добави той, като гледаше към Капитана на Страшилищата. Флеърмън нежно затвори шпионката.

Около пет минути след това по вратата се чу много по-слабото чукане от кокалчетата на ръка по дърво.

Ставайки от креслото си, Магъосникът се приближи до шпионката отново.

— Какво мога да направя за Вас, Капитане? — усмихна се той.

— Затворникът ще отвори вратата си! — изкрештя Капитана.

— Моля?

— Отворете тази врата, затворнико!

— Не — каза Флеърмън твърдо. — Имах дълго и трудно пътуване на това ваше старо корито, както и дълъг преход от Морския бряг дотук. Аз вече не съм млад, Капитане. Тази вечер имам намерение да си остана в стаята, да си чета от книгата — това, между другото, е една великолепна книга, която бих ви препоръчал — и да си легна рано, за да съм бодър, когато утре се срещна и говоря с Фриджън. Или искате да mi кажете, че Фриджън вече е проявил желание да се срещне с мен?

Капитанът на Страшилищата щеше да излезе от кожата си.

— Не, в името на Тот, Негово Величество не е изпратил да Ви викат. Аз искам да Ви преместя в друга килия. Това е ужасно! Кой е чул някога затворник да седи в приятна килия и да се храни по-добре от Капитан на Страшилищата! Отвори тази врата, Магьоснико! Отвори я веднага, или...

— Стига, стига, Капитане. Само ще си докарате някоя болест, ако продължите да викате и подскачете така. Нека ви кажа нещо, Капитане. Можете да си бълскате по тази врата до следващата сряда, но това няма да ви помогне. Колкото повече бълскате, толкова по-здрава ще става тя, и при това няма никакво значение дали аз спя или съм буден.

— Така че отивай си, и не ме занимавай, докато не ти съобщят, че Фриджън е готов да се срещне с мен. Тогава почукай възпитано, и вратата ще ти бъде отворена. Разбра ли ме?

— Ще бълскам по нея докато целият този палат се разтресе! — изкрештя вбесеният войник.

— Както искаш — каза Флеърмън и отново затвори шпионката под носа на покервенелия Капитан.

Последва слаб, бесен вик, след което настъпи тишина. Нямаше повече бълкане, затова Магьосникът се върна в креслото си и продължи да чете. Когато свърши, той стана, изгаси лампите с едно щракване на пръстите си, облече си червената вълнена нощница и червената нощна шапчица и си легна в топлото и удобно легло. Черният Пламък се настани в краката му. Двамата спаха като пеленачета до сутринта.

Флеърмън закусваше с бекон и яйца и пиеше топъл чай, в който топеше шоколадови курабийки, когато на вратата вежливо се почука.

— Влез — извика той, бършайки си устните със салфетка от дамаска и се обърна към вратата, която веднага се отвори, за покаже разчорления и пребледнял Капитан на Страшилищата.

— О, Капитане, добро утро! Колко мило от Ваша страна, че се отбивате. Заповядайте, влезте. Седнете... — От другата страна на масата се появила стол, чиния и прибори за хранене.

— Сипете си малко чай, или може би предпочитате кафе? Не? Седнете, човече, седнете!

Капитанът на Страшилищата внимателно седна на предложения стол и дори прие порция яйца с бекон и чаша чай. Той цяла нощ не беше мигнал и не бе вечерял, нито закусвал. Храната на Флеърмън беше божествена на мирис и още по-божествена на вкус.

— Господин Магъоснико, моят Господар, Негово Величество Фриджън Първи, Най-големият Ужас, ви кани да го посетите тази сутрин. Моля Ви.

— Добре, добре! Много хубаво, макар че вече е малко късно — съгласи се говорчива Магъосникът. — Фриги обичаше да става рано, но вероятно вече е почнал да останява, също като мен. Обичам да се излежавам напоследък, когато няма какво да върша, но това все още ми се случва само когато съм на гости. Чака ли ме сега?

— Да, Магъоснико. Ще дойдете ли с мен, без да предизвиквате повече неприятности?

— Аз? Да предизвиквам неприятности? Скъпи Капитане, нима искате да кажете, че Ви създавам неприятности?

Офицерът, ставайки, тихо изръмжа под носа си.

— Е, добре, тогава няма какво повече да говорим, нали така? Ще ходим ли при Фриджън? Вероятно ще ме приеме в своята Тронна Зала?

— Да, Магъоснико, там ми е заповядано да Ви отведа.

— Добре, това вероятно е чест за мене, макар че от чисто практическа гледна точка не е необходимо... Но ако Вие настоявате, няма да развалим удоволствието на момчетата.

— Момчетата ли? — попита Капитана, като го водеше към вратата, която се отвори преди той да я е докоснал. Флеърмън се спря само за да прибере Черния Пламък в джоба си.

— Твоите момчета, Страшилищата. Чул съм, че са добре обучени. Имат добра репутация. Твърди се, че войникът трябва да бъде здрав, корав и безпощаден. Но трябва да има и сърце, не мислите ли, Капитане? Иначе се превръща на машина и изпълнява безпрекословно заповедите, вместо да действа с лоялност, мъдрост и здрав разум. Помислете си върху това, Капитане.

Отрядът марширува нагоре по една кристална стълба.

— Като си помисли човек — каза Флеърмън, — няма нищо посмешно от отряд войници, които се опитват да маршират в стъпка, когато се качват по стълба, особено по вита стълба.

Картината, насадена в съзнанията им,накара няколко от двадесет и четирите изпънати войника да се опитат да потиснат смеха си и да сдържат неволните усмивки. Тя, също така, почти докара изтормозения Капитан до рев.

Те минаха между редици придворни, облечени в най-луксозни и дебели кожи и вълнени дрехи, но чиито очи бяха замръзнали, а вкочанясалите им лица имаха синьо-бял оттенък. Тронната Зала беше толкова голяма, че на Страшилищата им беше нужна цяла минута, за да я прекосят. Те се спряха в парадна стойка точно на шестнайсет стъпки от най-ниското стъпало на трона на Ледения Крал, изработен от един огромен кристал и окъпан в светлина, която го караше да блести и святка като великолепен син диамант. Флеърмън обаче забеляза, че това все пак е само скален кристал, макар и да бе внушителен със своя цвят и оттенъци.

Флеърмън продължи право напред, преминавайки покрай двамата стражи в първата редица. Преди някой да може да го спре, той се запъти към стъпалата и спря едва когато погледът му директно се впи в студените, изкривени, зли и смачкани черти на Фриджън, които в момента бяха още по-изкривени от яд и изненада... и от малко страх.

— Здрасти Фриджън, стари друже! — поздрави го Флеърмън. — Отдавна не сме били така, нос срещу нос, нали? Променил си се! За по-лошо, страхувам се. Не ти ли повтаряше майка ти, като беше дете: „Не прави такива гримаси, Фриги! Ще ти замръзне лицето така!“ Е, май че твоето наистина е замръзнато!

Той се засмя и звукът на смеха му прозвуча странно в огромната, студена и ужасна зала. Някъде в далечните ѝ краища някой се изхили.

Очите на Фриджън веднага проблеснаха от гняв и започнаха да издирват смеха. Нямаше обаче как да познае кой се е засмял.

Когато Фриджън се обърна обратно, за да заговори със своя затворник, той видя как Флеърмън благодари на стражите си за приятния ескорт.

— Ако искаш да приемеш един добър съвет. Капитане — казваше той на висок глас, достатъчно силно, за да го чуе цялата зала — ще отведеш хората си и ще им дадеш една добра закуска. Няма нищо по-добро от хубавата закуска, особено в такова студено място като това. Фриги...

Той се обърна обратно към Ледения Крал с усмивка на уста.

— Фриги...

— Стражи! — извика Леденият Крал толкова силно, че половин дузина декоративни висулки се отчупиха от балдахина над трона и се разбиха на пода. — Стражи!

Капитанът направи крачка напред и отвори уста, за да заговори, но Флеърмън го спря с жест.

— Хайде, Снежко, знаеш че този беден войник не може нищо да ми направи. Да ме умори от глад? Опита се да го направи снощи и накрая беше по-гладен от мен. Да ме умори от студ? Аз съм Възпитаник на Огъня. Ти не по-зле от всеки друг трябва да знаеш, че не мога да бъда охладен, ако не искам да ми е хладно.

— Аз съм тук, защото искам да съм тук — обяви той строго. — Нима наистина си мислиш, че бих позволил на този смешен бивш Генерал и на подсмърчащия около тебе бивш Херцог да ме пленят, ако не искаш да дойда? Хайде да говорим по същество и да свършваме с тази неприятна работа, за да се присъединя към моите приятели на топло. Разкарай тази тълпа оттук — каза Флеърмън строго. — Ти ще искаш да говориш с мен насаме.

Фриджън го изгледа кръвнишки, но в крайна сметка накара стражите и придворните да напуснат.

— Не си мисли, че не си ми ясен, Фриджън. Ти трябва да си поддържаш реномето пред разните там лакеи и Страшилища — какво гадно име за сбирщина селски момчета! Не можеш да ги оставиш да видят, че сме на равна нога, нали?

Фриджън се отпусна назад във възглавниците, като ръмжеше нещо неопределено. Не беше очаквал да накара Флеърмън да пълзи

пред него, — не тук и не и все още — но беше очаквал, че ще е по- силният поне в своя собствен Дворец.

Междувременно Флеърмън спокойно извади лулата си и я запали, знаейки, че самото му спокойствие вбесява другия. Той направи няколко колелца от дим, които се понесоха към таван и изписаха името му. После те се промениха и изписаха няколко от умалителните, с които някога бяха назовавали Фриджън, и които той мразеше.

— Спри с тези глупости! — изкрещя Фриджън, опитвайки се да го каже с леденостуден глас и не успявайки. — Какво си дошъл да искаш от мен?

— Ти ме доведе до тук — изтъкна Флеърмън Флоуърстолк. — Защо ли? Само за да намериш работа на онзи, как ли се казваше, бивш Генерал?

Фриджън трудно помнеше имена. Това бе едно от нещата в него, които много го притесняваха. Той усети как гневът му отново неконтролирамо нараства. Пое си дълбоко дъх няколко пъти... но каква полза, щом трябваше да гледа пред себе си Флеърмън, който продължаваше да прави кръгчета от дим?

— Ще те заледя — изсъска Леденият Крал в яда си. — Ще те закопая толкова надълбоко във Вечния Лед, че ще ти трябват десетина века, за да излезеш от там, Огнени Магьоснико! Аз може да не съм в състояние да те унищожа, но мога да те извадя от строя за толкова дълго, че даже и Феите да не могат после да те познаят. Също както и онова нахално хлапе, което си взел за чирак.

— Да, ти не би харесал Дъглас Брайтглед — каза Флеърмън опасно тихо. — Той е едно добро, честно момче. Освен това, вече стана Пътуващ магьосник. Роден Магьосник, повярвай ми! А на теб, Фриги, колко време ти трябваше, докато станеш Пътуващ Магьосник, а? Сто и осем години, доколкото си спомням.

Фриджън направи отчаян опит да се контролира.

— Флеърмън, ти, малко петънце такова върху задника на Света, ти ще бъдеш в моя власт! Аз ще те пленя веднага щом унищожа тези бедни, безпомощни и неразумни будали, на които ти се правиш на закрилник. Въобще не можеш да им помогнеш. Поне пет века ще гниеш в леда, повярвай ми!

Флеърмън приближи стола си по-близко и каза на своя Враг, като му се усмихваше:

— Не, Фриджън, стари приятелю, бъркаш. По принцип би трябвало да можеш да направиш точно така, както сега се хвалиш, че ще направиш. Но има едно нещо, едно малко, но много силно нещо, което сега и винаги ще те спира.

— И какво е то? — попита Фриджън с насмешка, настанявайки се по-удобно на тапицирания трон.

— Сивата Перла, разбира се! Тя е извън контрола ти, скрита от теб! И докато ти не знаеш къде е... ти не би посмял да ми се противопоставиш! Защото ако ме изкараш от играта — и той посочи твърдо с пръст към трона — никога няма да можеш да си възвърнеш Сивата Перла!

Фриджън скочи на крака и измъкна леден кинжал от колана си изпод синьо-черната официална мантия. Хвърляйки се напред, той се опита да го забие в гръдта на Възпитаника на Огъня.

Но кинжалът се стопи преди острието му да докосне ризата на Флеърмън и се превърна на вода, а после и на пара. Тя прогори ръката на Ледения Крал.

Двамата дълго стояха неподвижни и се гледаха. Най-накрая Фриджън уморено седна на трона си.

— Няма никакво значение — изльга той, но Флеърмън знаеше, че той лъже. — Да имаш Перлата, и да знаеш как да я използваш срещу мен са две съвсем различни неща. Преди да съумееш да откриеш тайната й, аз ще бъда Господар на света.

— Но поне ще си губиш от времето и енергията, за да я търсиш — каза Флеърмън.

— Аз ще я намеря! Ти ще трябва да я извадиш от скривалището й, да я изучиш, да работиш върху нея, да я обсъдиш с други, да я разглеждаш на дневна светлина, и докато правиш това, тя ще бъде достъпна за хилядите ми шпиони, а аз ще покорявам и разрушавам този твой скъпоценен Свят, превъръщайки го в голяма ледена топка. Не съм ли прав?

— Разбира се, че си прав, стари друже. И аз знам това по-добре от всеки друг, освен може би от... не, по-добре нека да остане безименен. Да, да се открие тайната на Сивата Перла ще е трудна работа.

— Когато си я върна — а аз ще си я върна, защото съм достатъчно упорит — в този ден моята власт над света ще бъда пълна и ти ще се намериш затворен в гробницата от Вечен Лед, която ти обещах. И твой приятел от Топлите морета — също. И твой Чирак или Пътуващ Магьосник, Дъглас Как-му-беше-името. Даже и Бронзовият Бухал. О, аз ще си припомня важните имена тогава, повярвай ми!

— Много интересно — замислено каза Флеърмън. — Е, а сега аз трябва да си вървя. Едни приятели ме чакат. Все ми се струва, че ще ти бъде много по-трудно да ни подчиниш на волята си, отколкото ти се струва. Не бях впечатлен, например, от твоите Страшилища. Въобще не ме плашат. Не знам защо, но им е много трудно да мислят сами. Не бих разчитал много на тях, ако бях на твоето място. Но ти всъщност сигурно на никого не вярваш, а, Фриджън?

— Сбогом, стари друже — изръмжа Фриджън през надигналите се вълни от гняв в сърцето му. — Мразя те повече, отколкото може да се опише с думи. Ще те победя и ще намеря начин и да те унищожа. Никога недей да забравяш това!

— Страхувам се, че никога няма да имаш силата да го сториш, стари неприятелю. Бъди сигурен, обаче, че пак ще се срещнем.

След което, Флеърмън Флоуърстолк с едно потупване накара стола си да изчезне и слезе надолу по стълбите докато Фриджън вбесено биеше по един бронзов гонг до трона си.

Страшилищата от Ескортата, превъзмогнали объркването си влязоха отново в залата. Те се наредиха, образувайки квадрат около Магьосника и когато той стигна до огромните врати, се промушиха и продължиха след него надолу по кристалната стълба. Сто царедворци гледаха с учудване и загриженост. Няколко се захилиха, като се опитваха едновременно с това да изглеждат и войнствени, но без успех.

Флеърмън мина напреко през лабиринта от коридори и излезе през главната врата, попадайки право във виещата снежна буря. Той въобще не се поколеба, а се плъзна по неравния и хълзгав път, като че ли караше зимни кънки в гимназията за Магьосници. След малко повече от час, без дори да се запъхти, той пристигна, усмихнат и спокоен, при доковете, заобиколен от двадесет и пет задъхани, напълно покрити със сняг и отново разчорлени Страшилища.

— Ех, „Ледената Принцеса“! — провикна се Флеърмън от кея.
— Разрешете да се кача!

Той се покатери по стълбата и скочи на борда.

— Не, не, Капитане — извика той на Капитана на Страшилищата. — Вие по-добре си останете там. Само ще навлечете неприятности на Вас и Вашите момчета, ако се опитате да ме последвате по-надалеч. Върнете се вкъщи и се стоплете, момчета. Помнете какво ви казах за приличната закуска. И благодаря за ескорта, Капитане.

Той кимна приветливо на Фриби, който стоеше наблизо, онемял от изненада при вида на завръщащия се Магъосник и хриптящите на студа Страшилища. Войниците се отдалечиха в снега с вид на бити кучета.

— Можете ли да потеглите в тази буря, Капитан Фриби? — попита Флеърмън.

— О, да, разбира се, Господин Магъоснико. Вятърът е попътен и снегът не ще ми попречи да намеря изхода от тук. След по-малко от час настъпва и приливът, така че можем веднага да вдигаме котвата. Струва ми се, че е по-добре да се отдалечим колкото се може повече от Фри... Фриджън, нали?

— Само така! Този път каза името му без почти никакво запъване. Хайде, да отплуваме. Това на кормилото кой е? Шкембо ли?

— Да, сър. Старши матрос Шкембо, искам да кажа, сър. Добре дошли на борда! Бих казал, Капитан Фриби, че човек, който може да си тръгне когато поиска от Фриджън, си заслужава да бъде следван.

В една ветровита, запусната и много долнопробна кръчма на кейовете седяха свити две треперещи фигури, увити в топли нови вълнени наметала срещу щипещия студ.

— Проклет да бъда... — изтрака със зъби Блейдър. — Видя ли това?

— Бях готов да се закълна, че в този момент старият Магъосник вече е превърнат в парче замразено месо — съгласи се Юнисед.

— Да — каза другият, треперейки неконтролирамо. — Трябва да внимава човек с него, мисля си аз. Откраднал е „Принцесата“ и е отплувал на юг, за да се присъедини към Торнууд и Огурян!

— Сигурен съм в това. Там долу се очертава сериозна битка. А ние трябва да поемем курс встриани от нея, Генерале. Кой е нашият кораб?

Блейдър посочи една стара, но бързоходна бригантина, закотвена в пристанището, която буйно се поклаща на веригата си и едва се виждаше през снежната виелица.

— Ето я там. По-добре да се качваме. Започва отливът, а лично аз нямам никакво желание да се срещна било с Иконома, било с Краля, когато става дума за нашите провизии и екипировка.

Те откраднаха една малка лодка от дока и неумело започнаха да гребат към кораба „Тромав“. Неговият Капитан не възрази, когато видя Печата на Фриджън върху документите, които Юнисед бе фалшифицирал. Той веднага започна да подготвя кораба за отплуване.

— Аз си отивам в койката — каза Блейдър на Юнисед. — И не ме събуждай, докато не е станало по-топло!

Неговият другар го последва към каютите.

През нощта капитанът на „Тромав“ чу слаби звуци от кораб в далечината пред тях, но скоро след това те загъльхнаха, докато „Тромав“ следваше своя курс на юг.

— Ние изпреварихме и подминахме „Ледената Принцеса“ — каза Капитанът на Първия си офицер. — Надявам се само, че нашите нови господари не са имали предвид да я проследят, защото иначе, бъди сигурен, ние ще сме виновни.

— Нищо не можехме да направим по въпроса — успокои го другият. — Нямахме никакви заповеди.

И той продължи да държи курс на юг през цялата нощ.

Вятърът край люковете на „Принцесата“ продължи да вее упорито и виещата се мъгла, която беше заместила снега, я остави изолирана като в безшевен черен чувал, без звезди и луни и без какъвто и да е изглед към морето освен някой сив гребен на вълна от време на време.

— Кога ще излезем от тази мъгла? — попита Флеърмън на вечеря. — Твърде дълго плуваме в нея и скоро ще сме вече в Топлите Морета, а доколкото знам, водите им са пълни с остри скали и

плитчини, с малки назъбени островчета и други подобни опасности. Прав ли съм?

— Аз, разбира се, никога не съм плувал толкова на юг, че да достигна Уотъранд — призна Фриби, — но доколкото знам, сте напълно прав, Господин Магьоснико. Само че по това време на годината в Топлите Морета времето е обикновено много хубаво или поне така съм чувал. Вероятно затова Фриджън е решил точно сега да нападне.

— Да — добави Шкембо, — през лятото има чести бури, наречени тайфуни. През зимата обаче моретата между Вечния Лед и Юга са по-спокойни. Рано или късно и на Фриджън ще му стане трудно да маневрира и да снабдява флотата си.

Флеърмън кимна с разбиране.

— И колко време ще пътуваме в тази мъгла, Капитане? — повтори той.

— Трудно е да се каже — отвърна Фриби. Той погледна към Шкембо за потвърждение. — Може да свърши всеки момент, а може и да продължи още ден или два. Така или иначе, предстои ни още път. Така поне врагът няма да може да ни забележи.

Двамата моряци се сбогуваха, като благодариха на Възпитаника на Огъня за най-вкусната вечеря, която някога бяха опитвали. Когато излязоха на палубата, Шкембо погледна нагоре и каза:

— Почти мога да видя края на мачтата, Капитане. Мъглата май вече се вдига.

Мъглата около „Тромав“ вече се беше вдигнала. Безименният Капитан отиде до главната каюта и долепи ухо до вратата.

— Все още спят, а ние нямаме никакви заповеди! Добре! Ще поддържаме този курс, кормчия.

И той отиде да си легне в койката, като знаеше, че ако вятърът си смени посоката или ако се наложи да сменят платната ще го повикат.

Дъглас и Каспар се разхождаха по палубата, когато „Диамантеното острие“ излезе от Вечните Мъгли като иззад завеса,

която се отдръпва и зацепи в пълния блъсък на чудесната нощ, обсипана с милиони звезди.

— Сега ще сменим курса — реши Каспар.

— Нека да помогна, Каспар. Наистина бих искал да се науча да бъда Моряк — рече Пътуващият Магьосник. — Какво трябва да се направи?

— Първо събери екипажа — каза Главният Моряк на „Диамантеното острие“. — Бъди ми боцман. Само си подай главата през люка и извикай „Всички на палубата!“ колкото можеш по-силно. Това ще ги разбуди бързо и аз ще поема нещата оттам.

Дъглас смутено изпълни това си ново задължение и десет минути по-късно бригантина вече беше готова да завие на юг покрай стената от мъгла. На зазоряване мъглата вече въобще не се виждаше. Въздухът беше вече доста по-топъл и кормчията, едно мускулесто младо джудже, наречено Пикол, се усмихна доволно. По-добре е от снега и леда, помисли си той и насочи със здрава ръка „Диамантеното острие“ през западните ветрове към Топлите Морета.

Юнисед се събуди с лош вкус в устата, с празен корем, гуреляси очи и ругатня на устните си.

— Гръм и мълния! Гнусна каша и ями със сяра! Къде съм аз? Къде ми е закуската? Изпратете ми веднага момичетата! Искам да ми се приготви баня и смяна на бельото и...

Той продължи в този дух още няколко минути, докато забеляза, че Блейдър, който лежеше в съседната койка, се бе ухилил до ушите и се наслаждаваше на тирадата.

— Ще ти отрежа главата за това, Блейдър! Как се осмеляваш да се смееш на своя Херцог! Очаквам уважение от теб, или ще накарам тези нещастни моряци да те изхвърлят зад борда като гнил боклук за храна на акулите!

Блейдър се смя толкова много, че едва можеше да говори. Юнисед бе един от най-тежко събуждащите се хора, които той познаваше.

— Няма ги вече тези префинени маниери, Юнисед! Може би някога пак ще имаш прислуги и роби, по които да викаш и на които да заповядваш, но аз съм Блейдър, а не твой роб, разбра ли? Аз ти служа

по собствено желание. Набий това в главата си, пълна с уличен прах! Или ще ходим някъде заедно, или ти никъде няма да идеш. В твоя живот винаги ще имаш нужда от някой Блейдър. Ти си особено некомпетентен за всяко нещо, така че, разбра ли ме добре?

Той вирна набраздения си с червени капиляри нос към бившия владетел на Херцогството и ядосано го гледа в продължение на цяла минута преди другият да се обърне настани и да сведе поглед надолу.

— За съжаление ти си сто на сто прав — призна Юнисед. — Но не разбирам защо не можеш поне да се държиш прилично. Ще ти стане ли нещо? Аз, все пак, съм пълноправен царедворец.

— Това мога и да го призная, като се има предвид, че сме сред доста по-низши люде — съгласи се Блейдър като му мина яда. — Докато си тъчеш плановете, хубаво ще е да сме под прикритието на Господар и Слуга. Ти имаш името, стила и навика да командваш, които те определят като Господар поне според представите на повечето Хора. Те ти вярват, когато им кажеш, че си Херцог, нали така? Затова...

— Затова?

— Едно съглашение между нас? Господар и Слуга на публични места. А що се отнася до планове и действия ти ще вършиш каквото аз ти кажа. По този начин добре се справяхме до Хайлендорм. И двамата бяхме доволни от състоянието на нещата, нали?

— Предполагам, че съм съгласен, да — каза Юнисед мрачно. — Ние сме подходяща зла двойка. Добре, добре — повече никакви гневни обиди и крясъци, освен когато това може да се очаква от придворен от моя калибър.

— Имаме нужда от план — отбеляза бившият Генерал, като си чоплеше по зъбите с мръсния си нокът. — Ти какво имаш предвид, господин Херцог? Да си избереш някое островно кралство и да се обявиш за владетел?

— Не просто някое островно кралство, а някое богато островно кралство, жителите на което са заминали да се бият срещу Фриджън. Искам да е лесно за покоряване и богато, с много жени, които да ми прислужват, и много деца, които да бъдат впрегнати да вършат черната работа. Ти какво знаеш за тези Топли Морета и проклетите им островчета?

— Много малко, всъщност — призна си другият тъжно. — До скоро не си падах много по океаните, островите и другите такива

неша. По душа съм сухоземен плъх.

— Бих казал, че въобще нямаш душа — отбеляза Юнисед с гримаса. — А кой би могъл да знае?

— О, вероятно Капитанът или Главният Моряк — отвърна Блейдър.

Точно в този момент Капитанът се появи на тяхната врата, като завързваше една черна кърпа около жилестата си шия и запасваше къса сабя около кръста си.

— Милорди — каза той, — чакам вашите заповеди.

— Както знаете, предстои голяма Морска битка, вероятно близо до Уотъранд — каза Юнисед. — Може би след няколко дни, най-много след седмица, когато нашият владетел е готов да нападне.

— Да, милорд, чувах разни слухове за война — призна капитана.

— Много от Моряците, които Огурян е съbral около себе си, са от островните кралства на юг, и те са оставили своите владения почти без охрана.

Капитанът кимна. Точно така можеше да е.

— За да отклоним вниманието на съюзниците на Огурян при Уотъранд, ние... заедно с някои други, разбира се... сме изпратени на юг, за да плячкосваме, нападаме... знаете какво искам да кажа. Това ще отвлече вниманието на Възпитаника на Водата и на Огнения Магьосник точно в момента, в който най-много трябва да внимават в битката.

— Много хитър план, ако смея да изтъкна — каза Капитанът.

— А,... и нашият Господар на Леда ни накара да тръгнем, но не ни даде специфични заповеди. Трябаше да се посъветваме с вас, господине, и заедно да изберем най-добрите места за нападение. Беше ни казано, че добре познавате тези води.

— Може и така да е — каза другият с известно съмнение, не желаейки да противоречи на Фриджън, — но от тогава минаха доста години... Може би ако разгледаме картите?

— Една наистина великолепна идея — извика Юнисед, като го потупа по гърба. — Нека да погледнем картите!

Те последваха малкия Капитан в неговата каюта, където той се рови в един шкаф и най-накрая извади половин дузина парцаливи, мазни и доста опърпани карти.

— Да, да, да, ето ни сега, господа. Карта на Топлото Море и на Островите в Топлото Море. Да, това е точно каквото ни тряба.

Блейдър доби най-арогантния си вид и каза:

— Покажете ни къде сме сега, Капитане.

След много консултации с корабния дневник и Главния Моряк, една дребна мишка с плешива глава и мръсна червена кърпа вместо колан, Капитанът сложи пръста си върху една точка в синьото Море близо до един Морски Дракон, нарисуван за укращение.

— Точно тук сме, господине, нали така, Бълон?

— Да, да, сега разбирам — каза Юнисед, който нямаше никаква, дори и най-малката представа за това как се разчита карта. — А,... Генерале?

Блейдър разучи морето около тях и стотината малки острова, показани на картата. Той поне разбираше нещо от карти.

— Може би един от тази островна група? Би било страшно лош късмет, ако нападнем остров, който не е изпратил всичките си бойци на война, а? Но Капитанът може да организира разузнавателна група за поход към брега. Той самият ще я води, разбира се...

Капитанът, който изведнъж бе обзет от страх, кимна.

— Аз самият също ще отида — каза Блейдър, на когото му липсваха честност, достойнство и морал, но не и смелост.

— Колко е далеч от тук? — попита Юнисед.

— Ще ни трябват още три дни, за да стигнем дотам, ако вятерът се задържи така, Ваше височество.

— Добре! Три дни ще ни даде и време, за да се подгответим. Дръжте курс към Остров Флоуинг, Капитане. И благодаря ви за вашата помощ. Можете да кажете на екипажа, че ще бъдат възнаградени. Два процента от плячката, която вземем след като островът се предаде. И още десет за вас двамата.

Доволни от това обещание, двамата офицери отидоха да изучават рифовете и плитчините, които лежаха между тях и избрания остров.

— Три дни, докато се стоплим — засмя се Юнисед. Той стана, за да си тръгне, но когато стигна до вратата се спря и се обърна към съучастника си в това престъпление.

— Този Капитан, Блейдър... Не мисля, че имаме много нужда от него след като завземем Флоуинг, нали? Може би е по-добре да му уредиш някой нещастен случай.

Блейдър твърдо кимна с глава.

Дъглас се чувстваше добре по Море. Брайърмот твърдеше, че Морето му е родна стихия. Каспар Мерлин просто се подсмехна и продължи да гледа към облаците, които се трупаха на североизточния край на хоризонта, между тях и Далечния Бряг.

Дъглас се интересуваше от всичко, свързано с Морето. Джуджетата Моряци с удоволствие му обясняваха въжетата, мачтите и такелажа — който те наричаха „таклеж“. Запознаха го и с най-полезния от моряшките инструменти — моряшкия възел.

Дъглас изгуби три игри на шах с Брайърмот преди да се смени вахтата в полунощ. Джуджето се усмехна, както винаги правеше по това време на нощта когато печелеше, и пожела приятни сънища на момчето.

Все още твърде буден, за да се свие в койката си, Дъглас се разходи по палубата, наслаждавайки се на топлия и влажен въздух. Бяха вече достатъчно на юг, така че бяха задминали лятото.

Мислейки си за разни работи, той стигна до самия край на кораба, където двете страни се събираха в остръ нос. Платната над него бяха опънати и плющаха на вягъра.

Вълната под него светеше със своя вътрешна светлина. Дъглас Брайтглед с носталгия си спомни лекцията на своя учител за Студените огньове. Изглеждаше като преди векове, а трябва да е било преди по-малко от три години, времето когато седяха заедно на стъпалото под Хълма на Магьосниците в една тъмна и безлунна лятна нощ, и гледаха блатните огньове, които подскачаха над Кривия Поток.

— Това е Студен Огън — каза Флеърмън сънливо. — Един Аспект, студено, и все пак огън — значи нещо важно за теб като Огнегадател. Може да се намери на специални места, като в гробища или блата. Можеш също да го срещнеш да играе по мачтите на корабите през бурна нощ, като светкавица. Също така и около кораба, докато той пори вълните.

— Когато му видиш блясъка — и в този момент Дъглас сякаш чуваше гласа на Магьосника, — трябва само да го повикаш. Той ще дойде при теб и ще изпълни поръчението ти. Студеният Огън винаги

ще слуша Възпитаника на Огъня. Запомни това, момчето ми. Винаги ще слуша Възпитаника на Огъня.

Сега, на хиляда мили от Хълма на Магьосниците, той се наведе над кърмата, за да разгледа стрелкащите се покрай кораба острието от фосфоресценция. Малко по-късно той се опита да я команда, карайки я да се разшири в широк кръг, а след това и в лъчи излизящи от кораба.

Когато доби увереност в силата си над Студения Огън, той започна все повече и повече да бъде запленен от красотата му, без да забелязва внезапното застудяване на въздуха и първия порив на гонения от вятъра дъжд по гърба си.

Чу се тръсък, пукане, последва силно люлеене, и бурята, която ги беше следвала, удари силно по „Диамантеното острие“.

В своята каюта Каспар скочи от койката и започна да издава заповеди. Кормчията и старшият по вахта се вкопчиха в кормилото с две ръце и започнаха да се борят, за да поддържат правилния курс на кораба, и да не му позволят да се извие странично към вятъра.

Екипажът се изтърколи от койките си, за да свие и прибере платната. Силен пукот подсказа, че една от реите се е счупила. Десетки метри въжета се изсипаха на палубата като студени камшици.

Бурята спря също толкова бързо, колкото и започна, нещо обичайно за тези ширини, както каза Каспар Мерлин на Брайърмот. Трябаше им цял час тежка работа, за да приведат всичко в ред. Когато свършиха, бурята вече беше отминала.

Никой не забеляза, че Пътуващият Магьосник не е вече на палубата.

Дъглас чувстваше неудобство, но не и страх. „Диамантеното острие“ бе забил нос под водата под внезапния напор на бурята отзад. Дъглас се изсипа зад борда във фучащата отстрани вода преди да успее да се хване за каквото и да било.

Докато падаше в Морето той успя да извика само една дума:
— Помо-о-о-ощ!

Изпускайки само за сантиметри да се хване за кила на кораба, той потъна във водата като камък.

Реши, че трябва да се опита да изплува на повърхността, откъдето би могъл да повика спасение от „Диамантеното острие“ преди той да е отплувал твърде надалеч.

Той осъзна как се отпуска на дъното на една пясъчна ивица между огромни кръгли корали, оцветени в розово, сиво и ярко синьо. Изненадани риби в цветовете на дъгата се шмугнаха край него, след което изчезнаха в тъмната гора от водорасли също толкова бързо, колкото се бяха появили.

Той бе обзет от паника. Задържайки дъха, се опита да изплува на повърхността — но бе поне на двадесет метра дълбочина! Не можеше да изплува, нито можеше да задържи дъха си повече. Той се оставил да издиша събрания въздух и неволно изохка, подготвяйки се да нагълта студена и солена морска вода — и една бърза смърт, разбира се.

Вместо това получи гълтка въздух!

Изненадан, той се опита да направи това, на което Флеърмън го бе учили — първо да помисли.

Загадката бе голяма, защото, поглеждайки коралите, младият Магъсник си спомни, че на повърхността е нощ, а тук имаше много светлина. Искрящата, стрелкаща се природа на тази светлина му напомни за... Морската Светлина зад кърмата! Какво ли щеше да последва?

По-добре да се вдигне на повърхността, да види дали може да извика кораба, реши той спокойно. Твърде дълго щеше да е да върви пеш до Уотъранд, а и той предпочиташе да диша истински въздух на повърхността, когато това е възможно. Той се замисли...

— Заведи ме на най-близкия остров — каза той на глас. Той очакваше, че при тези думи Студената Светлина поне ще му покаже пътя към най-близкия остров, по който той да поеме към морското дъно.

Той обаче беше казал „Заведи ме...“ и Морската Светлина изпълни заръката му. Дъглас се озова повдигнат и пренасян бързо през водата, заобиколен от светещи стрели отпред отзад и отстрани.

Дъглас бързо забрави всякакъв страх, запленен от заобикалящия го свят. Морската Светлина осветяваше Морското Дъно, над което пътуваха, показвайки му една гора от Водорасли, веещи се нежно, почти хипнотично.

Това обаче не бяха растения, а тънки, зелени, прозрачни риби, които плуваха с насочени към пясъчното дъно глави, с насочени право нагоре опашки, които се мърдаха, за да запазят точно положението си.

Техните ярки жълти очи наблюдаваха как Дъглас преминава, без да мигат. С възбудено любопитство той каза:

— Бих искал да мога да говоря с някоя от тези риби.

Морският Огън, изпълнявайки желанието му, забави ход, спря, и го постави точно срещу една от дългите, силни риби. Челюстта му беше здраво хваната около един тежък камък, като че ли около котва.

— Можеш ли да ме чуеш? — попита той рибата.

— Разбира се, сър, да — изфъфли рибата през скалата в устата си. В гласът ѝ се долавяше смесица от уважение, страх и недоволство.

— Какво мога да направя за вас?

— Съжалявам, че така ви притеснявам, но, нали разбирате, паднах от един кораб...

— Поздравления! — каза рибата, проявявайки за първи път интерес и ентузиазъм. — Тук си по-добре, на безопасност в нашите води.

— Искам просто да задам няколко много бързи въпроса, ако нямате нищо против.

— Пръскай наред! След като така и така си ме прекъснал, може и да поговорим. При следващите избори за Учител ще бъде припомнено, че аз наистина съм водил разговор със същество от Въздуха. Това би трябвало да ми донесе няколко гласа.

Тази мисъл накара зелената риба, която иначе бе твърде студена, да прояви любезнотът към странния си посетител.

— Тази Морска Светлина много мило ме води към най-близкия остров. Можеш ли да ми кажеш нещо за това място?

— О, скъпи — каза зелената риба, като се въртеше от неудобство. — Явно няма да мога много да съм ти от помощ. Аз лично никога не съм бил там, макар че някои от роднините на жена ми ходят нагоре по един от потоците на острова за да... е, нали знаеш, за да си хвърлят хайвера. Струва ми се, че името му е Флоуинг. Да, така си спомням. Остров Флоуинг.

— Много хубаво име — каза замислено Дъглас. — Сигурно няма да ми трябва много време, за да стигна до там?

— Не и при скоростта, с която току-що се движеше — отвърна зелената риба. — Не повече от час или два, според мен. Би трябвало, разбира се, да попиташ за това Студената Светлина. Тя би могла да отговори най-точно.

Дъглас се засмя на самия себе си.

— Знаеш ли, това въобще не ми мина през ума. Разбира се! Благодаря ви, господин риба.

— Добре, добре — отвърна събеседникът му. — Справяме се както можем, независимо какво правят съществата от Въздуха.

Дъглас помаха за сбогом и помоли Морската Светлина да се задвижи отново, оставяйки зелената риба и неговите приятели да си мърморят в камъните.

Те пресякоха няколко остри, назъбени подводни била, които лежаха напреко на пътя им. Дъглас, поглеждайки надолу в тъмните бездни между тях, с ужас видя огромни дълги и гладки Морски Змии. Те бяха над метър дебели и поне двайсет метра дълги, с тъпи рога отпред. Младият Магьосник си помисли, че приличат на охлюви, но за разлика от охлювите, те бяха оцветени в ярки тонове на зеленото, синьото, жълтото и розовото.

— Какви са тези същества? Опасни ли са те?

Морската Светлина оформи думи от самата светлина на фона на тъмната вода пред тях.

— Това са Хорниади, или Морски Червеи — изписа Морската Светлина с красиви букви. — Те спят по цели месеци, след което се хранят в продължение на няколко дни преди отново да заспят. Сега им е време да се събудят... може би след четири-пет дни. Те не са опасни за Хората. Опасни са само за миди и скариди и други подобни същества.

— Разважи ми още — помоли Дъглас.

— Хората си мислят, че Хорниадите изяждат всички миди, от които зависи препитанието на търсачите на перли. Те не разбират, че Морските Червеи също така насаждат в тях перлените зърнца, от които израстват големи перли в мидите, които те не изяждат. Те, значи, са важен фактор в препитанието на рибарите.

— Аз винаги съм се чудела защо тези рибари и Червеите не си сътрудничат. Червеите биха могли да казват на рибарите къде има перли, а рибарите биха могли да хранят Червеите, които не обичат много-много да се движат в търсене на храната си.

Пътуващият Магьосник все още осмисляше тази беседа, когато Светлината го пренесе през последното било и те започнаха да

прекосяват една просторна подводна долина, щедро населена с разноцветни риби от всевъзможни видове.

Корали и морски звезди, риби и миди, всички те се простираха по пясъчното дъно, като повечето от тях бяха закрепени към различни скали, оставяйки празни ивици по пясъка.

Поглеждайки нагоре, Дъглас видя, че повърхността бързо се приближава. Бяха на не повече от шест метра дълбочина, когато видяха странна гледка — дъното на лодка, погледнато отдолу.

— И кой ли е това? — попита той Светлината.

— Рибар — изписа тя веднага в отговор. — Скоро той ще се гмурне на дъното, за да търси редкия син корал или перлени миди, най-ценните неща за Хората в тези води. Сега, Дъглас Брайтглед, започва да се съмва и аз трябва скоро да те оставя.

— Може би ако ме вдигнеш на повърхността близо до лодката на рибаря той ще ме откара до брега. Ще ми трябва някой, който да ме запознае с островитяните.

Без да изпише нито дума повече, Морската Светлина се вдигна почти до повърхността и изстреля Магьосника, така че той с възклициание изплува на по-малко от метър от лодката.

Яркото утринно слънце го заслепи. Той издуха водата от устата и носа си с нещо средно между кашлица и кихане, което прозвучава като експлозия и предизвика изненадан вик от лодката.

Дъглас, разтърквайки очите си, за да ги очисти от солената вода, спря да плува от изненада. Той потъна и се нагълта с още вода.

Застанало права в лодката стоеше едно красиво момиче на седемнайсет лета, слабо и стегнато, почерняло от слънцето, с разпилена от вятъра черна коса. Тя се беше приготвила да се гмурка в морето... и на пръв поглед като че ли беше напълно гола!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Никога досега ли не си виждал къпещо се момиче? — попита рибарката, ядосана от това, че е била изненадана.

— Ами... всъщност, като става дума за това... не, не мисля, че съм виждал — измънка Дъглас Брайтглед. Той бързо си възвърна самообладанието. — Всъщност, като става дума за това, мисля, че от месеци не съм виждал или говорил с някой на моите години. Бях много зает, нали разбираш, с пътуване...

— Е, завиждам ти за това, че си можел да пътуваш — каза момичето сериозно. Тя се наведе надолу, за да му помогне да се прехвърли в лодката ѝ. Цялото ѝ облекло се състоеше от две малки парчета плат, препасани около тялото ѝ там, където вършеха най-много работа — и изглеждаха най-добре, помисли си Дъглас.

— Моето име е Мирн Менстар. Точно щях да се гмуркам за син корал — обясни тя.

— Да се гмуркаш за корал? — попита Дъглас.

— Разбира се! Обикновено баща ми прави това, с помощта на двамата ми братя. Аз имам двама братя. Те обаче всичките не са на острова в момента.

— Притекли са се на повика на Огурян ли? — предположи Дъглас.

— Да, разбира се. Повечето от нашите мъже и по-големите момчета от остров Флулинг отидоха на война. А ти какво мислиш? Дали това място е обрано вече цялото?

Дъглас се усмихна:

— Не видях тук никакъв син корал. Но на няколко мили от тук имаше доста от него.

Младата дама веднага прояви интерес, но беше и малко заинтригувана.

— Ти си преплавал цялото това разстояние под водата?

— Това е една дълга и малко странна история, която не бих имал нищо против да разкажа, но в момента съм гладен и ми е студено. Дали

би могла да ми усъжиш с някакво наметало и може би сандвич? Аз ще ти платя...

— Не, няма — възмути се Мирн. — Ние от Флоуинг се гордеем с гостоприемството си, особено към корабокрушенци.

И тя не иска да каже нито дума повече докато не му намери едно старо наметало и шепа сушени плодове за ядене. Дъглас се нахвърли върху тях с апетит, докато Мирн се извини и скочи зад борда в бистрата вода. Той точно бе свършил и се сушеше на утринното слънце, когато тя изскочи от дълбините след няколко минути.

— Ти си прав — каза тя, — тук няма въобще никакъв син корал.

Дъглас се представи и каза къде се е запътил. Мирн го слушаше с голям интерес след като разбра, че е помощник на Възпитаника на Водата.

— И ще искаш да им помогнеш в боя, сигурно? — предположи Мирн.

— Ами, надявам се, че ще мога да бъда от полза — каза Дъглас, като се изчерви.

— И аз си мисля така! Всички Моряци са добре дошли при тази война срещу Ледения Крал.

— Ами... аз не съм Моряк, всъщност. Аз съм Пътуващ Магьосник. Моят Учител, който ме научи на всичко, което знаеше за огнените магии, вероятно ще бъде там също — отвърна Дъглас, който не виждаше причина да крие професията си. — Поне аз се надявам в това.

Мирн се сдържа да не се присмее на тези думи, но Дъглас създаде един малък огън в кутийката за огниво на малката лодка, за да демонстрира своето Магьосничество. Надмогнала скептицизма си, Мирн сложи да се вари чай.

Дъглас каза:

— Сигурен съм, че видях страшно много син корал малко по-навътре морето, може би на една-две мили оттук. Не съм сигурен, обаче, дали там имаше и миди.

— Миди има много, но не е задължително те да са перлени. Приблизително през година мидите спират да произвеждат перли без каквато и да е видима причина. За наш късмет, синият корал е добър заместител. Синият корал, обаче, се намира трудно.

— Много е трудно да се определят разстоянията, когато се носиш шеметно по дъното. Ако Морската Светлина беше все още тук можех да я питам нея, но тя си замина по пътя, за съжаление.

— Разбира се — каза Мирн. — Морската Светлина винаги избледнява с изгряването на слънцето. Можеш ли да ми кажеш нещо повече за това коралово находище? Съжалявам, че съм толкова настойчива, но наистина е много важно. Коралът ни трябва, за да получим пари. Почти нищо не расте на нашата почва, и се налага да купуваме повечето от храната и инструментите си.

Дъглас помисли малко, след което каза:

— Ами, ами, ами... Спомням си, че беше на север от тук. На около петнайсет метра дълбочина. Точно на отсамната страна на дълбочината с Хорниадите.

Мирн покри лицето си с ръце от ужас.

— Колко ужасно! Те не бяха ли изключително страшни?

— Въщност Морската Светлина каза, че те са безобидни, освен за мидите, които ядат, и каза, че жителите на Флоуинг точно затова не ги обичат. Но през няколко месеца...

— Възпитали са ме да ги ненавиждам — каза Мирн с треперещ глас. — Виждала съм ги как спят при спокойно море.

— На мен ми се сториха доста красиви, за същества от този вид. Бяха розови, сини и зелени — каза той.

— Ух! — потрепери тя отново. След като помисли малко, тя каза:

— Значи ще трябва да се приближим до тях, за да стигнем до сините корали, така ли?

— Не много близо, струва ми се.

— Ще попитам Капитан Джозия. Той плува из тези води от почти сто години и знае всичко възможно за Морето.

— По-добре го попитай тогава — съгласи се Дъглас, който, ако трябва да си говорим истината, беше нетърпелив да стигне до брега. Независимо от това колко привлекателно беше това момиче — а той изведнъж забеляза, че тя е изключително привлекателна — той се притесняваше от това, че не знае какво става по Света.

Мирн си обу едни моряшки панталони и раирана риза и го помоли да вдигне котвата, докато тя опъва платната.

Дъглас се възхищаваше на ловкостта и умението, с които Мирн се справяше с нещата, които той самият бе учил на борда на

„Диамантеното острие“. Тя се държеше така, като че ли ветроходството ѝ е втора природа — а то и така си беше, всъщност — и говореше докато работеше.

— Просто не знам какво бих направила, ако се наложи да срещна буден Хорниад — каза тя, като поемаше кормилото от него. — Просто чувствам, че не бих могла да го преживея.

Дъглас ѝ каза за идеята на Морската Светлина относно сътрудничеството с Хорниадите. Тя въобще не хареса идеята, но се съгласи, че всичко, което би могло да помогне на островитяните да събират повече перли си струва да се опита, дори и съвместна работа с Морски Червеи.

— Морският Огън ми каза, че вие даже на знаете, че Хорниадите са тези, които насаждат зърната на бъдещите перли.

— Не ме будалкай! Такова нещо никой никога не ми е казвал! Насаждат зърната на перлите ли?

— Това обяснява защо сега няма перли. Морската Светлина каза, че тези червеи спят вече от десет месеца и разбира се, не са били будни, за да насаждат зърната на перлите. Затова, разбира се, няма и перли.

Дъщерята на кораловия рибар извика:

— Тогава хайде да се хващаме на работа и да събудим тия стари червеи!

Те завиха около острова до югозападния му бряг, където имаше едно малко пристанище за флотилията от перлени лодки. Докато завързаха лодката към кея към тях се запъти, накуцвайки, един възрастен, белобрад господин, който чевръсто им помогна.

— Здравей, момичето ми! — извика той. — Добър ли беше уловът?

— И не, и да, Капитан Джозия — отвърна Мирн. — Не намерих корал, но извадих от водата един млад Магъосник.

— Магъосник, значи? — каза старият моряк като присви очи, за да види двойката, която се прехвърляше на кея. — Е, тия дни и те взеха да стават все по-млади. Но вероятно и един Магъосник трябва да започне отрано, също както и един Моряк, и човек не трябва да се учудва на младите Магъосници.

— Точно така е, господине — каза Дъглас, като му стискаше ръката. — Аз съм Дъглас Брайтглед, Пътуващ Огнегадател. Моят

учител е...

— А, Флеърмън Флоуърстолк, басирам се! — прекъсна го старецът с усмивка и блясък в очите си. — Стария Флеърмън Господаря на огъня! Струва ми се, че не бях се сещал за него поне от двадесет години. Как е старата Огнена Ръка? Колко малък е този свят, въпреки пустите си земи и празни води — каза Джозия. — Ела в Голямата Зала, момчето ми, да те запозная с Дамите от Съвета на Флоуинг, които заместват мъжете си.

Дъглас се усмихна на Мирн и последва пенсионирианият Морски Капитан през спретнатото бяло селце, което гледаше към пристанището.

— Ето я г-жа Паркър — каза Джозия. — Дъглас Брайтглед от Пертсайд, запознай се с временно изпълняващия длъжността кмет на Флоуинг. Нейният съпруг, Кметът Томас Паркър, е далеч оттук и се бие на страната на Огурян.

Дъглас се поклони на приятната, възпълна жена на средна възраст и ѝ стисна ръката, а след това се ръкува и с целия Съвет от шест дами, които бързо пристигнаха. Те с голям интерес слушаха новините, които той им разказа за битката с Ледения Крал, и до една изръкопляскаха и се зарадваха, когато разбраха, че Флеърмън Флоуърстолк, за когото бяха чували от Капитан Джозия, лично се е намесил в борбата.

Когато Дъглас им съобщи какво е казала Морската Светлина за Хорниадите, те първоначално показаха погнуса, но проявиха интерес към това, което гадинките можеха да допринесат за реколтата от перли. Веднага гласуваха да се изпрати делегация, която да събуди червеите, за да започнат да насаждат зърна на перли.

— Няма нужда да чакаме мъжете — каза Кмет Паркър, оглаждайки служебната си роба. — Едно време и аз щях да мога да се гмурна там. Нашите момичета ще се справят.

Дъглас най-накрая намери време да извика Духа Дека, на който продиктува следното:

До Огурян, Водния Господар на Уотъранд:

Флеърмън Флоуърстолк, Господар на Огъня, и аз,
заедно напуснахме Хълма на Магьосниците преди месец,

но нашите пътища се разделиха, когато стигнахме до брега на Морето. Аз тръгнах на север към Дуелмленд, а моят Учител, според чайката Керфю, която Вие може би познавате, се е оставил да бъде хванат и отведен във Вечния Лед. Аз бях на кораба на Брайърмот „Диамантеното острие“, когато бях отнесен зад борда при буря и стигнах до този остров, Флоуинг, с помощта на Морската Светлина и една рибарка наречена Мирн. „Диамантеното острие“ трябва скоро да пристигне при Вас. Моля Ви, съобщете на моите приятели, че аз съм добре, и ако е възможно, уредете прехвърлянето ми при вас.

Ваш Покорен Слуга
Дъглас Брайтглед от Пертсайд,
Пътуващ Огнегадател

— Закуска — извика Томасина Менстар весело на следващата утрин. Тя бе чевръста и весела, и все пак твърде женствена, и в определени моменти напомняше на Дъглас за собствената му майка. — Как обичаш яйцата си?

— Бъркани — реши Дъглас. Блестящата, слънчева и весела кухня на Томасина му харесваше не по-малко от кухнята на Синия Чайник на Хълма на Магьосниците.

— Дъщеря ми е вече на кея. Тя е много работлива и ранобудна. Предполагам, че оправя нещо по такелажа. Тя поддържа тая лодка в идеален вид, даже по-добре от татко си.

Дамата продължи да говори през цялото време, като правеше майчински забележки от рода на: „Я дай да ти закърпя това. Не е много прилично един млад Магьосник да ходи с дупка на панталоните си“ и разказваше за хората от острова:

— Старият Капитан Джозия направо ни побърка, когато Кметът му каза, че трябва да остане. Подушвал е той доста барут! Но ни трябва тук. Той разбира от морето, от платна и котви, и от времето, по-добре от всеки друг. А и малко е възстар, струва ми се, за да стреля с топ и да върти меч.

Дъглас се нахрани, пи прясно мляко за първи път от седмици, и кимна с разбиране. Когато свърши, майката на Мирн го изпрати да

намери дъщеря ѝ.

Долу на кея Мирн мажеше с катран няколко въжета по лодката на баща си.

— Щях да те изведа на разходка с лодката, но Кмет Паркър иска да поговори с теб — каза тя, когато го видя. — Вероятно ще иска да ѝ помогнеш с червейте. Ух! Надали много от нас ще искат да ходят и да гледат тия чудовища. Хайде отивай, а аз ще дойда след малко, за да чуя какво ще ти каже.

И тя се обърна и отново започна да работи, като весело си тананикаше.

След морската Буря, след пещерите на Дуелмленд, след като бе ходил из пустошта на Парч в продължение на дни, яркото, топло слънце и свежият въздух на Флоуинг бяха добре дошли за младия Магъосник. Дъглас се запъти бавно през зелената морава към къщата на г-жа Паркър, разглеждайки всичко наоколо с интерес.

Капитан Джозия се появи от брега, нарамил въдица. Дъглас, който за никъде не бързаше, се спря за да го изчака.

— Exo! — извика старият моряк. — Добре ли спа?

Дъглас си призна, че е спал като пън, и той и капитанът тръгнаха заедно.

— Към Кмета Паркър ли си тръгнал? — досети се Джозия. — Да, тя е добър човек и се отнася сериозно към своите отговорности, така да знаеш. Тя вече говори с мен за събуждането на Морските Змии, и аз ѝ казах, от моя страна няма да има никакво колебание, но че ще трябва да планира да дойде с няколко от членовете на Съвета, за да бъде по-официално. Тя каза, че ще те покани и теб да дойдеш, нали си Магъосник. А и аз и ти май сме единствените тук, които не са наплашени до смърт от тия Хорниади.

— Но защо? Морската Светлина ми каза, че Хорниадите са безвредни.

— Моето момче, навсякъде има по някой въображаем враг, бил той призраци, химери, чудовища, или други подобни. На остров Флоуинг майките си плашат децата с Хорниадите, когато са непослушни.

— Ами това, че червейте насаждат зърната, от които израстват перлите в мидите?

— Никога не съм и предполагал, че това е така — довери старият моряк, като кимна. — Това ще бъде от голямо значение, струва ми се. А, ето че и кметът Паркър ни видя.

Те продължаваха да си говорят пред входната врата на Паркърови, когато Мирн пристигна със своята кофа катран и черна резка на бузата си.

— Чакай, момичето ми, да те почистя от този катран! — извика кметът. Тя извади отнякъде парцал и шише с терпентин и започна бързо-бързо да търка бузата на Мирн, не спирачки да говори през това време.

— Говорехме си за тези Хорниади — каза тя. — Ела с нас, Мирн. Повечето от дамите в Съвета си намериха по-важна работа тази сутрин. Не че много ги упреквам за това.

— Аз мога... аз мога да ги разбера — отвърна Мирн. — Но щом Дъглас твърди, че Червеите са безвредни, то аз му вярвам.

Тя се обърна към него и му се закани с пръст.

— Ако бъркаш, обаче, ще очаквам от теб да изпържиш тези червеи с Магически огън, млади господине!

Дъглас сериозно отвърна:

— Не бъркам... Аз наистина бих могъл да се опитам и може би доста да ги притесня, ако се окажат негостоприемни.

Към десет часа цялата група, заедно с още две дами от Градския Съвет, се отправи към кея и се качи на „Гъльбицата“, стегнатата и бърза лодка на бащата на Мирн. Капитан Джозия хвана кормилото, а Дъглас и Мирн опънаха платната. Бе излязъл свеж бриз и те бързо стигнаха до мястото, където Дъглас бе видял заспалите Хорниади.

Щом пристигнаха, Джозия нареди да пуснат Котва. Дъното беше на десет метра под тях. Когато Мирн се приготви за гмуркане, Джозия ѝ подаде един железен пръстен, за да се спусне по-бързо до дъното.

Кимайки на Дъглас, на Капитана, и на дамите, тя скочи с краката напред и потъна — но не и от погледите им, тъй като всички те се натрупаха край борда, за да я гледат през дъната на прозрачните кофи, които бяха донесли.

Мирн почти веднага намери един Хорниад, на не повече от пет метра от котвата. Красивото чудовище с постоянно променящи се от водата ярки цветове се беше опънало в една цепнатина между два хребета.

Мирн протегна ръка и внимателно докосна най-близкия му рог.

Червеят се размърда, бавно завъртя глава, и отвори едното си око, което беше учудващо синьо, нежно, и като че ли приятелско. Окото изненадано я изгледа, след което се затвори. Чудовището отново заспа!

— По дяволите! — изруга Дъглас, когато момичето се върна на повърхността. — Можеш ли да опиташи отново?

— Д-д-добре — отвърна Мирн. — Доста е страшничко да го пипа човек така.

— Ти беше изключително смела — насърчиха я всички.

Тя плува по-бавно този път, като се оглеждаше наоколо. Първият Хорниад беше само един от многото, заклещени в цепнатината, и тя реши да се опита да събуди втория подред.

Този Хорниад се размърда веднага и обърна глава, за да изгледа сънливо натрапника. След като направи това, той отново заспа.

Мирн се върна при лодката, като клатеше глава.

И третият ѝ опит беше също така неуспешен, след което уморено се хвани за борда на „Гъльбицата“.

— Хорниадите не спят хич леко — каза Мирн. — Не мога да ги накарам дори да си задържат очите отворени.

Кметът Паркър поклати глава със съмнение:

— Може би те просто няма да се събудят. Жалко. Надявах се да имаме подписан договор като се върне Кметът.

Те опънаха платна и заплуваха обратно към пристанището, гледайки с едно око към приближаващите се буреносни облаци — облаци на същата буря, пред която Морската Светлина беше побягнала, носейки Дъглас към остров Флоринг.

— Колко бързо ме пренесе Морската Светлина! — възклика той, обръщайки се към Мирн докато тя се сушеше с една груба, но топла кърпа. — Може би щеше да може и да ме закара направо в Уотъранд.

— И тогава нямаше никога да ме срещнеш — искал да кажа, да ни срещнеш — каза момичето, като се изчерви.

— Да, така е — призна Дъглас. — Имам обаче една идея. Ако извикам Морския Огън довечера, сигурен съм, че той ще може да ни посъветва за това как да събудим червеите.

— Не тази вечер — каза г-жа Паркър твърдо. — Ще има буря, и то скоро.

— Е, тогава при първата спокойна вечер — съгласи се Пътуващият Магьосник.

Те прекараха бурната нощ играейки табла край огъня в къщата на Менстарови, слушайки как вятърът бие по прозорците и мести керемидите.

— Жалко за всички бедни моряци, които пътуват в такава нощ — каза с прозявка г-жа Менстар. — Изгасете свещите и пусни котката да влезе, момичето ми. Аз си лягам, а и вие трябва също скоро да ме последвате.

— Да, мамо — каза Мирн, но след като тя си тръгна двамата се заседяха един до друг край малкия огън, говорейки си тихо за своите съдби до преди да се срещнат.

— Ти нямаш ли момиче, което да те чака в Долината — попита тя, поглеждай странично към него. Той точно беше станал, за да разбърка жаравата. Бурята се бе превърнала в постоянно боботене, и те чувстваха силата на вълните, които се разбиваха в брега на Флоуинг.

— Не, нямам — отвърна той. — О, познавах много симпатични момичета в Долината, но... те всички малко се страхуваха от мен — или по-скоро от Магьосника.

Тя застана пред него с наведена на една страна глава.

— Аз не виждам нищо страшно в теб, Дъглас Брайтглед.

— Може би като ме опознаеш по-добре... — започна той, но тези думи ги накараха и двамата да се разсмеят. — Искам да кажа...

— Ще видим — отвърна тя. — Но не вярвам, че някой би могъл да се страхува от теб.

— Не и ти, във всеки случай — Дъглас взе ръката ѝ в своята и дълго я гледа. Те стояха неподвижно, притаили дъх.

След това Дъглас въздъхна и докосна бузата ѝ, осветена от блъсъка на загасващия огън. Топлината на усмивката ѝ събуди нов, различен огън в Пътуващия Огнегадател.

* * *

На следващия ден те се разходиха в дъжда по североизточната страна на острова, до самия връх, там, където скалите се спускаха стръмно надолу в бушуващия прибой. Те стояха, гледаха и дълго си говориха, държейки ръцете си, а вятърът ги шибаше от всички страни.

Следобед, когато слънцето отново изгря, те се заеха с песни и смях да потягат „Гъльбицата“, щастливи заедно по начин, непознат досега и за двамата.

— Трябва ли да пускаш момичето си да се разхожда и да работи с някакъв чужденец — попита една дама Томасина Менстар, когато я срещна на извора.

— Я стига, Регина! Забрави ли за твоя Бълуорт и разходките с него, и за това как си поделяхте работата? Ако ти си забравила, аз не съм, защото ти ми го отне.

— Глупости! Всички момичета от Флоуинг си точеха зъбите за моя Бъли, а на тези разходки всъщност той говореше само за нови платна и стария кил на лодката си.

— Е, за това ти вярвам! — каза Томасина Менстар с усмивка. — Така или иначе, момчето е добро, въпреки че е Магъосник. Казах ли ти как запали огъня за банята снощи? С едно щракане на пръста си!

— Добре е да си го има човек наблизо през студените нощи! — каза Регина, вдигайки тежката си кофа. — Няма да настине с Магъосник до себе си, нали така?

— Моят съвет към майките на дъщери е да не бързат. Те сами ще си намерят пътя, без да ги насиљва човек — засмя се една друга жена, която се бе присъединила към тях.

Дъглас и Мирн видяха Капитан Джозия, който вървеше към тях.

— Ела с нас довечера — каза Мирн. — Морето се успокои и Дъглас смята да направи опит да събуди Червеите.

Джозия, обаче, не беше оглупял от възрастта.

— А, не! Аз съм твърде стар, за да се разкарвам из Морето посред нощ, колкото и да е спокойно. Аз ще се наспя. Вие нямате нужда от компанията на един стар моряк като мен.

— Годините на Стария Джозия започнаха да личат — отбеляза момичето, когато той си тръгна. — Преди време, или поне така се говори, той не би се отказал от възможността за среднощно плуване.

— Кога тръгваме? — попита Дъглас. — Надявам се, след вечеря. Започнах да се пристраствам към кухнята на майка ти.

— Някъде към осем вече ще е тъмно. Дори да тръгнем след вечеря, пак ще имаме достатъчно време. Трябва ли да поканим и г-жа Паркър да дойде с нас?

— Ако искаш — каза Дъглас студено.

— Разбира се, че няма! — разсмя се Мирн Менстар. — Дъглас...?

— Да, Мирн?

— Когато си тръгнеш, а аз знам, че скоро ще трябва да заминеш...

— Да, трябва. Много ще ми липсваш!

— Ако остана тук — каза тя твърдо.

Дъглас замълча и после кимна:

— Ако това няма да притесни много майка ти, разбира се.

— Сега много момичета са моряци. А и майка ми може сама да се грижи за себе си. Искам да дойда и да помогна на теб, на Флеърмън и на Огурян. Това все пак е и мой остров и мое Море, нали? А освен това, искам да съм с теб.

— Обичам те, Мирн.

— И заради това също, разбира се. И аз те обичам, Дъглас!

Те стояха така и се гледаха, а после Дъглас каза развълнувано:

— Ще се срещнем с Флеърмън и Бронзовия Бухал и заедно ще се запознаем с Огурян. Сигурен съм, че ще заобичаш Флеърмън толкова, колкото и аз го обичам!

— Няма нужда да ме убеждаваш, момко! Дори да не те обичах, господине, пак щях да отида, за да видя Великите Хора на нашето време да отиват заедно на бой. Може и аз самата нещо да свърша, за да обърна злото в добро, както казваше баща ми.

Дъглас стоеше и я гледаше, държеше ръцете ѝ и се усмихваше на нейната усмивка. Чувстваше се леко оглупял и безкрайно щастлив. Те бяха стигнали до вратата на дома ѝ и стояха там застинали, докато майка ѝ не извика отвътре:

— Ей, вместо да седите там, защо не дойдете да наредите масата за вечеря. Чака ви дълга нощ, а и работата сигурно ще бъде тежка.

В седем часа двамата вече бяха на километри навътре в морето, бяха закотвили лодката и чакаха да се появи Морската Светлина. Те лежаха по корем на предната палуба, взирайки се в тъмните води и един към друг.

Когато накрая слънцето залезе, Дъглас се протегна надолу, за да достигне до повърхността на водата.

— Дъглас Брайтглед те вика, Морски Огън!

По повърхността се очертаха сини букви.

— Помня те, Дъглас Брайтглед. Ние с теб пътувахме дълго и бързо заедно преди няколко дни. Какво иска от мен Огнегадателят?

— Заведи ни в дълбините при спящите Хорниади. Рибарите от Флоуинг искат да говорят с тях за миди, перли и сини корали.

— Умни хора! — въздъхна Морският Огън. — Влезте във водата и двамата, Огнегадателю и Рибарска Дъще.

Те го послушаха и веднага започнаха да дишат и да си говорят под водата, нещо, което за рибарското момиче Мирн бе истинско чудо. Морската Светлина ги поведе към мястото, където спяха Хорниадите.

Морският Огън каза:

— Но имайте предвид, че не е лесно човек да ги събуди.

— И аз така разбрах — въздъхна Мирн.

— Костенурките знаят как да го сторят — каза Морският Огън, разпръсквайки светлината си така, че около заспалите червеи стана светло като ден.

— Откъде ще намерим Костенурка? — попита Дъглас.

— Идва — написа Огънят простишко и те зачакаха, плувайки над спящите Хорниади. Не мина много време и от тъмнината се изстреляха три тъмни сенки с аеродинамична форма, които се носеха към тях с шеметна скорост.

Когато бързите Костенурки се доближиха достатъчно, рязко се разделиха и започнаха да кръжат около тях. Едната от Костенурките застана срещу тях, усмихвайки се и кимайки с глава.

— Аз съм Скимър — каза тя с писклив глас.

— Радвам се да се срещна с теб, Скимър! Аз съм Дъглас Брайтглед, а това е Мирн Менстар от остров Флоуинг.

— Добре познавам „Гъльбицата“ на Менстарови — каза Костенурката, като закима още по-бързо към момичето. Мирн се усмихна и я потупа по главата за поздрав. Костенурките винаги са били приятели на рибарите. Много често я бяха придружавали по време на гмурканията ѝ.

— Досега не знаех името ти, но добре познавам твоята грация и жизнерадост — каза тя. Това очевидно бе най-подходящото нещо,

което можеше да каже, защото другите две костенурки също се приближиха, за да се запознаят с младата двойка, усмихнати и кимащи с глави. Те заразказваха как винаги са се наслаждавали на красотата на „Гълъбицата“, когато пори водите над тях.

— А и имаме един общ приятел — каза Скимър на Дъглас. — Ние също познаваме и обичаме Каспар Мерилин...

— Старият Каспар! — извика младият Магъосник. — Виждали ли сте го насекоро?

Липър, втората Костенурка каза:

— Познавахме го преди много години, когато беше корабокрушенец на остров Флемпт.

— Да, той ми е разказал тази история.

— Видяхме го, също така, преди два дни в Морето. Ние пренасяхме информация от Огурян. Каспар сега команда шхуната „Диамантено острие“.

— А „Диамантеното острие“ е флагманският кораб на Принца на Джуджетата Брайърмот от Дуелмленд — обясни Дъглас на Мирн. — Радвам се, че са добре.

— Огурян ще е доволен, когато пристигнат. Те бяха много разтревожени от твоето изчезване... докато един Дух не донесе твоето съобщение. Огурян ни помоли да те намерим и да ти предадем, че изпраща кораб, за да те приbere от острова.

— А сега, когато откриваме, че всъщност ти ни търсиш, вместо ние да търсим теб, с какво можем да ти помогнем? — добави третата Костенурка, Спинър.

Дъглас обясни. Скимър, говорителят на тройката, цъкна с усмивка.

— Не е трудно да се събуди Хорниад. Трябва само да се доближите до ухото му и да прошепнете „мида“. „Мидена чорба“ върши същата работа два пъти по-бързо.

Спинър, най-младият от тримата, бързо се засили към най-близката и най-голяма Морска Змия и заплува около рогатия край.

Звярът веднага се размърда. С отчайваща бавност той се изви и вдигна главата си, обръщайки я към тях.

— Елате по-близо — изписука Спинър. — Той ще говори с вас.

Когато се приближиха достатъчно, Червеят се протегна към тях.

— Колко ли е дълъг всъщност? — прошепна Мирн на Дъглас, без да успее да потисне трепета, който я беше обзел.

Огромните му сини очи сега ги наблюдаваха съвсем отблизо с интерес, но светеха нежно, а не студено, както бе очаквала Мирн.

— Радвам се... да ви срещна, както и всички останали ще се радват... когато се събудят — чуха те гласа му направо в главите си, вместо да звуци в ушите им. — Струва ми се, обаче, че съм ви виждал и преди. Знам, че съм виждал младата дама да плува из мидените легла и над коралите... но може и да е била някоя друга, досущ като нея.

— Вероятно съм била аз — каза Мирн, като представи себе си и Дъглас. — Ако бях разбрала, че ме наблюдаваш, сигурно щях да се вцепеня от страх. Но сега, след като се запознахме, вече изобщо не се страхувам от вас.

— Щастлив съм... да чуя това — каза звярът още по-бавно. — Но... аз забравям добрите обноски. Моето име е... (последва непроизносим съскащ звук).

— О, Господи! — въздъхна Мирн. — Страхувам се, че никога няма да успея да произнеса името ти.

Хорниадът тъжно поклати предния си край, но каза:

— Наричай ме с каквото искаш Човешко име. Аз ще разбера, че става дума за мен.

След известно колебание, те решиха, че ще го кръстят Хорацио, име, което някак му отиваше, а и дори, като че ли му харесваше.

През това време Костенурките весело будеха всички останали Морски Змии, след което имаше дълги обяснения и взаимни представления. Червеите се извиниха вежливо и после отидоха да се хранят в едно близко мидено легло. Когато свършиха, Хорацио внимателно показа на Дъглас и Мирн как Хорниадите засаждат перлени зърна в най-добрите от останалите миди.

Хорниадите с удоволствие откликаха на предложението на хората от остров Флоуинг и вежливо заявиха, че срещата с официални представители от острова ще бъде само формалност, на която, обаче, те ще се радват.

— Ние виждаме предимствата и за вас, и за нас — каза Хорацио на Мирн. Насрочена беше и дата за срещата за след няколко дни. Междувременно Дъглас говореше с другите Червеи, опитвайки се да ги убеди да вземат участие в Морската Битка.

— Ние сме роднини на Морските Дракони, макар и да сме много по-миролюбиви и по-възпитани от тях. По-трудно се ядосваме — отвърнаха му те. Обещаха да помислят върху предложението му за присъединяване към флотата. Познаваха и уважаваха Огурян за добрините, които беше сторил, но... взимането на решение изискваше дълъг и бавен размисъл.

Всъщност, както Дъглас откри, Хорниадите бяха бавни във всичко, освен когато проявяваха гостоприемство, интелигентност и приятелство. Когато той сподели това си наблюдение, целият клан се зарадва извънредно много.

Те изплуваха до „Гъльбицата“ и протегнаха ръце, за да се изкачат на борда. Тогава някой грубо стисна китките им и те бяха изтеглени на борда. И двамата бяха безцеремонно натикани на дъното на лодката.

— Кои сте вие? — попита Дъглас, когато успя да си поеме дъх и да събере мислите си. Студеният вечерен вятър го караше да трепери, но той успя да изконтролира тялото си.

— Ние сме пирати — чу да изрича с гладък и мазен глас една от петте фигури, наредени около тях. Остриетата на голите саби зловещо проблясваха на звездната светлина.

— Аз съм Царят на Пиратите — обяви гласът. Последва метален звук от прибиране на меч в ножницата и после някой отвори един от капаците на фенер, който освети лицето на говорещия.

— Юнисед! — възклика Дъглас преди да помисли. Той прегълътна следващите си думи. По-добре щеше да бъде претендентът да не знае, че е пленил Пътуващия Магьосник на Флеърмън.

— Познаваш ли ме? — попита Юнисед, изненадан и горд от това.

— Това сега няма значение — прекъсна го друг, по-груб глас. — Завържете ги здраво и им запушете устите. Трябва да разузнаем обстановката преди изгрев слънце.

Мирн извика повече от гняв, отколкото от страх, когато един от пиратите хвана китките й и ги завърза. Дъглас започна да нашепва магия, но някой изотзад му запуши устата, а други двама пирати го овързаха преди да успее да направи някой магически жест.

— Е, рибарче — каза грубият глас. — Ние сме се запътили към твоя остров. Ще грабим, ще похищаваме, ще палим и горим и ще

откраднем всички перли и корали, след което ще отидем някъде другаде, за да правим пак същото.

— Хвърлете ги зад борда — извика един от пиратите. — Макар че момичето не е много лошо. Викам, да хвърлим момчето и да запазим момичето!

— Я си затваряйте устите — тросна се Юнисед. — Кой е Капитан тук, а? Първо ще ги разпитаме и след това ще решим какво да правим с тях. Не обръщайте внимание на грубите думи, госпожице — каза той тихо на Мирн. — Ще Ви направя моя лична прислужница и Вие ще ми поднасяте закуската в леглото всяка сутрин.

Мирн го изгледа без да каже нищо.

— Ако ни сътрудничите, може и да доживеете до залез слънце — заплаши Блейдър Пътуващия Магъосник. — Кажи ни всичко за остров Флоуинг. Кой къде живее там? Колко въоръжени мъже има?

— И къде — изръмжа Юнисед, като навря брадясалото си лице с изцъклени червени очи в лицето на Дъглас, — къде са перлите?

Той жестоко удари Дъглас по слепоочието. Пътуващият Магъосник падна в безсъзнание на дъното на лодката.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Какво ще правим сега? Какво ще правим? — вайкаше се г-жа Паркър, напирайки срещу въжетата, които я стягаха. Тя, Капитан Джозия и Дъглас бяха здраво завързани за парапета на терасата пред Общинската Зала на Флоуинг.

Жени и деца от Флоуинг, натоварени с пълни кошници, се низеха покрай тях, надолу, към „Боровата треска“, а пиратите безцеремонно се блъскаха и тормозеха. Хората на Юнисед вече бяха обрали от склада на острова перли и корал, струващи цяло състояние.

— Отвлякоха с тях на борда и шестте неомъжени девойки от селото! И Мирн е сред тях! — извика Томасина Менстар. Покрай нея профуча пират, размахващ ятаган.

Дъглас, който тъкмо идваше в съзнание, поклати глава и това му причини ужасна болка:

— Те са твърде много — каза той. — Ако се опитам да действам сега, може някой да пострада преди да успея да ги спра. По-късно може би ще съумея да направя нещо, но засега трябва да изчакаме.

— Това е почти невъзможно — изпъшка г-жа Паркър, — но няма да оставя тези животни да ме видят отчаяна или как плача! Имам вяра в теб, Дъглас Брайтглед, макар че не си по-възрастен от тези бедни девойки. В теб е единствената ни надежда за спасение.

— Ако се опитам да направя някоя Магия сега — обясни Дъглас, — те ще разберат кой съм и какъв съм... и тогава може всички ни да избият.

— Този жесток Херцог, или какъвто е, ги е заключил всичките в задния трюм — извика една друга майка, доведена почти до истерия. Един едър Моряк изръмжа и я повали на колене с удар по гърба.

— Докато са под ключ, нищо лошо няма да им се случи, надявам се — каза Джозия.

Тримата прекараха целия ден под палещите лъчи на слънцето, без да могат даже да си мръднат ръцете или краката. Пиратите опустошиха Флоуинг и натовариха всичко на „Боровата треска“.

Докато бавно се опомняше от удара по главата, Дъглас отчаяно се мъчеше да измисли нещо, да състави някакъв план. Той се опита безуспешно да направи десетина магии, но после се предаде. Болката, умората и жегата му пречеха да се съ средоточи.

Късно следобед „Боровата треска“ вдигна котва и се отдалечи на югоизток в здрача. Г-жа Менстар побърза да намери един моряшки нож, за да пререже въжетата, с които бяха овързани. Пътуващият Магьосник веднага отиде на градския кей и се опита да извика Морската Светлина, но все още бе тъмно светло.

— Ще изчакаме да се стъмни съвсем — каза Дъглас на хората от острова с увереност, каквато всъщност въобще не изпитваше. — Огурян е изпратил кораб, който ще пристигне всеки момент. Пиратите взеха всичката ви храна и разбиха лодките ви. Трябва да напуснете временно Флоуинг и да дойдете в Уотъранд, където ще бъдете наистина в безопасност, г-до Паркър.

— Нямам никакво желание да напускам дома си — изплака една от жените. Дъглас ѝ обясни, че там са не само мъжете и синовете им, но че и там ще заведе дъщерите им, когато успее да ги спаси от ръцете на Юнисед.

Те се разотдоха, за да си пригответят багажа и да потърсят някаква храна, която пиратите да са пропуснали.

— Просто съм благодарен, че Юнисед и Блейдър не бяха толкова кръвожадни, колкото са били друг път — каза Дъглас на Капитан Джозия.

— Ти направи всичко, което можа — отвърна старият Моряк. — Как е главата, момчето ми?

Дъглас си намокри главата и изми лицето си в хладната вода на градското поточе, след което се почувства малко по-добре. Жените скоро се върнаха, като носеха вещите си, натъпкани в моряшки торби.

— А сега, дами, чакайте и гледайте за кораба на Огурян. Аз ще се върна след няколко минути — каза Дъглас. Той се запъти към вътрешността на острова, навел глава, а умът му най-после ясно работеше.

Когато стигна до една тиха и закътана полянка, той вдигна глава нагоре и извика:

— Фръонхеп-кландър, Дъглас Брайтглед се нуждае от теб! Имам спешно нужда от бърз вестоносец!

Огромният диск на залязващото слънце се спусна зад хоризонта и тъмнината сякаш изскочи изпод земята. Студен вятър размърда тревата в краката на Дъглас и разтърси палмовите клони над главата му.

Пред него се появи слаба синкова светлина, която постепенно доби форма на жена, облечена в бледи, полуопрозачни и феерично разявящи се дрехи. После се чу звук, наподобяващ възклицание. Духът Дека бе пристигнал.

— Здравей, Дъглас — каза Дека с весел глас, — дойдох веднага щом можах.

— Дека! Трябва едно съобщение да бъде отнесено до Огурян в Уотъранд веднага. Не е твърде далеч за един Дух, нали?

— Мога да стигна при Огурян за секунди.

— Кажи на Господаря на Водата, че все още съм на остров Флоуинг. Бившият Херцог Юнисед дойде с една пиратска банда и открадна всичките богатства и храна на островитяните, като отвлече и шест млади момичета за заложници... или за нещо още по-лошо! Те отплуваха оттук на югоизток преди час с кораба на Фриджън „Борова треска“.

— Кажи му, че няма да чакам неговия кораб, а ще се заема със спасяването на момичетата. В най-лошия случай възнамерявам да накарам пиратите да бягат толкова бързо, че да не им остане време да се занимават с момичетата. Край на съобщението.

Дека изчезна като пламък на свещ, угасена от внезапен студен порив на вятъра.

Дъглас потърси Кмета Паркър и майката на Мирн. Те се бяха свили в средата на градската поляна заедно с Джозия и останалите жени и деца от острова и търпеливо чакаха.

— Приятели, изпратих един много бърз вестоносец до Господаря на Водите. Можете да бъдете уверени, че Огурян незабавно ще предприеме мерки, за да освободи Мирн и нейните приятелки, както и да върне, разбира се, и съкровището ви. Междувременно, корабът на Огурян трябва да пристигне тази вечер. Отидете и ни чакайте в Уотъранд. Когато освободим момичетата, ние ще се присъединим към вас. Ще направите ли това?

— Да! — извикаха всички. Сега, когато трябваше да следват неговите разумни съвети, те се чувстваха много по-оптимистично

настроени.

— Моят приятел, Морският Огън, ме доведе до Флоуинг. Той се движи из морето по-бързо от всичко друго. Ще намерим „Боровата треска“ за няколко часа.

Те му дадоха пакет твърди бисквити и малко кораво сирене, които някой беше намерил.

— Вие също не сте яли от снощи — възрази Дъглас, но те настояха. Той задъвка коравите и безвкусни бисквити докато вървеше към брега. Досега не беше осъзнал колко е гладен.

Беше достатъчно само веднъж да извика Морския Огън и думите, очертани от синя светлина, се появиха върху тихия прибой.

— Какво иска от мен Дъглас Брайтглед?

Преди да се спусне в топлата вода, Дъглас помаха за довиждане на майката на Мирн и й каза:

— Не се притеснявай за Мирн. Аз ще я намеря и ще я отърва преди да й се е случило каквото и да било.

— В опасни времена живеем, Дъглас. Пази се!

— Ще се пазя — отвърна той, целувайки я по пълната буза. Без повече думи той се гмурна под вълните, в топлите и светли води. Без нито звук Морският Огън го обгърна отвсякъде и Дъглас усети как се понася надолу и извън лагуната, заобиколен от Фосфоресциращата светлина.

На борда на „Боровата треска“ екипажът разгорещено спореше с Юнисед.

— Ние сме гладни и жадни — викаха те. — Имаме вече много и добра храна от онзи перлен остров. Защо да не ядем? Има много...

— Нещастници! Разбойници! Морски плъхове! Ще ядете, когато аз ви наредя и само ако ви разреша, аз, Юнисед. Връщайте се на работа. Никаква храна, само воден гроб ще има за всеки, който не изпълнява заповедите ми! Сега!

Морякът, който бе говорител на екипажа, си отвори устата за да протестира още, но преди да успее да каже и една дума бе хванат отзад от силните ръце на Блейдър, който го вдигна нависоко и го изхвърли зад борда, без да обръща внимание на писъците му, че не може да плува.

— А сега, слушайте! Чак когато Капитанът каже, че е време да се яде, чак тогава ще ядем! — изкрештя Блейдър. — Засега се хващайте за

работка, за да оставим колкото се може повече разстояние между нас и проклетия остров.

Уплашени от неочеквания и бурен обрат на нещата, моряците от екипажа се затътриха отново, всеки по своите задачи, с недоволно, но тихо мърморене. Те разбираха от този вид дисциплина много добре. Стой си на мястото, върши си работата. Бъди мълчалив и не се доближавай до обсега на силната ръка на Първия Помощник или до въжето на Боцмана.

Юнисед кимна на Блейдър и заповяда на Капитана да бъдат вдигнати всички възможни платна.

— Имам някакво предчувствие — каза Юнисед на заместника си. — По-добре наистина да се отдалечим от този Флоуинг, както каза ти. Накъде ще се отправим? По-далече от Уотъранд, смятам аз.

— Но не и твърде далеч, също така, Сир. Най-доброто място да се скрие една бълха е зад ухoto на кучето, както казват хората.

— А? Бълха? О, да, разбирам какво искаш да кажеш, Блейдър. Огурян ще ни търси рано или късно, но най-вероятно няма да се сети да ни търси близо до своя собствен остров, нали?

— Точно така — Блейдър огледа празната палуба. — Ще погледнеш ли пленничките? Мога да накарам да ни ги доведат на вечеря.

Малките очички на Юнисед сладострастно засвяткаха. Девойките от Флоринг бяха най-хубавите и най-свежи момичета, които бе виждал от месеци. Но някакъв инстинкт надделя.

— Не — каза той със съжаление, — ще има достатъчно време за игри, когато намерим някой по-голям, по-богат остров, на който да станем крале. Сега това би разбунтувало още повече екипажа и те могат да направят нещо наистина опасно, ако прибързано започнем да се държим по кралски.

— Умно, Ваща Чест! Тук сме само двамата, а трябва от време на време и да спим, разбира се. По-добре е да нахраним екипажа. Това ще ги успокои за тази вечер — съгласи се Блейдър. — След това, през цялата нощ, ще ги държим толкова заети с опъване и сменяне на платна, че ще изпаднат от умора.

— Умно, Блейдър. Бих искал да имахме малко нежна компания, но...

Мисълта за храна и пиене изби другите идеи от еднопосочния мозък на Блейдър и той последва Юнисед долу до кабината им, точно когато луната показва лицето си над ръба на Морето.

Огурян беше слаб мъж, висок почти два метра. Голямата му глава бе обкичена с коса с цвят на Морска Пяна, която се вееше така, сякаш вълни се разбиваха на лунна светлина. Топлите му сини очи можеха еднакво лесно да се засмеят и да заискрят от гняв, да блестят весело или да пробождат като рапира.

Неговият помощник бе един голям черно-бял Буревестник, чиято човка завършваше със зловеща извивка. Птицата рядко се отдалечаваше от Огурян, макар че всяка сутрин или вечер човек можеше да го види как обикаля планините, езерата, стръмните скали и гладко извитите плажове на острова на Магъосника.

Острият поглед на птицата забелязваше всяко действие, всяка работа, която се вършеше, всяко ново посещение или отпътуване. Тези неща той докладваше на Господаря на Водата в Крайбрежния му дворец.

— Моят приятел Флеърмън не одобрява разкоша, в който живея — каза Огурян на току-що пристигналия Брайърмот, една вечер, докато двамата седяха на широката тераса на аквамаринената Тронна Зала и наблюдаваха как Буреносецът лети над острова.

— Но никога не го е казвал — отвърна Джуджето с лека усмивка.

— Вярно е. Не, Флеърмън Флоуърстолк никога не е казвал, че не обича разкоша. Даже забелязвам, че му харесва.

Брайърмот се изсмя на глас, като накара стените на двореца да ехтят от веселието му. Буреносецът се спусна на парапета на балкона и просто кимна в одобрение на всичко, което беше видял. Не каза нито дума, а само прибра човка под едното си дълго крило и заспа.

— Кога пристига Флеърмън?

— Утре — отговори Огурян. — Костенурките Скимър, Спинър и Липър не са се завърнали още, значи са открили Магъосника на Огъня и водят кораба му към нас.

— А съобщението на Дъглас?

— Наредих на най-бързия си кораб да тръгне веднага на север. Би трябвало да издирят Юнисед и този Блейдър и да ги пленят, за да не

притесняват повече никого.

— Ами момичетата?

— Доколкото разбирам, Дъглас Брайтглед има личен интерес от спасяването на девойките — каза Огурян с усмивка.

— Добро момче е този Пътуващ Маг! Той няма да се провали, знам си аз.

Морският Огън носеше Дъглас бързо през морето, осветявано от почти пълната луна, покрай чудеса, които Дъглас, при други обстоятелства, би умрял от любопитство да разгледа: потънали кораби, пещери, от чиито дълбини се виждаха странни светлини с променящи се цветове, огромни градове от водорасли, населени с дребни сребърни рибки, които заедно издаваха мощни звуци, напомнящи музиката на орган, но които при никакъв неуловим сигнал изчезваха.

Да се проследи „Боровата треска“ се оказа не толкова лесно, колкото си бе представял Дъглас. Корабът не следваше прав курс, въпреки че вятърът духаше постоянно от юг. По някаква непонятна причина Юнисед правеше огромни завои встани и Морският Огън трябваше да се движи зигзагообразно на изток и запад, опитвайки се да открие пътя на кораба.

Изгревът наблизаваше, въпреки че на дълбочината, на която те пътуваха, това по никакъв начин не можеше да бъде забелязано, но Морската Светлина изписа едно съобщение за Дъглас, което гласеше: „Моите сили намаляват с изгряването на Великата Звезда, както сам знаеш, Магъснико. Намерих следата на бягащия кораб, но се страхувам, че няма да го достигнем навреме. Какво да направя, когато светлината на утрото стане твърде силна?“

— Закарай ме колкото можеш по-близо до него, Морски Огън. В последния възможен момент ме остави на повърхността. Ще те изчакам, докато отново настъпи мрак. Някоя отломка ще ме поддържа дотогава на повърхността. Времето изглежда спокойно.

— И все пак, струва ми се, така ще бъдеш изложен на прекалено голяма опасност — изписа светлината на фона на тъмните води. — Имам предвид компания за теб и ще използвам последните си сили, за да я намеря в дълбините Междувременно, обаче, ти ще трябва да плуваш.

— Мога часове наред да се крепя на някоя отломка — промърмори Дъглас. Той вече цели две нощи бе спал съвсем по малко, на пресекулки. — Трябва да стигна кораба на Юнисед.

Когато обаче се озова на повърхността на морето, сам с утрото озаряващо хоризонта, той бързо забрави за съня. Морският Огън си беше отишъл, но наблизо се виждаше отломка от греда, за която той се хвана. Можеше да различи сивите платна на „Боровата треска“ в далечината. Бутайки дървото пред себе си, той започна да плува, като си мислеше че корабът не е твърде далеч.

Два часа по-късно спря да си почине. Дори и при бавното темпо, което си беше наложил, той осъзна, че постепенно е изразходвал почти цялата си сила, а не можеше да измисли никакъв магически начин, който да му помогне. Той се повдигна леко, за да се огледа. Според пресмятанията му беше изминал по-малко от пет километра откакто Морската Светлина го бе оставила. Платната на „Боровата треска“ вече не се виждаха, скрити от вълните, които се бяха появили при засилването на вятъра.

— Огънят няма да ти помогне тук, млади ми Магьосник! — каза си той на глас. — Какво ли е това?

Стори му се, че видя в дълбините под себе си сянка от нечие движение. Вероятно бяха Костенурките. Една вълниста дира се показва за момент и изчезна.

— Може би е някое Морско животно — реши той и се обърна по гръб, за да си почине малко, загледан в утринното слънце.

— Надявам се, че е безобидно — добави той след известно време.

Дали в тези води имаше акули? Той уморено се опита да си спомни. Каспар Мерлин му беше говорил за огромните акули на Топлите Морета, които с удоволствие изяждат всяко плуващо същество, което срецнат.

Може би те всичките са на страната на Фриджън, помисли си Дъглас. Това са създания, каквито Леденият Крал обича.

Поглеждайки отново зад себе си, Дъглас отново забеляза следата. Той се обърна и заплува напред, без всъщност да се ориентира накъде се намира „Боровата треска“, но не искаше да се предава. Дори и изтласкането само с крака започна да става уморително.

Той се помъчи да се пребори с изтощението, опитвайки се да вдигне главата си над солената вода. Още веднъж... още веднъж...

— Е, това ще е наистина странна смърт за един Огнегадател — помисли той отново на глас.

Трябваше да си почине. Слънцето беше силно и щеше да изгори нежната му кожа за броени минути, но за щастие той си спомни една проста магия, с която да се предпази. Ризата и панталоните му тежаха много, но той не смееше да ги съблече. Изрита ботушите си и те потънаха в дълбините.

Много е красиво, помисли си Дъглас, оглеждайки се наоколо, но аз не искам да се удавя! Трябва да помогна на Мирн.

Той пое няколко глътки топъл и влажен въздух и се обърна отново по гръб, броейки бавно до сто. Наплиска солена вода върху лицето си, за да навлажни откритата си кожа и извика от болка, когато солената вода защиша напуканите му устни.

Той се опита да плува по корем, което беше по-лесно, само че му беше невъзможно да задържи дъха си за повече от минута. Изведнъж, точно под себе си, той съзря ново движение — беше огромен, петнисто зелен кръг, който плуваше точно под него.

Дъглас накара тялото си да направи още десет загребвания, после се обърна по гръб и преброи до петдесет, след което отново заплува по корем докато му стигна дъха, опитвайки се да направи още десет загребвания. Изведнъж усети, че изпуска гредата, която го крепеше и тя отплува встрани. Той я наблюдаваше как се отдалечава.

Дъглас бе отчайващо жаден. Очите му почти се бяха слепили от солта и го щипеха така, сякаш под клепките му имаше пясък. Той не усещаше ръцете и краката си. Обърни се и се отпусни по корем, нареди си той. Реши, че това е най-приятният начин да си отиде. Водата бе хладна и отмиваше солта от устните и очите му. Само ако можеше и дадиша.

Той наблюдаваше спокойно и с интерес как сянката под него се приближава все повече.

Акула ли е това, запита се той.

Нямаше формата на акула. Дъглас затвори очи, решавайки, че може би халюцинира. Трябваше да се обърне по гръб и да глътне въздух, но вече нямаше сили за това. По някакъв начин успя да събере достатъчно воля и да се обърне по гръб.

— Наистина мисля, че е време да те заведа на някой остров — каза един тъжен и загрижен дълбок глас. — Струва ми се, че имаш нужда да си починеш в сянката на някоя кокосова палма и да пийнеш малко кокосово мляко.

Гласът идваше някъде отгоре, над плътно затворените му очи, които сега бяха на сянка от парещото слънце. Той се замисли дали да се опита да ги отвори, но реши, че не си струва, а и че не е в състояние да го направи, поне не и в този момент. За да покаже, че е чул, обаче, той кимна с глава.

— Морският Огън каза — продължи гласът, — че трябва да настигнеш някакъв кораб. Успя само да ми предаде, че е важно, преди да избледнее и изчезне напълно. Каза, че си приятел на Огурян, а аз винаги съм готов да услужа на Господаря на водите, можеш да бъдеш сигурен в това. И все пак, малко сянка и кокосово мляко не звучат зле, какво ще кажеш?

Дъглас вече не беше във водата, а лежеше върху някаква леко извита, топла и мокра повърхност, състояща се от големи правилно подредени сивкави плочи. Те миришаха силно на морска сол и на риба.

Болезнено и с мъка той успя да разлепи очите си и видя, че се намира върху гърба на огромна костенурка, сто пъти по-голяма от тези, които щастливо ловяха водни кончета в Кривия Поток.

— Това сън ли е? — успя да изрече той.

Безъбата уста се отвори и от нея се чу продължителен и дълбок смях.

— Не, не, не, хо-хо-хо! Не, господине, моля ви се! Аз съм Велика Костенурка и името ми е Овал. Морският Огън ми каза, че преследваш кораб някъде в онази посока и ме изпрати да те пренеса, което аз ще сторя на драго сърце. Но не ми каза обаче защо го преследваш. Ти можеш ли да ми отговориш?

Дъглас на два пъти се опита да седне и накрая успя да се закрепи върху огромния гръб на костенурката. Беше изненадан като видя колко ниско се е спуснало слънцето. Трябва да е плувал почти целия ден.

— Преди колко време изгря слънцето? — изхриптя той с мъка.

— Сега е някъде около три часа следобед. Аз те намерих по пладне, струва ми се. Или най-много час преди това.

— Стори ми се, че те видях да се движиш под мене. Какво те накара да чакаш толкова дълго?

— Ъ-ъ-ъ, ами, как да ти кажа, аз не съм много запозната с Хората. Всъщност, досега никога не бях виждала Човек отблизо. В началото не бях сигурна дали ти си този, на когото трябваше да помогна. Морският Огън не можа да ми каже много за теб. Той почти напълно беше избледнял, бедничкия.

— Разбирам — каза Дъглас, чиито сили вече започнаха да се възвръщат. Чувстваше се много по-добре.

— Ти се справяше чудесно, Ъ-ъ-м... и аз се развеселих, защото се държеше точно като млада костенурка, която се наслаждава на слънцето на повърхността на водата. Накрая забелязах, че прекарваш все повече и повече време в почивки и по-малко време в плуване. Сякаш силата ти отслабваше.

— О, да, права си! Много съм ти благодарен, че реши точно тогава да излезеш на повърхността, Овал.

Той потръпна въпреки горещината. Издърпа ризата далеч от кожата си, тъй като от засъхващата сол бе започнал да чувства силен сърбеж. Съжали, че не знае някоя лесна водна магия. Почувства се безкрайно жаден.

— А сега какво ще пожелаеш? — попита костенурката. — Кокосово мляко и сянка или да продължим след кораба? И двете неща са еднакво лесни за мен.

— Наистина ми се струва, че ще е по-добре да хапна нещо и да се скрия от слънцето за известно време — каза младият Магьосник.

Огромното животно бързо цепеше синьо-зелените вълни и скоро те стигнаха до един малък остров, покрит с палми. Костенурката помогна на Дъглас да премине през прибоя и да тръгне с несигурна крачка по равния и широк плаж към дърветата.

— Как да сваля някой кокосов орех? — запита Дъглас, като гледаше към плодовете, които висяха поне на десет метра над главата му. — Предполагам, че все ще мога да измисля някоя магия.

— Няма да се наложи. Те постоянно падат долу.

Овал намери един голям кокосов орех, полузаравден в пясъка. Беше по-голям от главата на Дъглас и твърд като скала. С едно щипване с мощните си челюсти Овал отряза единия му край.

Вътрешността около ядката му беше пълна с гъсто бяло мляко. Дъглас жадно го изпи, след което Овал му разчути черупката и той изяде с апетит плътната бяла сърцевина.

— Това е по-вкусно от лимонения пай на Синия Чайник! — каза той, удостоявайки кокосовите орехи с най-върховното кулинарно признание, което му беше известно. След като изяде още един орех със същия ентузиазъм и докато самата Овал си отвори устата и също изяде поне половин дузина, Дъглас се почувства по-добре.

Тогава една ужасна мисъл го сполетя.

— По дяволите! Изритах си ботушите!

— Много умно си постъпил — каза костенурката, когато разбра какво точно представляват ботушите. — Човек няма нужда от тях, когато плува, нали? Мога, обаче, да разбера потребността от тях при ходене по горещ пясък.

— Ти не разбираш! В единия от тях беше скрито... нещо много ценно и опасно. Те трябва да бъдат намерени! Можеш ли да ги потърсиш? Това е нещо, което ми е доверил един велик Магьосник и което аз трябва да отнеса на Огурян.

— Не би трябвало да е трудно да ги намеря — помисли на глас Овал. — Просто ще се върна до мястото, където си бил оставен от Морския Огън. Не може да си ги хвърлил много надалеч. Право надолу на стотина метра, разбира се. Ами щом си готов, тогава...

Дъглас започна да се разхожда напред-назад, за да помисли и да раздвижи малко уморените си мускули. Слънцето бързо се спускаше към хоризонта. Имаха около два часа светлина преди обичайното бързо падане на тропическата нощ. Какво да направи?

— Не, ботушите могат да почакат — реши той. — Мирн и приятелките й не могат. Ще се върнем по-късно за ботушите, нали?

— Не виждам причина да не го направим — съгласи се Овал и няколко минути по-късно, запасени с няколко кокосови ореха, завързани със зелени лиани, те отново се понесоха по Морето.

— А сега какво? — попита Овал докато се носеше с пълна скорост непосредствено под повърхността, така че само главата на Дъглас се подаваше над водата.

— Ами, чакай да видя — каза Магьосникът, който вече почти напълно се беше съзвел от премеждието си. — Морската Светлина ще се върне и ще намери ботушите. Не бих искал да ми се налага да обяснявам на такова създание разликата между ляв и десен ботуш.

— Морската Светлина много по-добре се справя с тъмните води от мен — съгласи се Овал. — Но ти може би ще предпочетеш тя да те

носи, защото е много по-бърза.

— Ако се стигне до битка с пирати, по-скоро бих предпочел да имам до себе си твоята маса и сила. Ти би могла много да ми помогнеш.

Овал обърна глава и доволно се усмихна на своя пътник.

— Бих ти помогнала, само ако ми кажеш какво точно искаш да направя. Аз не съм кой знае какъв боец. Да се забия по средата на кораба ли? Да му раздруся кила ли? Или да го вдигна и пусна във водата няколко пъти?

Два часа по-късно — с такава скорост се носеше костенурката — те видяха пред тях осветени от луната платна. След още половин час вече бяха достатъчно близо и можеха да различат над хоризонта силуета на кораба. А час по-късно чуха виковете и ругатните на моряците по време на вечерята им.

— Сега се движи по-бавно, приятелю — предупреди Дъглас.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Великата Морска Костенурка потъна още по-дълбоко във водата и забави ход, за да намали дирята им. Дъглас протегна ръка и докосна грубите, покрити с водорасли греди на „Боровата треска“.

Точно над главите им Юнисед извика Блейдър и веднага след това се чу шум от стълки. Бившият Херцог и неговият помощник се облегнаха на перилата на не повече от три метра от Костенурката и нейния пътник, които се прикриваха в сянката на кила.

— Накъде ли ни води тоя дявол, Капитанът? — попита нервно бившият Херцог. — Нищо не мога да разбера от тези пусти карти. Мисля, че сме твърде близо до Уотъранд.

— Имам усещането, че някой ме наблюдава — каза троснато бившият Генерал.

Юнисед изръмжа и извика на някого да му донесе чаша вино. Когато готвачът му донесе чаша топъл и вкиснат ейл той грубо изпсува. На остров Флоулинг не бяха успели да намерят никакво вино. Там не вирееха лози.

— Ще трябва скоро да си намерим скривалище — някое място с подходящо пие — каза Юнисед, отпивайки от ейла.

— Може на Флемпт, например — предложи Блейдър. — Поне звучи като подходящо място, на което да се скрие човек по време на битка. Не е населено, но има питейна вода и е защитено с бариерен риф. След това, когато всички са ранени, мъртви, или заети с нещо друго, ще можем да се впуснем напред и да заграбим някаква плячка. Също като в добрите стари времена, сър.

— Да, да, точно така — извика Юнисед. — И като си говорехме за плячка, какво ли правят нашите... ъ-ъ... гостенки? Отдавна спряха да плачат и да пищят. Дали все още са живи?

— Когато готвача отишъл да им занесе остатъците от вечерята, те го ударили по главата и се опитали да избягат.

Юнисед и Блейдър, а и Дъглас, се изсмяха на това, след което Блейдър продължи:

— Все още са много борбено настроени. Трябва да ги обработим една по една, според мен. По една и за двама ни?

— Все още нямаме време за това, колкото и да ми се ще. Твърде ми е мила кожата, за да се забавлявам, когато зад хоризонта се крият враговете ни.

Дъглас прошепна на ухото на Овал да се отдръпнат на няколко метра от кораба.

След като се отдалечиха, той каза:

— Добре, сега сме в безопасност. Но какво да правим? Можем да се надяваме, че ще ги изведат всички заедно на палубата, да създадем някаква суматоха и да се опитаме да ги прехвърлим през борда. Как ти звучи?

— Не твърде убедително — отвърна Костенурката. — Дори и да ги изкарат едновременно всичките на палубата, на гърба ми няма достатъчно място за шест человека. Най-много могат да се съберат четири, и то ако всички се притиснат плътно един до друг.

— Може да се наложи все пак да го направим — каза Дъглас. — Някои може да седнат, а другите ще се държат за теб и ти ще ги теглиш.

— Наистина сега сме само на няколко часа път от Уотъранд. Проблемът обаче е, че ще се движа твърде бавно с такъв товар. Островът се намира по посоката на вятъра. Ще опънат още няколко платна и ще ни хванат.

— Но колкото повече чакаме, толкова по-близко се оказваме до Уотъранд.

— Да, но ти чу, че Юнисед вече започна да се страхува да не се доближи твърде много до Уотъранд. Всеки момент могат да завият.

През цялото време откакто напуснаха острова с кокосовите орехи, Младият Магъосник обмисляше един план. Сега най-после той взе решение.

— Ами какво ще стане, ако кораба се запали?

— Моряците най-много се страхуват от огъня, чувала съм даже да се говори, че той ги плаши повече отколкото Морските чудовища. Но един пожар на кораба не би ли поставил в опасност и самите пленнички?

— Не и ако огънят е предизвикан от моята магия! Ако сега не мога да използвам придобитите умения, за какво тогава са ми те, освен

за палене на лагерни огньове?

Чудейки се какво точно представлява лагерния огън, костенурката кимна с глава.

— Аз изцяло вярвам в теб, Дъглас. По-добре ще е обаче веднага да започнем да действаме.

Дъглас кимна и след известно колебание направи магически жест, изричайки необходимата дума.

Покрай главната мачта на „Боровата треска“ плъзна ярко жълт пламък, който жадно заблиза платната. Викът на вахтения и светлината от разрастващия се пожар алармираха екипажа. Всички се втурнаха да помпат и да гасят огъня с кофи вода.

Беше им необходим повече от час, за да загасят изкуствения пожар. Дъглас и Овал плуваха на известно разстояние от кораба и наблюдаваха. Никой на „Боровата треска“ нямаше време нито пък желание да погледне зад борда. Капитанът искаше да заповядва да спрат кораба. Юнисед, който се страхуваше повече от преследване, отколкото от огън, му нареди да продължи, въпреки че вярваше все повече разпалваше пламъците.

Юнисед и Блейдър се появиха на палубата сред най-голямата суматоха и успяха да я увеличат, издавайки противоречиви заповеди. Докато разпалваше огъня, Дъглас видя как те се промъквала към най-близката китобойна лодка.

Дъглас оставил пожара да затихне преди някой да успее да забележи, че огънят всъщност нищо не е изгорил. Капитанът и Юнисед започнаха писклив скандал за това чия е вината. Дъглас и Овал се приближиха по-близко, за да ги чуват.

Всички обвиняваха готвача, който гръмогласно отричаше, твърдейки, че след като е приготвил вечерята, грижливо е покрил огъня.

— А и никога досега не сме имали цяла сюрия момичета на борда — извика Боцманът, който изведнъж съобрази, че ако вината не е в готвача, то сигурно ще бъде потърсена в него.

— Всеки мъж може да стане разсеян, когато пред погледа му се мярка женско — изкикоти се Капитанът.

— Тогава обвинявай този, който ги докара на борда — извика готвачът, с което полази по нервите на Юнисед. Заточение на безлюден

остров, или дори смърт, бе наказанието за член на екипажа, който по невнимание предизвика пожар.

— А сега започвате да обвинявате и мен! — изкрешя Юнисед, който имаше богат опит в надвикуването на опозицията. — Ти червясало, прогнило от мазнина чучело на готвач!

Блейдър бързо изтегли господаря си настани.

— Те ще го изхвърлят зад борда, сир.

— Да го дадат за храна на рибите, ако питат мен!

— Но, сир, ние нямаме друг готвач...

Никой не би могъл да обвини Юнисед, че не разбира бързо от аргументи, особено ако те засягаха пряко интересите му. Обръщайки се рязко на пети, той изкрешя за тишина. Боцманът добави към неговия рев и своята мощна пищялка, с което накараха екипажа мълкне, за да чуе какво ще каже неговият странен Капитан — Крал.

— Е, добре, хора — каза Юнисед тихо. — Чуйте ме! Какво ще постигнете с всичко това? Стореното — сторено! В крайна сметка, всичко това е толкова по моя вина, колкото и по вина на всеки друг.

— Но, сър — започна Капитанът, — те... Ние смятаме, че да има жени на борда на кораба, ако ме извините, сър, носи най-лош късмет. Винаги е така, на всеки кораб, освен ако не са пътнички.

Обсъждането отново стана доста бурно и продължи близо час, но в крайна сметка готвачът се отърва със строго мърене. Време беше да се смени вахтата. Юнисед, уморен от разправията, заповяда да бъдат нахранени и екипажа, и затворниците.

— Ще ги изкълем и ще се забавляваме по-късно — обеща той на Блейдър. — Предполагам, че вече доста са узрели.

— И аз самият имам нужда от една баня — изръмжа кръвожадният бивш Генерал. — Лицето ми е черно от дима, а и косата ми е покрита със сажди.

— По-късно, по-късно — изхриптя другият. — Аз искам да спя, независимо от саждите. Прати ми една канна от тоя ужасен ейл. Имам в устата си вкус на развалени яйца.

И той се отправи към каютата си.

Дъглас мълчаливо плесна с ръце и потупа Овал по широката зелена глава.

— Е, успяхме, приятелко! Поне за известно време момичетата ще бъдат в безопасност. Екипажът е твърде изморен и не би предприел

нищо, дори и да смееше да се докосне до собствеността на Юнисед. Мисля, че ще можем да уредим нещичко, за да ги държим будни и през целия утрешен ден и да ги изморим истински.

Овал се усмихна и се доближи отново до „Боровата треска“. Тя захапа с масивните си челюсти една греда, която се подаваше от кърмата на кораба.

— Всяка минута път по този курс ни доближава все повече до Уотъранд — изфъфли тя, без да се пуска от гредата.

— Вярно е — съгласи се Дъглас.

На юг от тях се беше появил втори кораб и курсът му щеше да го доближи до „Боровата треска“, но моряците бяха твърде заети, за да го забележат.

Дъглас даде възможност на свободните от вахта да заспят в койките си, преди да запали предната наблюдателница. След няколко секунди тя вече гореше достатъчно силно, за да привлече вниманието на вахтения.

Отново се чу сигналът за тревога, целият екипаж се събра, за да гаси пламъците. Както и предишния път, и сега никой не забеляза, че тези пламъци не изгарят нищо.

Мина час преди Дъглас да остави огъня да изгасне. Хората изпонападаха и заспаха направо на мократа палуба, за да си отпочинат колкото могат, преди да е настъпило утрото.

По време на закуската бе съобщено за още един огън в моряшкия отсек и всички отново се втурнаха, още не съвсем разсънени, да гасят новите пламъци.

Този път Дъглас оставил огъня да разрушчи няколко хамака, които лежаха небрежно запънати и захвърлени до стената в една от каютите. Огромни количества миризлив дим обгърнаха кораба и направиха невъзможно откриването и на бавно приближаващия се друг кораб, както и на Пътуващия Магьосник и Костенурката. „Боровата треска“ продължи да се движи, практически неуправляема, по посока на вятъра, приближавайки се все повече до Уотъранд.

Към обяд, обаче, Дъглас видя Капитана да отива до вратата на каютата им и да вика Блейдър, който се появи, уморен и начумерен, за да види какво става. Блейдър се обърна и извика навътре към Юнисед:

— Този глупак твърди, че сме на две крачки от Уотъранд и иска да промени курса, за да го избегне.

Юнисед се появи на вратата и извика на Капитана да обърне кораба веднага, „ти вонящ и глупав потомък на гниеща морска звезда“.

Което, според Дъглас, показваше, че Юнисед бързо е навлязъл в дълбините на моряшката професия и по-точно в нейните по-нецензурни страни.

„Боровата треска“ смени курса, за да избегне Уотъранд.

— Време е да действаме, Млади Магьоснико — каза Овал на своя пътник. — Корабът никога няма да се приближи по-близко от това до Уотъранд.

— Този кораб там, приятел ли е или враг? Така или иначе, вече сме достатъчно близко до Уотъранд, за да можем да заведем девойките до брега за няколко минути, а и вятърът ще е насрещен и за двата кораба, в случай, че се опитат да ни преследват.

— Изкарай достатъчно дим — посъветва го спокойно Костенурката. — Това при всяко положение ще привлече вниманието и ще бъдем забелязани от острова.

Пътуващият Магьосник този път накара злобни пламъци да се издигнат от палубата и да запълзят към платната, докато от предния трюм започнаха да излизат гъсти кълба черен дим, миришещи на сяра и селитра. Пиратите се засуетиха насам-натам, като вече дори не чуваха командите на своите офицери.

Нервите на Капитана не издържаха и той блъсна Блейдър надолу по една стълба, но този великан успя да се хване за едно висящо въже. Той се залюля на него и се върна отново на палубата, поваляйки с един удар отзад Капитана безчувствен на палубата.

— Идиот такъв! — изкрещя Юнисед. — Кой ще издава заповеди сега? Кой друг знае по-добре как се гаси пожар, мънкащ идиот такъв!

И той удари своя бивш Генерал по главата с дръжката на сабята си, при което Блейдър залитна и се препъна в едно недобре навито въже. Юнисед уплашено погледна как последното творение на Дъглас се извисява на три метра над палубата и гладно се пресяга към платната.

— Всички в лодките! — изкрещя той с цяло гърло. — Напуснете кораба! По дяволите жените! Първо офицерите!

Само за няколко учудващо кратки мига целият екипаж се бе натоварил на китобойните лодки и се отдалечаваше от кораба. Юнисед правеше панически и отчаяни опити да се качи на всяка една от

лодките, но пиратите го изблъскаха, а най-накрая Боцманът му заби един юмрук в муцуна. Ударът просна Юнисед на палубата до Блейдър.

Когато пропусна и последната лодка, корабният готвач се хвърли смело в морето, напразно надявайки се, че екипажът ще оцени готовното му достатъчно, за да го вземе в някоя от лодките.

Никой не помисли за шестте момичета, заключени в трюма.

— По-далеч, по-далеч! — крещеше Боцманът на гребците, които опъваха мищци на греблата, като биеше по кока с тежкия си кожен колан.

Моряците гребяха с всички сили, като инстинктивно насочваха лодките към подаващия се над хоризонта остров. Всяко пристанище е добро при буя!

— Или в този случай — всяко пристанище е добро при пожар — каза Дъглас на Овал, като се мъчеше да надвика шума. Заведи ме до кораба. Вече ще мога да се справя с онези, които са останали.

Дъглас накара пламъците да продължат да се вият нагоре, за да насърчи бягащите пирати. Когато Костенурката стигна до кораба, Дъглас видя как във водата до нея се появиха два други черни силуeta, които излязоха на повърхността.

— Та това са Костенурките! — извика той изненадано. — Това са Липър и Скимър! Какво правите, вие двамата, тук?

— Пренасяхме съобщения между Огурян и Флеърмън, който е на онзи кораб — обясни Скимър.

— Флеърмън е там? Чудесно! — каза Дъглас, като замаха ентузиазирано към приближаващия се кораб. На палубата се показваха няколко фигури, които му отвърнаха.

— Погрижи се за кораба, Млади Магъоснико — посъветва го Скимър. — Ние ще наблюдаваме екипажа и ще му помогнем да стигне успешно до някое пристанище, дори и да е само, за да ги обесят.

— Съмнявам се, че Огурян някога е обесил някого — каза Овал, — но ще дойда с вас, момчета, за да ви помогам. Аз може и да съм бавна, но съм по-силна и по-голяма.

Дъглас сам се изкатери на борда на кораба, като през цялото време трепереше при мисълта, какво може да направи Юнисед като разбере, че безопасността на шестте момичета от Флоуинг е последният му коз.

Той се прехвърли над перилото, спъна се в едно въже, същото, което по-рано бе повалило и Блейдър и падна на колене. Някакво изсвистяване над главата му и последвалият тъп удар го стреснаха. Той погледна нагоре и видя една грамадна кама да трепти, забита в перилото, само на няколко сантиметра от главата му.

Юнисед, с ужасяващо лице, разкървавен и разчорлен, се хвърли към него с високо вдигнат меч.

Дъглас бързо се търкула встрани и изпрати една розова светкавица срещу стоманата на полуделия си враг. Заслепен от светлината и зашеметен от силния електрически удар, Юнисед изпусна меча си, изпища и покри очите си с ръце.

Пътуващият Магъосник се изправи и пристъпи напред, като сграбчи бившия владетел за колана и с един мощен тласък го изхвърли през перилата в морето. Юнисед изпища ужасено и цопна във водата.

— Пази се от акулите! — не можа да се сдържи да не извика Дъглас след него. Овал се появи под пляскащия с ръце разбойник, който, при вида на грамадната глава на Костенурката, спести много неприятности на всички като припадна веднага. Той щеше да се удави, ако внимателната Костенурка не беше захапала ризата му с уста.

Дъглас скочи на крака, погледна за миг Капитана и Блейдър, които все още бяха в безсъзнание, изтича до предния люк и се спусна по една стръмна стълба, където, с една яростна синя светкавица разби огромния железен катинар на вратата пред себе си.

Шестте млади момичета от Флоуинг се бяха събрали до отсрешната стена, настърхнали, с вдигнати юмруци. Пред тях стоеше Мирн, изцапана, с разкъсани дрехи и невчесана, държеше в двете си ръце едно парче дърво, кой знае откъде намерено, и се беше приготвила да удря.

— За бога, Мирн, остави това, или някой, например аз, може да пострада!

— Това е Магъосникът! — възкликаха едновременно девойките. Мирн погледна към Дъглас, усмихна се уморено, изпусна тежката тояга и падна на палубата. Дъглас притича напред и успя да я хване миг преди да падне.

— Можех да те убия — измърмори тихо Мирн.

— Вече няма нужда да се защитаваш — каза Дъглас. — Елате всички на палубата. Пиратите си отидоха, а единствените двама, които са останали на борда, са в безсъзнание. Но трябва да ги завържем преди да се свестят.

— Знам няколко моряшки възела, които умирам да изпробвам върху тях — извика една от спасените девойки и с весели викове и смях всички се втурнаха нагоре. Когато се изкачиха на палубата, те видях как една лодка от „Ледената принцеса“ се приближава към кораба.

Бронзовият Бухал прелетя шумно и кацна на една рея, последван бързо от Черния Пламък.

— А където е Черният Пламък, там е и Флеърмън Флоуърстолк — извика Дъглас на Мирн.

— О, господи, Флеърмън Флоуърстолк е тук, а аз не съм си мила косата и лицето от три дни! — завайка се момичето.

— И за това ще имаш време само след няколко минути — чу се гласът на Флеърмън някъде зад борда. — Я ни подайте ръка, за да можем да обявим този кораб за пленен в името на Конфедерацията на Светлината.

В този момент вече и шестте момичета от Флоуринг се разплакаха със сълзи от радост за това, че са спасени. Когато Флеърмън се качи на борда, те се насьбраха около него и приеха с радост носната му кърпичка, многократно умножена, така че всяко момиче имаше по една в ръцете си, с която да си избърше сълзите и наслоената по лицето мръсотия.

Всички, освен Мирн, която се изтри с носната кърпичка на Дъглас, въпреки че тя бе мокра и миришеше на сол от дългия му престой във водата.

— Е, Пътуващ Магъоснико — каза Флеърмън с престорено сериозен глас. — В бързината да се присъединиш към дамите долу, си оставил тук на палубата някоя и друга недовършена работа. Този човек там, който си държи главата, е известният Генерал Блейдър, известен по-рано в кръчмите на столицата и един от най-големите разбойници, които някога са съществували. Другият не мога да го позная, но ми прилича на пират.

Блейдър, кривейки се от болка, изръмжа:

— Кой ме удари? Ти ли, малкият?

— И Юнисед имаше пръст в тая работа — отвърна Дъглас.

— Негово Височество — изрева Блейдър, изправяйки се в цял ръст, макар и с много мъка. — За теб той е „Негово Величество“.

— Вече не е — каза Флеърмън, като пристъпи напред и направи знак на екипажа на лодката да поеме пленниците. — Торнууд вече зае полагаемото му се място и титлата на баща си. А Юнисед е в наши ръце и скоро ще бъде изправен пред съда.

— Наказанието за Юнисед е смърт — отбеляза Бронзовият Бухал, който бе поздравил с облекчение Дъглас и се бе представил на Мирн.

— Или дори нещо по-лошо! Огурян, който е господар на тези места, смята да ги заточи и двамата с Юнисед на някой изолиран остров — каза Флеърмън, като се усмихна. — А кой ли би искал да бъде около тия двамата в продължение на години?

Дъглас и Мирн стояха на палубата на „Боровата треска“ докато той си проправяше път към кея на пристанището в Уотъранд. Овал, Скимър и Липър плуваха около кораба, който тълпата приветстваше от кея с радостни възгласи, а трите големи Морски Чайки, Буревестникът и Бронзовият Бухал пищяха, грачеха и изразяваха своите благопожелания от висините.

— Хубав край за едно пътуване — отбеляза Флеърмън, който бе останал на борда като пътник. — Но, млади хора, помнете, че това е краят само на една част от приключението. То продължава довечера и утре, и далеч напред.

— Може би ще успея да се наспя поне една нощ — каза Дъглас, като се облегна на перилото.

— На война винаги е така — отвърна Флеърмън докато наблюдаваше как новият екипаж на кораба спуска стълбата към кея. — Бързай и чакай. Няколко минути възбуда и после цели дни скука и нетърпение.

— Подсетете ме да не се оплаквам през следващия период на скука — каза Мирн сериозно. — Кълна се, че има и по-лоши неща от това. Гледай, Дъглас, това са баща ми и братята ми!

И тя се втурна напред, като дърпаше младия Магьосник за ръката.

Флеърмън ги последва, крачейки до Черния Пламък, а на рамото му стоеше Бронзовият Бухал и си разменяше на шега птичи обиди с

Морските Чайки.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На един нищожен подземен остров, в пълна с вода пещера под замъка, Юнисед и Блейдър очакваха произнасянето на присъдата си, пазени от цяло стадо оранжево-черни тигрови риби с изключително остри зъби. Когато Огурян отиде да ги види, Флеърмън и Дъглас се присъединиха към него.

— Какво ще стане с нас сега? — скимтеше Юнисед, изправен пред най-големите си врагове. — Флеърмън, ти винаги си бил благороден човек! Няма да оставиш тези риби да ме разкъсат, нали? Те имат страшни зъби и много лош поглед.

— Трябаше да се заемеш с отглеждането на овце — каза Флеърмън сериозно и този път Дъглас не забеляза никакво весело пламъче в очите му. — Говорих с Огурян за теб и Блейдър. И двамата сме съгласни, че за нищо не ставате, а още по-малко ако сте мъртви. Като се има предвид броя на добрите, а дори и лошите хора, които сте убили, много от нас мислят, че и вие самите заслужавате особено мъчителна и болезнена смърт.

— Не, не! — изпищяха и двамата затворници, треперейки върху скалите.

— Той ме караше да го правя — извика Блейдър, като сочеше Юнисед с двете си оковани ръце.

— Лакей! Подлизурко! Мазен плъх! — крещеше бившият Херцог, като се опитваше да удари другаря си.

— Ако слушаме Брайърмот, би трябвало да ви затворим на тъмно в някоя дълбока подземна мина завинаги, така че никога да не видите слънцето отново.

— Добрият стар Брайърмот! По-добро е от смъртта! — извика Юнисед.

— Да, да, изпратете ни в мините! — молеше се Блейдър.

— Не, не — подигра се Флеърмън. — Това няма да е вашата съдба. Огурян смята да ви заточи на едни напечен от слънцето,

изоставен атол, далеч от обичайните морски пътища, където ще бъдете оставени на спокойствие и където ще си бъдете само вие двамата.

— Само вие, двамата злодеи — подчертва Огурян. — До момента, когато наистина не се покаете и не промените живота си така, че всички да са доволни от вас. Докато не станете обикновени хора в един свят на обикновени хора — занаятчии, фермери и овчари.

Двамата затворници бяха толкова зашеметени, че не можеха да кажат нищо. Мисълта, че ще трябва да прекара дори само още няколко часа с бившия си господар, накара Блейдър тихо да вие от ужас и да моли за милост. Когато Магъосниците напускаха пещерата, двамата затворника продължаваха да се ругаят и да си викат един на друг.

— Ще мине доста време, докато си научат урока — рече замислено Дъглас. Флеърмън кимна с глава.

— Още по-добре — каза твърдо Огурян. — Ще разполагат с много време за това.

— Флотилията на Фриджън се приближава — предупреди ги Огурян по-късно през деня. — Моите разузнавачи съобщават, че е напуснал Вечния Лед. Ако вятърът не се промени, той скоро ще пристигне точно там, където ние смятаме да започнем боя. Ще последва голяма Морска битка. Ние всички ще станем бойци.

— Също така и ще се притесняваме, струва ми се — каза Мирн. Тя погледна Дъглас по един особен начин, при което двамата повъзрастни мъже, които забелязаха погледа й, се спогледаха с учудване и задоволство.

— А какво ще правим ние? — попита Дъглас Водния Магъосник, който се бе изправил, висок и величествен в своята морскосиня роба.

— За утре сутринта съм свикал среща с моите капитани и предводители на групи. Ще обсъдим стратегията и тактиката и ще разпределим местата в боя. Тук е Торнууд с неговите капитани...

— Много ще се радвам да срещна Торнууд отново — възклика Дъглас. — Бих искал да се бия до него.

Огурян погледна Флеърмън и този път, при вида на нетърпението, обзело младия Магъосник, и двамата си размениха по една усмивка.

— Ще видим, Брайтглед, къде ще има нужда от теб. Утре сутринта в девет бъди в голямата зала. Не закъснявай.

Дъглас кимна.

— А може би, Госпожице Мирн, бихте искали тази вечер да се разходите по скалите на Уотъранд и да ги сравните със скалите в северния край на Флоуинг?

— О, да, господине, стига да се приберем навреме за вечеря. Както знаеш, майка ми пристигна, а тя не гледа с добро око на момичета и магьосници, които се разхождат по скалите след залез слънце.

Двамата по-възрастни Магьосници ги гледаха как се отдалечават. Огурян сви устни с леко неодобрение.

— Знаеш ли, Магьосниците рядко се влюбват, но ако това се случи, то е твърде силно! — каза Флеърмън, като безпомощно вдигна рамене. — А и може много да им увеличи силата.

— Утре ни чака конференция — каза с въздишка Огурян. — А на следващия ден вероятно вече ще сме по палубите на корабите си. Готови ли са те, стари приятелю?

— Ще се справят. Аз съм готов. Ние постигнахме твърде много за една-две години, Огурян. Преди една година, даже и преди месец, битката щеше да е много по-тежка. Но сега ми се струва, че имаме всички шансове да спечелим в тази битка.

— На Фриджън му е докладвано — аз уредих това — че Перлата е била отново загубена. Той ще бъде притеснен и малко по-разсеян поради това.

— Но вие нали знаете къде е Сивата Перла? — попита Брайърмот, който се присъедини към тях.

— Вярно е, мой грозен и къс приятелю — усмихна се Флеърмън. — Тя бе намерена от Морския Пламък на дъното, на мястото, където бе потънала в ботуша на Дъглас.

— Няма да е добре да подценяваме силата и хитростта, или злият гений на този Леден Крал — каза Възпитаникът на Водата сериозно.

— Аз не ги подценявам — отвърна Флеърмън. — Нито пък Снежко тук до мен. Ако ние си говорим с насмешка, то е само за да успокоим малко страховете си.

— Е, разбирам ви тогава — каза Огурян и кимна. — Де да можех и аз да съм така. Аз съм много притеснен за това, което ни предстои. Може един или всички от нас да умрат преди да е минало много време.

— Аз си мисля за тези, които най-много обичаме, и за това, че може смъртта да ни ги отнеме — каза Флеърмън. — Не бих могъл да

се разделя с момчето. Той е наистина синът, който никога не съм имал. Но трябва да рискувам живота му.

Флеърмън положи ръка на рамото на Водния Магьосник.

— Огурян, ти трябва скоро да си избереш Чирак. Наистина трябва! Магьосниците не живеятечно, а твоите познания и магии трябва да се предадат на някой, иначе и те ще умрат.

— Ще ти кажа, тогава — отвърна другият. — Вече съм си изbral Чирак, и изборът ми може би ще те изненада. И ще те зарадва, може би. Веднага щом я срещнах, разбрах, че дъщерята на рибаря е идеален кандидат.

— Чудесни новини! Попита ли я вече? — запита Брайърмот, който вече бе започнал да мисли за вечеря, вместо за чираци и магьосници.

— Говорихме надълго и нашироко за това тази сутрин, и утре, точно преди да свърши Военният Съвет, смяtam да го оповестя. А сега на вечеря.

— Много правилно и подходящо предложение — каза Джуджето, като си оправяше широкия колан. — Морският въздух, както знаете, дава огромен апетит на малките и грозни хора.

— И на магьосниците също — съгласи се Флеърмън.

— А ти за кой мислиш, че говорех аз? — изръмжа Джуджето през смях.

Голямата Приемна Зала бе претъпкана с Хора, Феи, Джуджета, Елфи, Пикси, Никси, Браунита насядали върху подредени в редици столове, гледащи към един висок подиум... Смъртни и Почти Безсмъртни от всички видове, големини, форми и цветове, от фермерите в Милицията на Херцогството и рибарите от Флоуринг до Фееричните Нереиди под управлението на Принц Едх и Дворцовата Стража на Джуджетата от Дуелмленд, всички бяха тук.

Не всички бяха с човешка форма. Някои лежаха по корем върху пода пред подиума или бяха впили остри нокти в перилата на балкона като Великите Бели Чайки.

От едната страна на Залата един голям аквариум бе свързан с Морето. В него плуваха водачите на всички Морски жители: китовете Орка, Костенурките, Сирените и Водните Духове, които всички бяха дългогодишни приятели на Огурян.

Дъглас, Мирн и Флеърмън бяха настанени на столове вдясно от Огурян на подиума, и миг по-късно Възпитаникът на Водата почука рязко по катедрата. Всички веднага замълчаха.

— Сега — започна Водният Магьосник делово, — ние нямаме време за формалности. Повечето от вас се познават, а ако не се познавате, просто си кажете един на друг кои сте.

Последва небивала какофония докато седналите един до друг непознати си разменяха имена, титли и местоживееене.

— Аз ще започна — каза Огурян, когато всички се бяха успокоили отново, — с един максимално кратък преглед на ситуацията. Нека да се опитам да разкажа цялата история, тъй като някои от вас може да не я знаят.

— След падането на Кралството, в Дните на Хаоса, нищожният остатък от многобройното до скоро Братство на Магьосниците се споразумяха да поддържат връзка помежду си, за да запазят каквото могат от братството си. Те се разделили, и всеки тръгнал по своя път, за да търси място, където да се установи, да си устрои живот и да намери чираци, и така да продължи идеите на Конфедерацията на Светлината.

— За щастие, тези Сили на Тъмнината, които ние бяхме пропуснали да унищожим при Последната Битка, също бяха в отчаяно отстъпление, иначе досега да сме вече в тежен плен.

Огурян се спря, за да види дали всички го разбираят, тъй като много от присъстващите не говореха на Стария Език.

— Аз се завърнах на островите в Топлите Морета, където можех да уча и в трудни мигове да помагам на тези, които са ми най-близки. Флеърмън Флоуърстолк построи Хълма на Магьосниците в Долината на Херцогството, като я избра именно нея, струва ми се, защото най-много приличаше на неговия напълно унищожен от Враговете ни дом.

— Само девет Магьосника бяха оцелели, включително и един Магьосник на Въздуха, който мнозина подозираха, че е оцелял в тази война поради страхливост и предателство, а не чрез ловкост и смелост.

Този Въздушен Господар бе станал много отчаян и не искаше да позволи на нищо да застане между него и оцеляването му. Той решил да се отправи да търси празни земи, които да покори и да подгответи своето решение за борбата с Хаоса — да покори Светът и сам да го управлява — което е и крайната защитна стратегия!

— Той минал през Херцогството преди много време и Флеърмън Флоуърстолк го познал и разбрал на какво се е превърнал. Флеърмън ме предупреди и аз също започнах да го наблюдавам.

— Това бе Фриджън, който сега се нарича Крал на Ледовете. Той поживял малко с прародите на Вожда Тет от Хайландорм, приемайки гостоприемството на вожда в продължение на един сезон, като в отплата му донесъл само неприятности. Когато поискал празните земи на север и изток от Хайландорм, прародите на Тет му ги дал, като се надявал, че ще се отърве по този начин от един нежелан гост.

— Подарената земя изглеждала абсолютно без стойност — стената на един широк повече от сто и шейсет километра и дебел стотици метри ледник, който в продължение на милиони години бавно се придвижвал от Полярните Планини в Морето.

— На Фриджън му било изгодно да живее на такова място. Той започнал да събира лакеи, и добре ги научил на правилата на egoизма и страха. Те всички споделяли неговия маниакален страх от лична отговорност и свобода от тези, които според тях били по-низши от тях самите.

— Там Фриджън построил един бастион от лед, толкова студен и твърд лед, че всъщност е метал. Хората и повечето други Същества можели да влизат там само под защитата на силни магии, които работели само докато те изпълнявали командите на Ледения Крал. Флеърмън Флоуърстолк е единственият, който някога е успявал да се изправи срещу Фриджън в собствения му бастион и да оцелее, за да разкаже за случилото се.

Дъглас се наведе напред, за да види как ще реагира Огнегадателят на това. Той очевидно дремеше.

— За да стане още по-непобедим, Фриджън магически заключил жалките остатъци от собствената си човешка принадлежност в една огромна Сива Перла. Този талисман той хвърлил в най-дълбоката част на Морето, за да не могат неговите врагове да използват евентуално човешкия му произход срещу него. Сивата Перла останала скрита в продължение на триста години.

— Плановете му постепенно добили форма — каза им Огурян.
— Той се подготвил да обяви война не само срещу всичките си стари другари от Братството, но и срещу всички честни Същества, били те

Хора, Джуджета, Феи или други, срещу всяко Същество, способно да покаже топлина, сърдечност, справедливост, милосърдие или любов, слабостите, които според него са допринесли за загубата ни в Последната Битка. След като успее да събере цялата власт в ръцете си, никой не би могъл да му причини ужаса и чувството за вина, което изпитвал по време на Последната Битка.

— Двама от останалите Магьосници междувременно изчезнали преди векове. Един друг, Фракет, бил толкова изнемощял от изпитанията си, че ролята му се свела до това да стане отшелник в пустошта Лендсенд. Когато аз и Флеърмън го помолихме, той се съгласи да държи под зоркото си и подозрително око действията на Фриджън.

Дъглас погледна отново към Флеърмън, този път с изненада. Фракет Магьосник? Флеърмън кимна в потвърждение без въобще да си отваря очите.

Огурян продължи:

— Вече почти стигнах до края. Потърпете още малко, приятели. След дългогодишно търсене, Флеърмън намерил Перлата. Научавайки за това, Фриджън решил веднага да започне с първата си атака, преди тайната на Перлата да бъде разгадана.

— Фриджън възкачи Юнисед на престола на Херцогството, смятайки, че Флеърмън ще се опита да помогне на съседите си да отхвърлят тиранията и злочинствата на узурпатора. Това според Фриджън би му помогнало да покори Морето, докато ние тук сме останали без помощта на Флеърмън.

Той отново направи кратка пауза. Слушателите му се размърдаха нетърпеливо.

— За щастие, Флеърмън си намерил кадърен помощник в лицето на своя Чирак, Дъглас Брайтглед. С помощта на Дъглас, той успял да се справи с много от проявите на Ужасната Зима и да работи с мен върху разкриването на тайната на Сивата Перла. Докато Флеърмън пък отклонил вниманието на Фриджън с посещението си във Вечния Лед, незначителният наглед Чирак пренесе Перлата през Морето до Уотъранд без да го усети никой от враговете ни.

— Без да знае това, Фриджън съbral съмишленици и последователи за голямата Морска битка. Той има на подчинение и Смъртни, и Почти Безсмъртни сили. От редовете на брутализираните

бойни секти в Лендсенд той се е запасил с обучени наемници, Страшилищата, за които животът е само оправдание за отнемането на живота на всеки, до който се докоснат, бил той приятел или враг.

— Други — бандити, пирати, зли мъже и жени — а не забравяйте, че поне една четвърт от армията му се състои от ужасяващи женски отряди — били привлечени, насилини или подкупени да участват на страната на Ледения Крал, примамени с обещания за грабежи и плячкосване, убийства и насилия. Фриджън ги държи в ръцете си. Те се подчиняват — или измръзват.

— Неговата странна ледена магия му е донесла и подкрепата, а може би и лоялността, на десетки страни субсъщества, поединично и на стада, отряди и армии. Някои са Върколаци, които търсят да забият зъбите си в живо месо. Други са Ледените Вихрушки, чиито мозъци се стремят към отмъщение срещу Хората от Кралството, които от край време са техни врагове. Те по-рано бяха слугите на Дяволите.

— Троловете са се присъединили на цели отряди към него, мъкнейки огромни, осияни с шипове боздугани по-високи от тях самите, с които те с радост размазват главите на своите неприятели — а ако няма наблизо такива, и на своите приятели.

— Баншите на Фриджън са ценителите на смъртта. Тъй като самите те не могат да причинят смърт, те могат да предизвикат в човек разяждащ разсъдъка ужас, ако го заварят неподготвен. Хората от Лендсенд не се страхуват почти от нищо, но появата на Баншите може да ги накара да се превърнат на трепетлики.

— При него има и Афанди — тъмни, кални получовеци, родени в магически водовъртежи, които засмукват цели кораби в дълбините си и изплюват навън само костите на екипажите и пътниците им.

— От голите планини на Далечния Запад, откъдето никога никой не се е завръщал жив, към него се присъединили Гоблини и Тролове. Въпреки че приличат на хора, те са деформирани и изкривени и в тяло, и в душа. Те са почти безстрашни във всяка битка и мразят всеки, който не е Гоблин.

— Фриджън разчита на такива като тях, за да победи нашата Конфедерация. Нашата защита срещу тях е проста: смелост, разум, жертвоготовност, когато това се налага, и единна цел.

Той се спря и огледа залата за момент.

— А що се отнася до числеността, ако това въобще значи нещо, Фриджън може да събере армия, приблизително равна на нашите войски по численост. Седемдесет процента от войските му не са Хора. При нас шейсет процента от войските са хора, останалите не са.

— А добре е известно и признато, дори и сред Феите — каза на глас Кралица Маргет, — че Хората са най-добрите бойци. В битка или при продължителна война, един обучен Човек се равнява на десет от чудовищата на Фриджън.

Огурян кимна, за да изрази благодарността на всички Хора, и започна дискусията по техническите въпроси, свързани с предстоящата битка.

— Асраите ще са на наша страна, въпреки че това може да ни помогне само през нощта — каза Маргет, Кралицата на Феите, по време на обяда. — Доколкото знам, те са опасни врагове.

— Асраи ли? — попита Дъглас. — От тях не съм срещал още никой.

— Но аз мислех, че го знаеш — каза Кралицата на Феите, а красивата ѝ ръка с вилица в нея застина на половината път към устата ѝ. — Тя те е спасила от удавяне, доколкото разбирам.

— О, ти сигурно имаш предвид Морския Огън! Мислех, че името му е Фосфоресценция.

— Да, но ние малките хора му викаме Асраи, което значи същото, но е по-лесно за казване — каза Кралицата със смях.

Дъглас видя един стар познат сред хората от Хайлендорм. Той се извини и отиде да поздрави Кримай, стария шпионин.

— Моят добър, добър приятел! — каза Кримай. — Толкова е хубаво, че те виждам отново и в безопасност! Чух също така, че си пленил стария Юнисед жив, а и той неприятен разбойник Блейдър, също така. Поздравления!

— Все още ли шпионираш? — попита Мирн, която имаше навик да задава директни въпроси.

— Не, не! Въпреки, че има моменти, в които ми се иска да съм същият стар и обикновен Кримай отново! Сега имам отговорности — възձъхна той. — Тогава бях свободен като Морска Чайка. Идвах и си отивах, когато си поискам. Вождът Тет ме хареса, и аз него, и... толкова добре се разбираме, че той ме обяви за свой наследник!

— Наистина ли? — извика Дъглас, изненадан и възхитен.

— Наистина, наистина, млади Магъоснико. В началото се колебаех. О, обичам стария боец като баща, но се страхувах, че неговите хайлендормци няма да ме харесат.

— А те приеха ли те?

— Доста добре, струва ми се — отвърна другият, като се изчерви от притеснение, и същевременно явно щеше да се пръсне от гордост.

— Те също ме осиновиха. Аз съм техният Млад Тет. Страшно съм поласкан! Те са чудесни хора, моите хора, и великолепни бойци, като запазват обаче своята хуманност и грижовност.

— Аз открих — каза той, — че когато хората разчитат на теб, ти някак си се стремиш да оправдаеш очакванията им. Официално се наричам Младия Тет, но за своите приятели и за новия си баща съм Кримай.

Един висок и неочеквано красив Фей в златни доспехи влезе и се запъти директно към главната маса, на която седяха Огурян, Флеърмън и Маргет, и разпалено разговаряха.

— Това е Принц Едх от Страната на Феите — каза им Кримай. Той не бе загубил любопитството си, поради което бе станал шпионин.

— Колко е красив! — възклика дъщерята на рибаря. Въпреки желанието си, и Дъглас трябваше да се съгласи с нея.

Маргет, Флеърмън и Огурян внимателно чуха това, което Принц Едх имаше да каже. След това Господарят на Водите стана и почука три пъти по масата. Настъпи тишина, дори и сред веселите Феи в дъното на залата.

— Принц Едх е засякъл предните редици от флотата на Фриджън — обяви Огурян. — Той е бил скрит досега от Вечните Мъгли на югоизток от Хайлендорм, но сега е излязъл от тях и плува с пълна скорост насам. Бързината му, разбира се, се определя от скоростта на най-бавния му кораб. Северният вятър за него е попътен.

— Ние няма да дочакаме Фриджън тук. Ще излезем и ще го срещнем. Вече сме избрали подходящо бойно поле, където е пълно със скрити рифове и едва скрити подводни скали. Ние се съмняваме, че Фриджън ще има годни карти на този район, но ние имаме, благодарение на Морските същества, особено на Костенурките.

— Каня всички командири да се срещнат с мен веднага, за да разменим последни мнения за дислокацията на войските.

Започна голямо раздвижване, но Огурян отново почука за тишина.

— Искам да направя едно съобщение. От няколко години търся някой, който да е подходящ и годен да изучи изкуството, занаята и науката на Водногадаенето като мой Чирак. За Успеха на Флеърмън в подобно начинание споменах тази сутрин. Неговият Чирак, който е вече Пътуващ Магъосник, доказа своите способности. Той изпълни едно много важно поръчение и сам успя да плени един от най-опасните ни врагове.

— Не бях „сам“ — запротестира Дъглас, но никой не му обърна внимание.

— Сега и аз си избрах Чирак. Ако тази личност е трудолюбива, интелигентна и надарена толкова, колкото смятам, че е, тя някой ден ще бъде първата и най-добра Магъосница от своя пол.

— „Тя“ — изумени възкликаха десетина гласа, сред които бе и този на бившия Чирак на Флеърмън. Той се обърна и погледна право в очите на младата дама, която седеше до него.

— Нейното име — продължи Огурян, — е Мирн Менстар от Остров Флоуинг.

Тълпата в залата започна буйно и радостно да скандира и се изправи на крака, за да изрази одобрението си, а Дъглас обви в прегръдките си младата Чирачка и я целуна прочувствено по бузата.

— Аз ще ти помагам колкото мога — обеща й той. — И аз самият бих те изbral, ако от мен зависеше.

Тази вечер Пътуващият Магъосник бе изпратен на най-високия връх в Уотъранд, където наблюдателите докладваха, че е кацнала ужасна банда — дванайсет напълно пораснали Велики Златни Дракона, покрити със зелени люспи и с осемметрови криле.

Никой не знаеше дали Великите Дракони ще се присъединят към тях. Те бяха снобска, високомерна раса, която никога не бе воювала с никой. Техните роднини, по-малките от тях Морски Дракони, бяха твърди поддръжници на Огурян, но тези по-страшни на вид и по-големи братовчеди не се интересуваха от действията на Хора, Елфи или Джуджета.

Когато Дъглас пристигна придружен от Брайърмот и Каспар Мерлин, Старшият Дракон първоначално отказа да говори с тях. Когато разбра, обаче, че Дъглас е придружен от Принца на

Джуджетата, той стана олицетворение на приятелство и добронастороненост.

— Ами, от всички добри причини, които тая Водна Особа (имайки предвид Огурян, разбира се) ни изтъкна, тази, която ни убеди, бе че и Духачът на Димни Кълбета ще е тук! Той е откривателят на нашия спорт! Ние по цяла година се забавляваме, като правим кълбета, кръгчета, квадратчета и какво ли още не от дим.

Той демонстрира собствените си постижения, като направи три разноцветни кълбета, по едно за всяка от главите на своите събеседници.

— Ако оцелея след тази битка, мисля да прекарам следващите няколко десетилетия в работа на димни спирали.

— Че защо да не оцелееш? — попита Каспар, шашнат от големината и златния цвят на съществото, както и от умението му да прави димни кълбета. — Какво би могло да ти причини вреда, господине?

— Въпреки слуховете, които твърдят противното, ние сме Смъртни и живеем сравнително кратко време, по не повече от десетина — дванайсет века. Освен това ние сме много лесни жертви, както лесно може да се разбере, ако човек се заслуша в старите легенди за рицари и пленени девойки — повечето от които, ако искате да знаете истината, бяха доброволни гости, които знаеха, че драконите не биха застрашили неприосновеността или разсъдъка им, докато повечето рицари... е, рицарите много често са слепи за всичко друго, освен за собствената си чест и слава.

— Освен това — добави той, като съзна третия си остьр и изумрудено зелен нокът, — ние ще се бием срещу собствения си вид.

— Собствения си вид ли?

— Да, за съжаление. Малко по-малко от половината дракони на света са обвързани с Фриджън по някаква глупава причина, която аз самият не разбирам, и поне ще започнат войната на неговата страна. Надявам се, че нашето участие ще ги принуди да се откажат.

— Вие най-малко ще неутрализирате противниковите Дракони — каза Брайърмот замислено. — Точно както Джуджетата...

— Ще неутрализират Троловете, които са от същия произход като Джуджетата, макар и да не са истински Джуджета — завърши изречението Дъглас. — Твърде жалко. Да, наистина твърде жалко.

— Ще ги неутрализираме с железен боздуган! — съгласи се кръвожадно Джуджето. — Тази вражда продължава вече твърде дълго и е станала твърде кървава, за да може просто да бъде забравена и простена.

— И все пак, оправданието е цел, която трябва да постигнем, когато завършат боевете — каза Старши Драконът. — Някои от съюзниците на Фриджън са били подмамени, излъгани или насилини да го следват чрез страх или магии. Аз смятам, че това именно е причината за участието на Другите Дракони на негова страна.

— Е, може и така да е, но враждата между Джуджетата и Троловете е много по-стара от Фриджън. Тя е по-стара от Кралството и Последната Битка, и мисля, че съществува откакто свят светува.

— Флеърмън каза, че краят на битката няма да е краят на войната, и че краят на войната няма да е краят на нашите неприятности — каза Дъглас. — Струва ми се, че ще бъде по-добре да се справяме с проблемите един по един.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Ние си имаме наша собствена работа, която трябва да вършим — каза Флеърмън на Дъглас. После се усмихна възбудено. — Може и да не размахваме меч с Торнууд и да не опъваме лък с Браунитата, но имаме далеч по-могъщо оръжие от техните и трябва сега да го използваме.

— Перлата ли? — отгатна Дъглас, като подтичаше, за да не изостава.

— Хайде, давай — това бе всичко, което Флеърмън каза. Той поведе Младия Магьосник към „Ледената Принцеса“, където Дъглас с учудване установи, че за времето от последната им среща, корабът е прекръстен на „Дъщерята на Пламъка“.

— По-късно, по-късно — отвърна Флеърмън на незададения въпрос на Дъглас. — Отплуваме веднага, Фриби. Опъвай платната!

Ледената Флотилия се придвижваше бавно през непознатите води със скоростта на най-бавния складови кораб. Звуците, които се носеха от флотилията, бяха ужасяващи: стенания, охкания, викове, проклятия, ругатни, топуркане, тропане, крясьци, стонове, викове от гняв и жесток, налудничав смях. Злото издава невероятно много звуци.

Фриджън имаше нужда от място, където да мисли и да крои плановете си. Той бе накарал да му построят убежище близо до кила на „Снежната буря“. То беше с дебели стени и тежки дъбови врати, за да не пуска вътре шума и студа. Изstudяваше се от огромни, петдесеткилограмови блокове от металическия лед на любимия му ледник. В продължение на месеци те нямаше да се стоплят достатъчно, за да се разтопят.

Фриджън рядко се появяваше на палубата. Малцина от неговите многобройни последователи го виждаха. За своите командири той провеждаше съвещания в кабинета си, но тези съвещания бяха кратки. Тракащите зъби на тези видове, които ги имаха, заглушаваха думите на

страшния им Господар. Студенокръвните същества много бързо застиваха в студения кабинет.

Когато влажният морски вятър се срещнеше със студа, който се просмукваше от всяка пора на „Снежната буря“, след нея започваше да се влачи огромна диря от ледено студена мъгла. В северните райони останалите кораби се опитваха да избягат от тази опашка, но с навлизането им в южните води, капитаните се надпреварваха да пъхнат корабите си на прохлада в сянката на тази опашка.

Сред флотилията имаше и десетки галери, задвижвани не от вятъра, а от усилията на стотици нещастни роби, които опъваха тежките гребла. Предимствата на галерата са в нейната способност да се движи срещу вятъра. Нейният недостатък е, че гребците често ги бият безмилостно и винаги са недоохранени.

Смрадта от никога немитата плът на робите, които често бяха болни, бе нетърпима. Дори и най-закоравелите моряци не можеха да издържат да стоят дълго откъм подветрената страна на галерите. Затова ги изпращаха най-отзад и с течение на времето те изоставаха все повече и повече, въпреки щедрото плющене на камшиците на надзорателите.

Злите нрави постоянно водеха до избухвания и стълкновения, не само между различните видове същества, но и между тези, които бяха от един и същи отряд. Тролите се биеха с Троли в трюма, където светлината едва мъждукаше, а въздухът бе спарен и задущен. Всеки Гоблин рискуваше живота си, ако беше намерен в част от кораба, която друго Гоблинско племе смяташе за своя територия. Всяка нощ вахтата чуваща пляскането и писъците на изхвърлените зад борда жертви. Годните за ядене тела бързо бяха разкъсвани от хищните риби, които се бяха присъединили без покана към флотилията.

Леденият Крал си мислеше, твърде скоро неговите бойци ще бъдат прекалено заети с битката, за да се бият помежду си. Най-важните групи, като Баншите или Страшилищата, щяха със сигурност да му останат верни, тъй като бяха обвързани с тежки клетви и смъртоносни магии, от които не биха могли да се освободят, дори и да искаха да го сторят.

Тези същества щяха да се погрижат много от неговите съюзници да не оцелеят след боя. Фриджън не виждаше смисъл да плаща на

войници, когато войната свършеше. Той нямаше намерение да си разделя новата власт с никой от тях.

Тези размисли бяха нарушени от дращене по ледената врата на неговите покой.

— Влез и дано това, за което идваш, да си заслужава — изръмжа Фриджън. — А, това си само ти, Кланджън. Какви са новините?

Неговият Главен Иконом се вмъкна в стаята, като се кланяше и трепереше страхливо. Дори и в най-добрите времена да се появи човек пред Фриджън бе ужасяващо. А да носиш лоши новини означаваше да носиш живота и разсъдъка си в ръцете.

— О, Велики Кралю, скорошен Владетелю на Света, Змиорките донесоха вест.

— О, и какво съобщават те? — попита Леденият Крал тихо.

— Костенурки на служба при Огурян са ни видели и сега плуват с всичка сила на юг, за да съобщят в Уотъранд за нашето пристигане.

Той трепереше и се свиваше, очаквайки най-малкото серия удари да последват лошите новини, но за негова изненада Фриджън укроти ледения си гняв.

Кралят просто изгледа своя прислужник и кимна с глава.

— Очаквах това. Не може огромна флотилия като моята да плува в открито Море, без да бъде забелязана рано или късно. Това няма никакво значение. Кажи на моите Капитани да се донесат тук тази вечер, когато луната залезе, за последни указания.

Той се обърна отново към картите си и започна да записва нещо. Главният Иконом се измъкна навън, като опипваше плешивата си глава, за да се убеди, че все още е на място и отиде да оповести за предстоящата среща.

Под гладката повърхност на Морето започваха първите сражения, които се водеха в пълна тъмнина и дълбока тишина. Предната редица от Костенурките на Огурян нападна авангарда от почти невидими Медузи. Те късаха огромни меки парчета от тях и оставяха мъртвите медузи да потънат на дъното.

Само за няколко минути Костенурките намалиха наполовина състава на Медузите, а останалите живи медузи се разбягаха на всички страни. Змиорките, вестоносците на флотилията, които бяха във втората редица, побягнаха пред напористата атака на Костенурките и се изпокриха между киловете на корабите.

Докато бушуваше краткото сражение, Скимър се промъкна измежду корабите и намери най-големия кил, този на „Снежната Буря“. Той бързо се насочи към средата на кораба и долепи дясната си ушна мида до кила.

На сутринта Огурян вече бе подробно информиран за взетите решения и издадените заповеди по време на събранието в кабината на Фриджън.

Времето на изток, запад и юг бе прекрасно, но целият северен хоризонт беше покрит с огромни черни облаци, които се извисяваха до зенита и сякаш се търкаляха към тях.

— Ето го и Фриджън! — каза Огурян на Торнууд, Командира на неговата флотилия. Те се разхождаха по палубата на бързия флагмански кораб „Дарение“.

— Значи този следобед ще се бием — каза Херцогът, като се пресегна, за да усети дръжката на меча си.

— Според Скимър, Фриджън смята да ни нападне, тогава когато остават само два-три часа светлина и да изпрати най-конвенционалните си сили срещу нашия център.

— Неговите Хора са по-добри бойци през деня, разбира се. Ако не може да ги вижда, той няма да може и да им се довери — отбеляза Торнууд. — Но Баншите са друга работа.

— Нашата задача е да пречупим първата линия на Фриджън, Хората му. Ще трябва, както можем, да се справяме с атаките на нощните същества.

— Чудя се какво ли правят в момента Дъглас и старият Огнегадател — каза Брайърмот, като точеше острието на бойната си брадва. Но Възпитаникът на Водата вече се бе обърнал, за да говори с един от своите офицери.

Флеърмън и Дъглас бяха седнали около една малка масичка на задната палуба на „Дъщерята на Пламъка“, закусваха обилно и наблюдаваха как черните облаци се движеха на югоизток. Северните ветрове от Вечния Лед се забиваха стремглаво в силния, топъл вятър, който се носеше от Бойните Плитчини и двете въздушни маси се изтласкваха нагоре и надолу, и влагата в тях се превръщаше в плътни черни облаци, натежали от дъжд. Светковици и гръмотевици постоянно цепеха небето. Въздушни вихри се опитваха да откъснат мачтите на корабите и да потопят по-малките от тях.

— Морският Огън няма да срещне трудности при донасянето на Перлата дотук въпреки времето, нали? — попита Дъглас.

— Бурите не притесняват Асраите — отвърна Флеърмън, настанявайки се по-удобно. — Аз самият се чувствам доста доволен, че не се намирам там, под тая облачна покривка.

Повърхността на Морето изглеждаше назъбена. Вълните се хвърляха една срещу друга в редици и скачаха високо нагоре, като че се опитваха да стигнат до надвисналите над тях облаци.

Корабите на двете Флотилии, които сега вече се виждаха, също подскачаха нагоре-надолу, и се въртяха подхвърляни от вълните, а въздушните и водни течения дърпаха гредите им и се опитваха да ги разкъсат, карайки ги да издават стенания и стонове като живи.

Фриджън, излязъл от леденото си убежище, се бе навел непредпазливо напред през перилата, а около него лакеи и прислужници вееха с ветрила и мокри кърпи, за да го охлаждат.

В бушуващите под него води Фриджън видя дълги, дебели намотки и черни матови люспи, които се гърчеха и шаваха, а след това и една плоска, грозна муцуна украсена с трионообразна челюст. Главната Змиорка се ухили нахално на своя Господар.

— Какво казваш? Какво? — изрече Фриджън с ужасен глас, като се опитваше да се пребори със стомаха си, докато корабът се люлееше страховито по вълните. — Кажи ми бързо. Започваме атаката.

— И си късметлия — присмя се Змиорката. — Ние тук долу се бием за живота си от снощи. Четиридесет от най-силните, най-дългите ми другари вече загинаха.

— Нещастна пародия на змия и риба! Какво очакваш, да се пребориш с враговете ни без жертви ли? Какво друго имаш да ми кажеш, освен да се оплакваш по този глупав начин?

Главната Змиорка заскърца със зъби, но каза:

— Трябва да знаеш, че флотилията ти се приближава към плитчини, движещи се пясъци, скали и рифове. Ще трябва да се движите с максимално внимание.

— Ваше задължение е да ни насочвате сред препятствията — извика Фриджън. — Нито един кораб не трябва да заседне или да се удари в риф, чуващ ли?

— Ще направим, каквото можем. Ние мразим врага не по-малко от всеки друг. Само че не можем да насочваме и направляваме

всичките кораби едновременно. Ще се погрижим за големите, но малките ще трябва сами да се справят. Освен това ние не плуваме бързо, а много от тях, особено фрегатите, са твърде бързи за нас.

Фриджън обсила зъбатата змиорка с ругатни и псувни, но в крайна сметка се съгласи с нея. Нищо не можеше да направи сега за определите редици на змиорките.

— А какво става с Медузите? — попита той.

— Опитваме се да ги съберем. Може би те ще могат да се погрижат за по-малките кораби. Може и да не успеят. Ще се опитаме. В най-добрия случай можем да ги наредим като параван пред вас.

— Очаква се, че когато започне битката, движенията ще се забавят — каза замислено Фриджън. — Дръж всичките си гадини в пълна готовност. Никакви отклонения!

— Трудно е да се обещае това, когато наоколо вероятно ще е пълно с прясно месо — каза Змиорката скептично.

— Нещастници! Защо въобще трябва да ви търпя? Ако не си гледат работата, убий ги! Фрегатите ще трябва сами да се грижат за себе си. В крайна сметка, това са най-добрите моряци в Моретата, или поне така са ми казвали нееднократно. Ще видим.

Той разгледа наближаващата флотилия на Огурян и неговите офицери му показваха флагманския кораб „Дарение“ на Торнууд, както и някои други от по-големите кораби на Конфедерацията. Планът остава в сила, уведоми ги той. Според него те трябваше да се вклинят в центъра, да разделят флотилията на Конфедерацията и да победят поотделно всяка от двете половини.

Като ръмжеше от задоволство, той подаде телескопа си на Клангън.

— Повикай ме, когато сме на един изстрел разстояние. Стой на палубата, Клангън. Никакво некадърно и подсмърчащо криене долу в каютата! Пращай ми вест през половин час. И ми донеси нещо студено за пиене.

После той се запъти към студените удобства на ледената си стая.

Наредени в редица пред високите кораби на Торнууд, триста Костенурки тракаха и писукаха нервно. Скимър ги изгледа за момент и се обърна към един младок под себе си:

— Бързо отплувай до „Дарение“ — заповядда той — и им кажи, че сме готови.

— Да, сър! — изписука младокът и се понесе като стрела. Скимър проследи с галъвен поглед как той се отдалечава и се обърна, за да поведе своята редица:

— Смело и напред, приятели! Нима очаквате да живеете вечно?

На борда на „Дарение“ всичко също бе готово. Джуджетата проверяваха своите къси мечове, остри боздугани и добре наточените си брадви. Браунитата опъваха големите си лъкове и забиваха в реите до краката си остри стрели. Дивото люлеене на мачтите не ги притесняваше. Те бяха свикнали да стрелят от клони, които вятъра люлее.

Хора, Елфи, Феи, Джуджета, Браунита, Пикси и Никси си говореха помежду си за домовете и семействата си и за отминали битки. Всички се опитваха да не гледат към приближаващата се флотилия.

По същото време на корабите и галерите на Фриджън цареше страхотна връва. Сержантите бълваха едновременно ругатни и заповеди с цяло гърло. Те вече бяха прегракнали от крещене.

Техните бойци им отвръщаха с мълчаливо отчаяние и яростни погледи, веднага щом сержантите си обърнеха гърбовете. Нервите на някои не издържаха и нерядко си разменяха удари с юмруци камшици или с плоската страна на мечовете. В някои случаи, в действие влизаха и острите на мечовете и ножовете.

Напрежението, особено в редиците на Троловете, Гоблините, Върколациите и всички други особено страшни племена, секти и видове беше огромно. Всички, обаче, се преструваха, че не го усещат. Простолюдието само въртеше кръвясали очи и се оставяше да бъде натикано в позиции за битката, в която може би щеше и да умре. Те показваха оръжията си при инспекциите на началниците си и доста често зад гърба им се заклеваха да използват същите тези оръжия върху самите тях, ако им се отдаде такава възможност по време на боя.

В цялата тази шумотевица редицата на Скимър удари по фланговете на Медузите, които се мотаеха обезкуражени на четири метра дълбочина. Суматохата от вятъра и вълните, които те обикновено на всяка цена избягваха, само допълнително размътваше и без това малките им мозъци.

Изведнъж отдолу започна жестока атака от страна на страшните Костенурки, които, пренебрегвайки жестоките пипала на противниците си, ги разкъсваха с остри зъби и разбиваха с мощните си перки. Атаката на момента унищожи изцяло дисциплината, която Змиорките бяха успели да наложат на Медузите. Тези от тях, които оцеляха след първите три минути, побягнаха към дълбините. В бързината те преплитаха своите дълги и тънки пипала с тези на другарите си и се превръщаха в безпомощни жертви при втората атака на Костенурките.

— Надолу, надолу, надолу — пищяха водачите на Медузите, и цялата полупрозрачна маса се спусна надолу в дълбините край Бойните Плитчини. Те се криха там още дълго след като битката беше свършила.

* * *

Елфите, Хората и стрелците от редиците на Браунитата и Джуджетата, облечени в своите маскировъчни горски одежди, изглеждаха не на място на палубата на кораба. Докато двете флотилии се приближаваха все по-близо една към друга, по палубите и мачтите на корабите на Ледения Крал можеха да се видят фигури, облечени в черни, тъмно кафяви и сиви одежди.

Ярките отблъсъци от извлечени ножове и мечове приличаха на огнени искри. Прегракнали викове и команди се носеха през бушуващото Море между тях.

Капитанът на „Снежната буря“ нареди да се опънат още платна и тя се засили напред към „Дарение“, който водеше бойната линия на Конфедерацията. При тази маневра „Бурята“ се отдалечи от своите кораби. Те бавно се завъртяха легко встани, за да се врежат под остър ъгъл сред противниците си. Всички кораби се люлееха неспирно сред големите вълни, предизвикани от насрещните ветрове.

По палубите и реите на корабите от Конфедерацията лъковете се насочиха напред с опънати тетива. Очи се взираха, търсейки мишени, уши се направяха, за да чуят командата за откриване на огън.

От предната мачта на „Снежната буря“ се понесе неравен тъмен облак от свистящи лилави стрели със стоманени остринета, намазани

със смъртоносни отрови.

Пъrvите изстрели в битката бяха дадени.

Но те не достигнаха целта си, а изчезнаха безследно в яростните вълни. На борда на „Дарение“ Торнууд чу свистенето на стрелите и отбеляза падането им във водата.

— Следващите ще ни уцелят — каза той на Брайърмот. — Кажи на всички да стрелят по веднъж и да си намерят прикритие. Без герои, ей.

Заповедта бе предадена, като Брайърмот каза:

— Не стреляйте, докато не сте сигурни, че ще уцелите целта си.

Облак от кафяви и небесно сини стрели веднага се отдели от две хиляди лъка и се понесе към реите и мачтите на петте високи и черни Ледени Кораба срещу тях.

Тролове и Гоблини пищяха безпомощно и падаха през глава във водата или на палубата, изтръгвайки забитите в телата им стрели. Дори и много леко ранени изпадаха в морето, тъй като не можаха да запазят равновесие на лудо люлеещите се мачти.

От оцелелите в морската стихия се носеха отчаяни молби за спасение. Корабите минаваха покрай тях, без да се забавят нито за миг. Падналият другар беше само боклук, а да се спреш и да подадеш въже на пиращ удавник, значеше само да предизвикаш нова канонада от стрели.

„Дарение“ и другите челни кораби на Конфедерацията поеха пъrvите изстрели на мълчаливите и злокобни Страшилища. Няколко Човека на борда не успяха да се скрият достатъчно бързо и бяха прободени от натопените в отрова стоманени върхове.

Елфи и Джуджета също бяха ударени, но не смъртоносно. Отровите, използвани от стрелците на Страшилищата, не можеха да ги засегнат. Те изскубваха стрелите от себе си и изскачаха, за да стрелят отново и отново, като внимателно се целеха преди всеки изстрел.

Доктори и много набързо обучени помощници, включително и много от жителите на Долината в Херцогството, притичваха по палубата сред новите облаци от стрели, за да приберат ранените Хора и да ги отнесат долу в убежищата.

Корабите от двете бойни линии леко се разделиха след пъrvия сблъсък. Те се движеха паралелно, като стрелците от двете страни стреляха непрестанно. Най-често своите цели улчваша стрелците на

Конфедерацията, тъй като техните врагове от армията на Фриджън се бяха тренирали да стрелят бързо, но не и точно.

Отряди млади Костенурки се стрелкаха бързо из водата, като вадеха падналите зад борда моряци и им помагаха да стигнат до специални кораби в тила. Тези, с най-малко късмет и от двете страни, ставаха жертви на кръвожадните Змиорки, които сега се криеха зад рифовете.

Тъмнината, която прикриваше Змиорките, бе разбита с пристигането на Морския Огън, наречен Асрай от Феите. Ярко осветявайки тъмните основи на рифовете, защитен от слънцето на повърхността, той насочи огромно стадо от пъстри риби, които закриха живите и мъртвите от хищните зъби на Змиорките. Давещите се Хора бяха бързо избутвани на повърхността, където Костенурките и Големите Морски Костенурки, предвождани от Овал, можеха да ги спасят.

Една сериозна вторична битка започна веднага след пристигането на Морския Огън. Костенурките, накрая вече силно разгневени, нападнаха Змиорките в леговищата им, като разрушаваха кораловите им крепости и ги извличаха неумолимо навън, за да им размажат зъбатите глави. Твърдите им черупки бяха сигурна защита срещу острите зъби на Змиорките.

Корабите на Ледената Флотилия се намираха на един хвърлей и напираха напред, опитвайки се да отрежат корабите на Конфедерацията един от друг и да ги нападнат от двете страни едновременно. Чакащите до този момент войници се приготвиха, за да пренесат битката на вражеските палуби, когато корабите се сблъскат.

С ужасяващ трясък и грохот, катапултите на Джуджетата изстреляха своите гюллета по киловете, мачтите и реите на Ледената Флотилия, последвани от огнени кълба, които веднага запалиха палубите и такелажите.

Моряците трябваше да напуснат боя и да започнат да изпомпват вода върху огньовете и да изхвърлят зад борда горящите кълба от катран и Водорасли. Корабите на Фриджън, изоставайки назад, пропуснаха шанса си да се врежат в редиците на Конфедерацията.

Виковете и заповедите изведенъж загълхнаха и за първи път, откакто битката бе започнала, настъпи тишина. Докато Ледените кораби забавиха ход и завиха, Торнууд издигна червени и бели

сигнални флагчета. Неговите големи кораби рязко промениха курса си и започнаха да се отдалечават от врага. „Да си плюят на петите“ както каза Брайърмот.

Последва нов сигнал и нова смяна на курса. „Дарение“ и нейните сестри се запътиха обратно към бойното поле и светкавично се врязаха между „Снежната буря“ и корабите зад нея. Аркебузите по палубата на „Дарение“ изпратиха гъсти облаци стрели по дълбината на корабите от двете си страни.

Другите снажни кораби на Конфедерацията направиха същото. Почти всички Ледени кораби отново се отклониха от курса си, когато катапултите на Джуджетата изпратиха по тях нови огнени кълбета.

Огурян извика някаква магия за вятър и завъртя ръце в магически жест. Южният вятър веднага утихна и корабите на Торнууд завиха, за да се възползват от благоприятния северен вятър и да обстрелят по-слабо защитените страни на противниковите кораби. Нови облаци от кафяви и сини стрели се понесоха към техните палуби, докато Хора, Тролове и Гоблини тичаха от едната страна на кораба си към другата.

Опитвайки се да не се сблъскат помежду си, корабите на Фриджън се въртяха напред-назад в зле координирана маневра. Три от петте кораба горяха, и огневата им мощ бе сериозно намаляла. Огнени стрели от техните стрелци многократно се забиваха в корабите на Торнууд, но безрезултатно. Преди да отплуват от Уотъранд Флеърмън бе направил почти всеки сантиметър от корабите, мачтите и такелажите на Конфедерацията пожароустойчиви.

— Време е да започнем планираното отстъпление към Плитчините — предложи Торнууд на Огурян.

— Давайте, милорд Херцог. Нощта наближава. Това е времето, от което най-много ме е страх за нашите бойци.

Торнууд заповядда да бъдат вдигнати нови сигнални знамена на мачтата на флагманския кораб и новата маневра започна. Корабите на Фриджън се мотаеха неуверено наоколо, като не знаеха какво да правят.

Фриджън накара да му сервираят вечерята на палубата по време на затишието. Тя все още плуваше в кръв, но той бе решил, че за един командващ е добре да бъде видян от офицерите и хората си. Към него

се приближи един грозен, приличащ на жаба младеж, който почтително докосна шапката си.

— Сър, врагът отново променя своя курс...

— Кой си ти? — прекъсна го Ледения Крал. — Аз не те познавам. Защо се осмеляваш да ми говориш?

— Драгъл, бившият Трети Офицер на „Снежната буря“, сир.

— По дяволите! Защо се обръщаш ти към мен, твоя екзалтиран Крал, а не тоя страхливец, твоя Капитан?

Младият мъж отвори уста, за да отговори, но Фриджън го надвика. Да се заяждат с подчинените си бе любим негов спорт.

— Хайде, говори, сополанко такъв! Да не са ти простреляли езика? Защо не мога да получа отговор от теб, нещастно недоразумение на природата?

Драгъл погледна краля си с пълно презрение и извика с глас, трениран по множество палуби, сред боеве и бури:

— Сир! Аз бях Трети Офицер, но този идиот, вашият Капитан, има непростимото неблагоразумие да бъде прободен от стрела на Брауни, и умря, след като върхът ѝ се подаде от лявото му ухо. Това ме повиши в чин до Втори Офицер за цели дванадесет и половина минути. След това новият Капитан, бившият Втори Офицер, падна в Морето, вместо да се остави да изгори жив, когато в краката му се заби едно от огнените гюллета на противника. След това аз самият станах Капитан, и съм на този пост вече от час.

Фриджън възклика от изненада, но преди да успее да каже каквото и да било, Драгъл продължи да говори с цяло гърло:

— Като ваш нов Капитан, аз ви докладвам, че лакеите на Огурян, които до този момент водиха боя с въображение, смелост, и най-вече с успех, извиват на запад, и че тези глупаци, които вие сте сложили да командват другите ви кораби, ги оставят да се изпълзнат! Аз предполагам, че те очакват вашите заповеди. Аз лично нямам никакво намерение да се нося безцелно по вълните, докато вие свършите вечерята си.

Той замълча, останал без дъх. Фриджън го изгледа с изненада и ново уважение.

— А, да, да... — успя да каже той най-сетне. — Какво предлагате, Как-ви-е-името?

— Драгъл, сир. Капитан Драгъл.

— Да, добре, Капитан Драгъл, а,... защо не продължите вие самият? Вие като че ли сте в най-подходяща позиция да прецените какво трябва да се направи сега. Лично аз съм стратег, а не тактик. Той беше, както казахте, идиот — този как-му-беше-името, с глупавата стрела в ухото си.

Драгъл, който не знаеше какво да каже, се обърна на пети и заяви на висок глас на целия кораб:

— Слушайте сега, боклуци такива! Аз сега съм Капитан на това разкапано корито и Адмирал на Флота. Веднага ще спрете с тези викове, стонове и всякакви други звуци. С други думи, мълкнете, или ще се намерите зад борда!

Внезапно и много изненадано мълчание обхвана целия кораб.

— Чуйте командите ми, да ви вземат дяволите езиците, прогнилите зъби и късогледите очи! Кормчия, курсът е право на запад след врага! Старши Матрос, опънете всички платна. Боцмане, започнете веднага да оправяте такелажа. Сигналист, искам този сигнал веднага да се изпрати до всички кораби. И най-вече искам тишина. Тишина!

След като няколко от по-шумните Тролове бяха промушени и хвърлени на чакащите вечерята си Змиорки, на палубата наистина настъпи пълна тишина. Екипажът трескаво преглеждаше нанесените от битката щети. След час отново плуваха напред, следвайки корабите на Огурян.

— Умно момче — отбеляза Фриджън пред Клангън, който отново се беше появил на палубата, когато целият шум затихна. — Харесва ми. Радвам се, че го избрах за Капитан на този кораб и за Адмирал на Флотата.

— Бога ми! — възклика Клангън. — Виж как се набират!

— Говори правилно — сряза го Леденият Крал. — Донеси ми нещо студено с твърд сос.

Драгъл докладва, че корабът е отново готов за бой.

— Това, което трябва да направим, е да ги разделим и да ги победим на части — предложи Фриджън, който вече не беше толкова сигурен в стратегията си.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — каза Капитанът грубо, като се пресягаше към чинията с яденето. Той не бе ял от дванайсет часа, а командването му отваряше огромен апетит.

— Хайде, хайде! — извика Драгъл след няколко минути и моряците се затичаха към мачтите и се закатериха по въжетата, подкарани от нетърпеливия глас на капитана.

— Какво? Какво правиш? Отмени тази заповед! Та ние ги настигнахме! Не обръщай курса точно сега.

— Ти може да си крал и да знаеш как се носи корона, но си сакат новак в управлението на кораби — извика в отговор новият Капитан.

— Обърни го рязко встрани! — извика той на кормчията с цяло гърло. „Снежната буря“ пияно се залюля и няколко минути по-късно цялата флотилия я последва. Сега вече те се носеха на юг, гонени от Северния Вятър.

— Но... но... — измънка Фриджън, който едва се сдържаше.

— Спокойно, Кралю — посъветва го Драгъл. — По-добре не говори, за да не те мислят хората ти за глупак.

— Аз ли? Глупак! Аз!

Но нещо в самоувереността на Капитана го накара да се спре и да си възвърне самообладанието. Ако грозната жаба се окажеше, че е сбъркала, винаги можеше по-късно да го набучи на шиш, да го вледени, или да го заточи на някой самотен остров, реши той.

Когато цялата Флотилия се изви и проточи на юг, движейки се все по-бавно и по-бавно с отмирането на северните ветрове и появата на топлия южен бриз, Фриджън отново извика Капитан при себе си.

— А сега да чуя, каква беше причината за смяната на курса?

— Лесно е да се обясни, ако човек си използва главата, вместо устата — отвърна Капитанът саркастично. — Щяхме да заседнем на един риф. Видях пред нас плитчини, и една от почти безполезните ти Змиорки ни сигнализира, за да ни предупреди. Нямаше време да се консултирам с никой, ако исках да продължим да плуваме.

— И какво тогава ще правим сега? Ще продължим до Уотъранд, за да ограбим съкровищата на Огурян ли?

— Съкровищата няма да ни помогнат, ако не си разчистим сметките с Господаря на Водите първо, Сир. Той просто ще ни нападне докато сме в пристанището, или на връщане към Вечния Лед, макар че трябва да кажа, че не разбирам защо въобще някога трябва да се връщаме в това забравено от слънцето място.

— Х-ъ-ъ-ъ-м! — отвърна Леденият Крал. Той в момента твърде много се нуждаеше от Драгъл, за да си позволи да го превърне

мигновено в ледена шушулка.

— Трябва да подмамим Огурян навън от неговите Плитчини, които той явно добре познава, и да го накараме отново да започне боя. Междувременно, можем добре да се възползваме от няколко часа, през които да се наспим, нахраним, и да ремонтираме каквото можем. И снабдителните кораби могат да ни настигнат с муниции и нови войски.

Фриджън се съгласи, че това е най-разумният ход, макар че не виждаше как биха могли да подмамят Огурян и Торнууд да излязат от плитчините си преди да са готови за това.

— Ще има време да помислим за това по-късно — каза той на Клангън.

— Бих искал да кажа нещо, което цял ден ме притеснява — каза стеснително Главният Прислужник.

— По-късно, плъх такъв. Готово ли е леглото ми? Тази жега ме убива. Трябва да дам и заповеди на Баншите за през нощта. Те ще научат моряците на Торнууд какво значи страх!

И той почти весело се запъти надолу към своята ледена кабина, за да извика не-мъртвите нощи духове. Те бяха следващата стъпка в неговата велика стратегия.

— А! — възклика Торнууд. — Някой с капчица разум и малко Морски познания е поел командването там отсреща! Виждаш ли? Обърнаха се и се подредиха. Те се люшкаха като пияни до преди час и за малко да се разбият на рифовете.

— Фриджън винаги е опасен, особено когато изглежда, че всеки момент ще заседне. Какво ще правиш сега? — попита Огурян.

„Дарение“ в този момент беше в безопасност, заобиколен от бариерен риф в спокойни води, и всички се възползваха от това, за да вечерят. Много от бойците се възползваха от затишието, за да легнат и да поспят по бойните си постове.

Брайърмот, който бе скочил зад борда, за да се посъветва с Костенурките на Скимър, се върна да докладва.

— Те казват, че злите Змиорки са насочвали корабите на Фриджън, което и обяснява защо обърнаха курса преди да заседнат на рифовете.

— Те знайат ли кой е новият командир там? — попита Торнууд. — Сигурен съм, че е Човек.

— Ще се опитат да разберат това след като залезе слънцето — отвърна Джуджето. — Те също така ще прогонят Змиорките изпод корабите на Фриджън и ще ги натирят в дълбините, откъдето няма да могат да помагат на новия капитан на Фриджън.

— Нощ — промърмори Огурян. — По-добре ще е да предупредим всички какво ги очаква с падането на нощта.

— Всеки човек да има по един другар до себе си, никой да не е сам — заповяда Брайърмот. — Вземете си за другар Фей или Джудже ако можете. Смъртните са основната плячка на Баншите. Само те се страхуват толкова много от смъртта.

С падането на нощта Баншите на Фриджън започнаха настъплението си — не спрямо личността на Хората, а срещу сърцата и мозъците им. Снажни стрелци и копиехвъргачи шепнеха, когато разказваха след десетилетия на своите деца за тази нощ.

Един Човек, който вървеше сам по палубата на един от високите кораби, от предната мачта към борда, покри ушите, а после и очите си с ръце и започна да пищи от ужас. Протяжен, дрезгав вой смрази сърцата на всички на борда, а човекът изведнъж се затича към борда. Той щеше да се хвърли в топлите и прозрачни води на Плитчините, ако двама Нереиди не го бяха обуздали и завели при другарите му в моряшкия отсек, където екипажът си почиваше от боя.

— То ми разказваше за собствената ми смърт — плачеше жертвата едновременно с ужас и успокоение в гласа си. — Видях гроба си! Чух как семейството ми ме оплаква! Какъв ужас!

— Сега махна ли се? — попита тихо сержантът.

— Махна се — съгласи се пострадалият, — но аз винаги ще го помня...

— Сега си сред приятели — каза друг. — Всички чуваме и виждаме едни и същи ужасни неща, но ако седим заедно, няма да полуимеем.

— Никой да не излиза на палубата, и въобще никъде да не ходи, сам — заповяда боцманът строго. — Сега вече знаете какво могат да ви сторят тия Банши, за които ни предупреждаваше Херцог Торнууд.

Един войник, Фей, каза:

— Слушайте, казвали са ми, че най-добрият начин да бъдат прогонени е чрез пеене. Аз ще ви науча на една песен на Феите, а после вие ще ни научите на някоя ваша песен.

Той започна да тананика и кръгът около него постепенно нарасна до близо петдесет човека. Воплите на Баншите бяха игнорирани и постепенно затихнаха.

* * *

Рибарите от Феърстренд в своите спретнати малки лодки из Плитчините се оказаха събрани около Мериам Бекет, която им разправяше истории за духове и призраци.

— Познатите духове са лечебно средство срещу зли чужденци като Баншите — обясняваше тя. — Открай време е било така, и точно затова нашите прадеди са започнали да разправят истории за духове нощно време в Морето.

Бронзовият Бухал, който почти не усещаше присъствието на Баншите, се запъти към останалите кораби, за да разкаже за намереното от жителите на Феърстренд решение на проблема, и в много от тях се разказваха приказки, за духове почти докато се съмна, когато немъртвите същества трябваше да се приберат, тъй като не можеха да понесат топлината и светлината на новия ден.

Въпреки всички усилия, не малко от бойците на Конфедерацията изчезнаха през тази нощ зад борда или се самоуничожиха. А никой от оцелелите не беше вече съвсем същия.

Това, което промени хода на подводната битка, бе появата на Асраите. Докато Костенурките бяха същества, родени за повърхността и яркото слънце, Змиорките се чувстваха по-щастливи и по-удобно при пълна тъмнина. На десетки метри под водата Морският Огън направи бойното поле светло като ден.

Предавайки се, Змиорките окончателно побягнаха, за да търсят убежище в най-тъмните и най-дълбоки места под рифа. Там подводният каньон бе толкова тесен, че няколко Костенурки и едно стадо от малки риби бяха достатъчна стража, за да не могат Змиорките вече да излязат и да водят корабите на Фриджън из опасните лабиринти на рифа.

Липър напусна битката, когато стана ясно, че Змиорките няма повече да са в помощ на Фриджън, плъзна се на десет метра под водната повърхност и стигна до „Снежната буря“ преди полунощ, като

зае позицията на Скимър и долепи лявата си ушна мида до медното дъно, за да чуе какво се говори в ледената стая на Фриджън.

В полунощ Драгъл падна в койката си и заспа нервния сън на човек на прага на пълното изтощение. Навсякъде по кораба хора и зверове спяха на крака, като се стараеха да обръщат колкото се може по-малко внимание на движението на Баншите. Лудостта и безпричинният страх бяха твърде често срещано явление сред тях, за да обърнат внимание на страничните ефекти от преминаването на Баншите.

Един войник, който лежеше на палубата на един уестонгски кораб, се размърда притеснено, тъй като бе сънувал как ръцете му замръзват при нетърпим студ, и ги протегна напред, за да ги провери. През пръстите си видя първите сиво-розови отблъсъци от изгряващото слънце и въздъхна с голямо облекчение.

— Светлината! — извика той с мощн глас, който се чуваше надалеч. — Дойде зората и новият ден, момчета!

Чиста златиста светлина заструи над хоризонта и изведнъж звуците и страховете от изминалата нощ бяха забравени.

Фриджън стана от леденостуденото си легло и извика на главния си прислужник да му донесе закуска. Клангън, който спеше върху твърдия под в краката на господаря си, стана треперейки и се затъри да си свърши работата.

— Кланг — извика след него Краля. — Остави тази храна тук и отиди да събудиш онзи мързеливец, Капитана. Кажи му, че смяtam, че вече е време да подновим атаката, точно в този момент, в който врагът е обезумял от ужас и е като пиян от недоспиване. Как ми се иска да можеше и аз да съм там, за да ги гледам през нощта!

Клангън намери капитана на палубата да проверя поправките по такелажа и изгорените корабни гради. Изморена група моряци работеха още преди закуска, като се опитваха да изтъркат петната от кръв по палубата.

— Вече се движим — каза капитанът на прислужника. — Ще бъде чудесен ден за продължаване на битката.

Фриджън излезе на палубата и се огледа със задоволство. Платната бяха опънати, въжетата се опъваха, и бледо синьото знаме на Кралството на Вечния Лед се вееше вяло над кораба. Флотата вече се бе разбудила и раздвижила, и очакваше започването на бойните

действия с подновен интерес, ако не и с ентузиазъм. Драгъл раздвижваше нещата дори и от разстояние.

— Сир — започна Клангън, — Сир, мога ли да поговоря съвсем за малко с вас?

— Предполагам, че можеш, стари смрадливецо — каза Фриджън доколкото можеше добродушно. — Какво точно се опитваш да ми кажеш от дванайсет часа насам? Да не са намалели запасите от масло? Да не са се свършил и припасите от студено пуешко месо? Не се притеснявай. Тази сутрин дори съм готов да ям и топъл кекс, толкова съм сигурен в победата.

— Сир, имам едно чувство... то ме притеснява като гледах боя вчера. Нямаше никакъв огън...

— Какво искаш да кажеш, глупако? Я виж тая прогорена греда и погледни нагоре към прегорените платна. Имаше, и то много огън.

— Знам, Сир — каза Прислужникът, като започна да се изнервя.

— Но това не беше огънят, който би дошъл от Флеърмън. Не беше магически огън!

Когато се произнесе името на отколешния му враг, Фриджън спря да обикаля на около и се закова на мястото си.

— Продължавай, Кланг.

— Флеърмън можеше всички ни да облее с огън и да накара половината от хората да скочат в морето. Вие по-добре познавате силите му от мен. Просто се чудя...

— А, това, което ти искаш да предположиш по този заобиколен начин — каза Фриджън, който най-накрая разбра за какво става дума, — е, че Флеърмън не е тук ли?

— Че е някъде другаде, за да върши нещо, което той смята за важно.

Клангън приседна върху една купчина въжета, като изведнъж се почувства изтощен и съсипан въпреки няколкото часа сън през нощта.

— И къде ще е, ако не е тук?

— При Вечния Лед — промърмори прислужника и припадна на мястото си.

— Вечния Лед! С Перлата! — изруга Фриджън, скачайки на краката си. — Капитане, обръщай кораба! Дръж курс към Вечния Лед!

— Сега ли?

— Не ми задавай въпроси! Имаме да вършим по-важни неща, отколкото да си играем на водните игрички на Огурян. Заповядай на останалите да стоят тук и да се бият до последния човек, но мен ме закарай в моя Дворец, и то веднага. Сега!

Драгъл вдигна ръце нагоре от възмущение, но започна да издава заповеди, които отменяха дадените преди секунди команди.

Двадесет минути по-късно „Снежната буря“ се вряза напред и зави силно встрани пред южния вятър, който все още вееше над Бойните Плитчини и я буташе с пълна скорост към ледения дворец на Фриджън.

Отвъд бурните води на рифа, който сега се подаваше над повърхността поради отлива, Огурян, Торнууд и Брайърмот гледаха вражеската флотилия през своите телескопи.

— Това е „Снежната буря“, флагманският кораб на Фриджън! Мислите ли, че това е някакъв трик? — попита Торнууд.

— Надали — отвърна Брайърмот. — Фриджън не би се доверил толкова много на своите командири, че да ги остави без надзор за няколко часа, а камо ли за цял ден.

— Не, не е трик — каза тихо Огурян. — Фриджън най-после разбра нашата измама.

— Измама ли? — извика Джуджето, като се ядоса мигновено. — Измама за какво?

— Вие знаете за Сивата Перла — каза спокойно Огурян. — И значението, което има нейното използването за победата над Фриджън е ясно.

— Значи ние тук просто залъгвахме Фриджън, за да дадем на Флеърмън шанс да се промъкне покрай единия край на Ледената Флотилия и да стигне до Вечния Лед, преди Фриджън да разбере, че него го няма?

— Точно така — отвърна Възпитаникът на Водата. — Мислех, че вие се досещате за това.

— Ами, струва ми се, че се досетих, когато Флеърмън не се появи, но като че ми е изчезнало от главата по време на боя.

— Никой тук не се е бил напразно и не е умрял напразно — увери го Огурян. — Единственият начин Фриджън да бъде победен окончателно е да се унищожи Перлата и да се разбият най-силните магии на Ледения Крал. Ние съвсем насърко открихме, че това може да

стане само във Вечния Лед. Ако Флеърмън успее да стигне дотам, и ако той и Дъглас успеят да унищожат Перлата преди Фриджън да пристигне, то ние сме победили!

Фриджън стоеше на предната палуба на „Снежната буря“, като напразно се опитваше да пробие мъглата пред тях с всичките си сили. Не можеше да види нито следа от Флеърмън и неговия Пътуващ магьосник, макар и да знаеше, че са някъде пред него.

— Флеърмън отнася Перлата към Вечния Лед! — извика той, и в този вик се смесиха агония, предизвикателство и несигурност. — А аз смятах, че никой никога няма да се досети, че Перлата трябва да се прибере у дома, за да бъде унищожена.

Той вдигна двата си юмрука и се закани на проясняващото се небе.

— Флеърмън! Този път ще те хвана и ще те набутам надълбоко и завинаги вътре в Леда!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Толкова нависоко, че бяха почти невидими на фона на сивото небе, три Чайки кръжаха в небрежни спирали. Дъглас си мечтаеше да е птица поне за час, за да може да избяга от потискащата сивота на брега. Точно проучваше възможностите за правене на магия за трансформиране, когато Чайките се спуснаха на палубата като камъни, като пренебрегнаха обичайното си грациозно приземяване.

— Ледът се вижда! — извика Керфю. — Най-после! Кажете на Магьосника!

Флеърмън бе задрягал в каютата си, но се събуди от звука на възбудените гласове на Чайки и излезе на палубата.

— Ледът! — повтори Тротта, като прелетя над главата му.

— На какво разстояние, добра ми приятелко?

— На тридесет и шест километра, право напред, Магьоснико! Видяхме белота и ледени върхове. И почувствахме студа, дори толкова надалеч от ледовете. Чуй!

Чу се рязък и силен шум в далечината, последван от боботещ тътен, като от гръмотевица.

— А, Ледът! — възклика Господарят на Огъня, като кимна с глава. — Сега го познах.

— Какво беше това? — попита Дъглас, като се покачи на перилото, за да вижда по-добре.

— Парчета лед, които се откъсват и падат в Морето от ръба на ледника — обясни Флеърмън. — А сега, момчето ми, не трябва да се приближаваме повече. Не е възможно да се намери сигурен пристан никъде другаде, освен в пристанището на Фриджън, а там той ще е оставил да ни чакат войници и кой знае какви други, още по-неприятни неща. Ще накарам Капитан Фриби да ни намери тук някъде някое място, на което да ни свали на брега. Керфю, можеш ли да видиш...?

— Готово! — извика Чайката, и той и неговите приятели се хвърлиха отново напред във въздуха.

Фриби обърна кораба така, че да се движи по-бавно и по-близо до брега. Около тях имаше неотбелязани на картата плитчини и скали. Чайките ги преведоха до един процеп в скалите, който едва стигаше, за да се провре „Дъщерята на пламъка“ през него и да се отзове в един тесен и стръмен фиорд.

— Ще ни трябват часове, за да се покатерим по тези скали! — запротестира Дъглас.

— И дори повече време, приятелю — каза Фриби и кимна с глава. — Човек трябва да е коза, за да може да се изкатери по тези ронливи скали. Страхувам се, че доста бавничко ще се придвижите, господин Магъоснико.

— Ние няма да минем по този път — каза Флеърмън.

Котвата на „Дъщерята на пламъка“ затрака шумно и вдигна ято птици, които си почиваха по заобикалящите ги скали. Чайките се развикаха подир тях.

Фиордът бе толкова тесен и висок, че, макар да бе рано следобед, Дъглас нямаше да се учуди да види звезди над главата си, ако погледнеше нагоре.

— Огурян иска да знае как сте и къде се намирате — каза един глас досами лакътя му. Привидението Дека беше пристигнало.

Магъосникът внимателно описа тяхното местонахождение:

— Намираме се на около осемнадесет километра от Вечния Лед, в нищожен и безименен фиорд, както можеш да видиш и сама. Нещата засега вървят добре, но може да ни засече Дворцовата Стража на Фриджън, и ние ще бъдем много предпазливи при приближаването си към Двореца.

— Огурян казва — изрецитира наизуст вестоносеца, — „Вчера Фриджън изведнъж потегли на север от Бойните Плитчини със „Снежната буря“. Флотилията му изгуби бойният си дух и се разпия. Ние сме по петите на Фриджън на борда на „Дарение“ Все още сме на един ден път или повече зад него.“

— Остава ни по-малко време, отколкото се надявах, значи — замисли се Флеърмън. — Ние обаче трябва да сме стигнали до нашата цел и да сме си свършили работата преди Фриджън да пристигне. Огурян ще направи каквото може, за да му осигури насрещни ветрове.

— Насрещните ветрове ще забавят и Торнууд — посочи Дъглас.

— Ето още една причина, за да повикаме Великите Дракони. Дека, ще свършиш ли тази работа? Кажи на драконите, че те трябва да направят каквото могат, за да забавят кораба на Фриджън.

— Разбира се, и веднага ще се върна.

— Чудесно, красиво привидение!

Дека изчезна преди Дъглас да успее да премигне.

— А сега, Дъглас, на сигурно място ли е Сивата Перла?

— Да, тук е — каза Дъглас, като почука по върха на левия си ботуш.

— Няма нужда да чакаме да залезе слънцето напълно преди да повикаме Фосфоресценцията да ни пренесе — каза Флеърмън, като обикаляше по палубата докато говореше. — В тази дупка е вече тъмна нощ. Една хубава, топла вечеря е особена важна в този момент, както и топли, водонепропускливи дрехи.

Гледайки го как се отдалечава, Дъглас извика след него:

— Няма да ни кажеш какво си намислил, нали?

Флеърмън се спря на вратата на каютата си и се обърна да го погледне.

— Като че ли до вчера ти беше малко момченце, не по-високо от мен — каза той ни в клин, ни в ръкав. — Ще ти отговоря скоро, Пътуващи Магъснико.

Дъглас Брайтглед отиде в каютата си, за да се приготви. Като че ли подреждането на багажа е нещото, което уча през цялата тая година, помисли си той.

Той свърши тази работа бързо и се запъти към общата каюта на „Дъщерята на пламъка“. Шкембо точно палеше газените лампи над масата в средата.

— Готов ли си за тръгване? — попита Флеърмън, когато той влезе.

— Толкова готов, колкото мога да бъда, сър, без да знам накъде ще се запътим — каза Дъглас с усмивка.

— Вече би трябвало да си се досетил за повечето от нещата — каза Флеърмън, като сядаше на масата.

— Е, да, предполагам, че е така. Знам, че ние носим Сивата Перла, и че тя е талисманът, който ще победи Фриджън. Знам, че сме на ръба на неговия омагьосан ледник. Подозирам, че ще трябва да

прекосим Леда, и дотук стига досетливостта ми. Какво ще правим с Перлата, когато стигнем до там, за където сме тръгнали?

— Ами, ще ти отговоря след един момент, Дъглас, момчето ми. Първо трябва да дам необходимите инструкции на Капитан Фриби. След това ще вечеряме, а през това време ще стане достатъчно тъмно, за да извикаме Морския Огън да ни отведе на последното ни пътуване.

Това звучеше твърде злокобно и накара Пътуващия Магьосник да замълчи, докато Магьосникът извика Капитана.

— Не, ти няма да дойдеш с нас до Леда, Фриби — каза той, като погледна притеснения Капитан.

— Не бих имал нищо против да отида където и да е с Вас, господине. Бих дори прекосил Леда, за да стигна до онзи проклет Дворец, ако вие или младият Магьосник ми наредите да ви последвам. Не, аз се страхувам единствено защото знам, че ние няма да дойдем с вас и няма да можем да ви помогнем при нужда.

Флеърмън се пресегна и приятелски потупа моряка.

— Добри ми приятелю! Ако трябваше да поведа фронтална атака срещу Двореца на Фриджън, не бих искал да имам по-добри хора от теб и Шкембо, повярвай ми. За всеобщо съжаление, обаче, тук няма място за директни и честни методи. За да победим Фриджън, трябва да използваме хитрина. В крайна сметка, някои твърдят, че това е същността на Магията, и че всички Магьосници са евтини хитреци, нали така?

— Не е вярно! — извика Фриби. — Никога досега никой не се е държал толкова открито и почтено с мен колкото вие с Дъглас.

— Благодаря ти, Фриби! Това е най-големият комплимент, който можеш да направиш на един Магьосник.

И те седнаха да се хранят.

— Да, прав си, Дъглас. Трябва да ти кажа какво смятаме, надяваме се, трябва да направим. Огурян знае, а Торнууд и Брайърмот се досещат за някои неща, също както и ти.

— На първо място е Сивата Перла. Ти знаеш, че тя съдържа по магически начин цялата човешка същност на Фриджън — любовта, уважението, скромността, любовта към изкуствата, вярата, и чувството за отговорност. Достойнството. Честността. Милосърдието, грацията, благотворителността и чувството му за хумор — огромния, безкраен

брой качества, които се преплитат в сърцето, разума и душата на всеки човек, колкото и зъл да е той.

— По време на Последната Битка нещо, и аз не знам точно какво, се случи на Фриджън, и дълбоко го огорчи и промени. Той започна да мисли, че всички болки, злини и грехове идват от човешката същност на хората. Създаде Перлата, за да може да се отърве от тези си качества. Тогава вече щеше да може да си позволи да бъде колкото си иска студен и безчувствен за всичко, което би могло да го нарани, както каза Огурян преди няколко дни.

— Нещо като маскировка, но по един доста изкривен начин — помисли си Дъглас на глас. — Да, разбирам.

— Но това, което той не се е досетил, е, че има и други човешки качества, също толкова присъщи на всички ни, които, ако беше затворил и тях в Перлата, щяха да го направят наистина непобедим. Той забрави, че и най-добрите сред хората са понякога глупави, самовлюбени, безчувствени, безответствени, горделиви, егоистични, лакоми... и най-вече слепи за собствените си недостатъци. Той оставил тези качества в себе си. Те ще бъдат и причината за неговия провал. Или по-точно, за завръщането му към човечеството и нормалността, ако се справим с работата си успешно.

— А и разбира се, Перлата беше намерена. Ти си я купил от Каспар Мерлин.

— През тези последни седмици ние намерихме отговора на загадката. Нашето участие в Битката при Плитчините е да унищожим физически Перлата. Това може да бъде сторено само под Вечния Лед. Само там! Фриджън смятал, че не само никой никога няма да иска да унищожи прекрасната и скъпоценна Перла, но че дори и да иска, няма да може да стигне до Леда, за да го стори.

Флеърмън изчака, за да види дали Дъглас ще каже нещо, след което продължи:

— Щом Перлата бъде унищожена, Фриджън би трявало да се превърне отново в пълноценен Човек. Надяваме се, че добрите му качества ще балансират лошите му качества. Ще изчакаме и ще го съдим чак тогава, когато видим какъв всъщност Човек е той.

— Той ще стане като всеки друг? Но това значи... че всеки би могъл да стане като Фриджън?

— Точно така... или почти точно така! Със сигурност, всеки Магьосник би могъл да се направи да прилича на Фриджън, ако реши да си създаде своя собствена Перла.

— Сега вече разбирам много неща — каза Дъглас с въздишка, — продължавай.

— След като веднъж е загубил, Фриджън ще стане контролирам. Ако бъде победен, той или ще покаже и ще иска прошка — или ще се оттегли и ще започне да крои планове за отмъщение — но, след като вече е цял Човек, той никога няма да може да повярва отново в своята непобедимост. Това само по себе си било чудесен изход за нас.

— А сега — продължи Флеърмън след кратка пауза, — ние ще тръгнем оттук след няколко минути. Нашият път е много опасен. Аз с радост бих тръгнал сам, но ми трябва сигурен и обучен помощник. Огурян можеше да изпълнява тази функция, но неговата задача беше достатъчно убедително да отвлече вниманието на Ледения Крал от неговия Дворец, за да можем ние да стигнем под него и да намерим самото място, на което е била създадена Перлата.

— Ние ще влезем изпод Леда, от открито море. След като свършим с Перлата, ще се измъкнем както можем.

Четиримата дълго седяха мълчаливи и замислени около кръглата маса, окъпани в кръг от топла жълта светлина, преди Дъглас да каже:

— Тогава ще извикам Морският Огън.

— Моля те, свърши това — отвърна Флеърмън, като се размърда.
— Дека, ние ще се нуждаем от твоята помощ. Ще дойдеш ли с нас?

— Разбира се, Господарю на Огъня. Привиденията не се страхуват от никое същество и от никаква опасност.

Възпълничкият Капитан Фриби се изправи и каза:

— Аз бих предпочел да дойда с вас в този леден ад, отколкото да стоя и да чакам тук в продължение на дни. Но ние ще чакаме докато няма вече надежда, и още няколко дни след това. Или докато ни съобщиш, че сте избягали от там по някакъв друг начин.

— Смелчага! — извика Флеърмън, разчувстван от куражата на морския капитан. — Е, да почваме тогава.

Точно когато се пригответяха да се прехвърлят зад борда, Бронзовият Бухал долетя и обяви, че ще се присъедини към тях. Преди Флеърмън да може да се възпротиви, Бухалът каза, че току-що е

получил вест от Хълма на Магьосниците и че там всичко е наред. Черният Пламък бе заминал да изпълнява задачите, поставени му от Магьосника точно преди битката, а „дамите се чувстват отлично. Перт и Пати и двете са родили по четири котенца, и това ги кара да са много заети и щастливи“.

— Ох, как ми се иска сега да сме си обратно на Хълма! — възклика Дъглас, на който изведнъж му домъчня за вкъщи.

— И на мен ми се иска — призна си Флеърмън. — Скоро, момчето ми, ако всичко върви по план, а дори и да не върви. Когато се върнем, ще си направим парти, по-хубаво от всички досегашни партита, и по-дълго, и ще поканим абсолютно всички.

Фриби и Шкембо, неговият помощник, ги гледаха как се отдалечават.

— Това място няма име — каза Шкембо. — Сигурен съм, че Фриджън си има свое име за него, но нищо не ни пречи ние да си го обозначим на картите с избрано от нас име.

— И ти какво предлагаш? Как ти звучи „Заливът на Магьосника“?

— Не, не, аз бих искал да е нещо по-описателно. Като, например... „Скрити“? Не, твърде е късо! Чакай сега, какво ще кажеш за „Скрито Чакане“? Това описва ситуацията доста добре.

— Харесва ми — каза капитанът. — Ще го затвърдим ли с по една наздравица?

И те така и направиха, докато стана време да си лягат.

Флеърмън не можа да се сдържи да не пояснява.

— Този ледник е всъщност река от лед, не знам дали знаеш това?

— Да.

— Тя през хилядолетията е издълбала една дълбока долина със стръмни стени и плоско дъно, която достига много под морското равнище. Самият лед се простира на много километри навътре в Морето, и точно там Фриджън е построил своя Дворец, върху плувящия лед. Ние ще минем под него докато стигнем под самия Леден Дворец. След това ще намерим начин да влезем в него отдолу.

— Разбирам — каза сънливо Дъглас. — Кажи ми като стигнем.

Флеърмън престана да се опитва да поведе разговор и се настани по-удобно в Морския Огън, за да наблюдава пейзажа, който сякаш се движеше край тях. Ледът над тях бе гладък като морското дъно, докато

не навлязоха в една част с ледени сталактити, които висяха от покрива над тях. Някои като колони стигаха дори и до дъното на подводната долина.

— Тук е истинският бряг — изписа Морската Светлина със сини букви. Недалеч от тях дъното се издигаше и се срещаше с долната част на ледника.

— Намери някъде малко въздух, в който да можем да работим. Ние ще стопим леда и ще си направим място, на което да стъпим, и стълба, която ще ни изведе под основите на Двореца. Ето го и Двореца!

Събудилият се Дъглас можеше да види през прозрачния лед един огромен кръг тъмнина, който представляваше долната страна на Двореца. Тя сякаш плуваше в замразените облаци.

— Колко нависоко мислиш, че е? — попита Бронзовият Бухал.

— До основите има около трийсет метра — прецени Флеърмън.

— Но самата работилница е в леда под основите. Мисля, че от тук се вижда, макар и едва-едва.

— Струва ми се, че я виждам — каза Бухалът. — Единственото, което ни остава, е да копаем.

Горещите сини пламъци караха работата да спори бързо и те издълбаха стълба, която водеше нагоре и напред. Стопената вода, обаче, представляваше проблем. Трябваше да изкопаят специален канал за нея, за да не замръзва зад тях. Вътре в леда температурата на въздуха бе много по-висока, отколкото Дъглас очакваше.

— Ледът е доста добър изолатор — обясни Флеърмън. — Ледникът има много студена и твърда външност, но сърцевината му е топла.

— Така да се каже — добави Бронзовият Бухал, който, колкото и странно да звуци, вееше с крила, за да охлажда двамата Магьосници и прибавяше към тътена около тях.

Дека бе останала на заден план, тъй като не можеше да помогне с друго, освен да прехвърча от стълбата до работилницата и да насочва усилията им.

— А сега — каза Флеърмън, като си бършеше челото с една кърпа, — първо ти, Бухале, спри тая дандания и остани в основата на стълбата, за да ни чакаш. Твоята задача е стълбата да е празна и отворена за нас, каквото и да става.

Бронзовият Бухал кимна два пъти с глава и разпервайки металните си криле се спусна надолу по стълбата.

Дека изчезна нагоре, но се върна след миг, за да каже, че стълбата свършва на два-три метра от коридора между работилницата и затворническите килии. В Ледения Дворец цареше тишина.

— Погледнах набързо наоколо — каза тя. — Странно е, но всички изглеждат потънали в дълбок сън, въпреки че още няма пладне.

Флеърмън каза:

— Фриджън просто не вярва на хората си, и ги е омагьосал, за да заспят докато го няма, и да не могат да изпаднат в беда — или да се справят с някоя беда.

Дъглас можеше да види коридора и от едната му страна една правилна и матова правоъгълна форма, която сигурно беше работилницата на Ледения Крал.

Те влязоха в коридора. Изведнъж усетиха леден вятър, който почти веднага отново замрази разтопената вода. Дъглас погледна към килиите по коридора. Тук бе твърде светло, тъй като светлината се просмукваше отгоре през Леда.

— Стопли се — предупреди го Флеърмън. — Много лесно можеш да замръзнеш така както си мокър.

Дъглас направи няколко магии, за да стопли дрехите си, да си изстиска чорапите и да си изсуши ботушите.

— Хайде — каза Флеърмън. Той се запъти по коридора. Около тях не се чуваше никакъв звук. — Аха, вече пристигнахме!

Пред тях имаше массивна дъбова врата, обвързана от всички страни с широки черни железни ленти. Флеърмън се двоумеше дали да не я взриви с мощн удар на силата си, но за да запази тишина реши да разтопи леда около ключалката и пантите. След по-малко от минута вратата изскърца и падна на пода със силен трясък.

— Мислиш ли, че това ги е събудило? — попита Дъглас, като погледна назад през рамо.

— Дека може да провери. Нека да видим какво има тук.

Двамата Магьосници влязоха в лабораторията на Ледения Крал и Флеърмън направи знак, за да се запалят скритите лампи. Това, което видяха, веднага и драстично промени плановете им.

* * *

Наредени по дължината на стаята, от двете ѝ страни имаше дълбоки ниши, и във всяка ниша стоеше замразеното тяло на мъж, а в някои случаи и на жена, покрито с бял лед и гледащо към натрапниците с невиждащ поглед.

Някои бяха облечени в дрехи, чиято мода бе минала преди векове. Някои бяха явно крале или принцове, облечени в изпъстрени със скъпоценни камъни наметала и дрехи. Много от тях приличаха на търговци, или просто на обикновени хора.

Обхождайки тази изложба с ужасен поглед, Дъглас се спря пред седмата ниша вдясно и извика:

— Татко! Той е умрял от измръзване, Учителю! Баща ми!

Той се затича напред и се опита да пипне един висок човек с кожена престилка и тежки ръкавици.

— Ето, това е моят собствен, скъп баща, който ние мислеме, че се е удавил в Морето! Този зъл Леден Крал, този Фриджън, го е убил!

— Напротив — успокои го Флеърмън, като издърпа младежа назад от замразената фигура. — Той е само омагьосан, а не мъртъв. Тази работилница е затвор за тези, които по някакъв начин са представлявали опасност за Фриджън. Предполагам, че празните ниши в онзи край са били предназначени за мен и за теб, момчето ми. Има и една за Огурян, също така.

Той изчака Дъглас да се съвземе.

— А сега трябва веднага да се хванем на работа, и то много бързо. Перлата трябва да остане на второ място, защото първо трябва на всяка цена да спасим тези нещастници.

— Разбира се! — извика Дъглас. — Татко, ще те извадим оттук и отново ще те стоплим. Обещавам ти.

Двамата Магьосници се съвещаваха около голямата централна маса.

— Аз мога да се справя със затворниците — каза твърдо Дъглас.

— Ти се заеми с това да намериш начин за унищожаване на Перлата, след като вече сме тук.

— Действителното ѝ унищожаване трябва да почака до последния възможен момент, защото унищожаването на Сивата Перла

ще значи и унищожението на Двореца и на голяма част от Вечния Лед, които се крепят на същата магия. Знаеш ли какво да правиш?

— Събрах доста опит в размразяването на измръзнали хора по време на Убийствената зима — каза Дъглас, поразклатеното самочувствие на който бързо се възстановяваше. — Предполагам, че същите магии ще свършат работа и тук.

— Браво, момко! Хващай се на работа.

Флеърмън обърна гръб и започна систематично да претърска масата, лавиците, шкафовете и чекмеджетата, като пътьом изхвърляше от тях стотици химикали, лекарства, съединения, вещества и талисмани.

Дъглас започна от най-близката до вратата ниша. Вътре в нея бе една богато и с вкус облечена дама на средна възраст, все още запазила голяма част от красотата си. Във вида ѝ имаше нещо бегло познато.

След по-малко от минута дамата свито пристъпи напред, оглеждайки се бързо на всички страни с объркане и страх. Тя започна неудържимо да трепери докато Дъглас не увеличи магията ѝ за затопляне.

— О, ох, струва ми се, че ще припадна!

— Хайде, хайде, добра ми госпожо — каза Дека твърдо, — сега не е време за такива неща. Трябва да се стегнете и да ме последвате надолу към нашия път за отстъпление. Бързо!

Но в този момент дамата се бе обрнала вече към Дъглас, който в този момент бе започнал да прави магия на следващата жертва.

— Вие ли, млади господине, сте моя спасител? Аз ще съм ви вечно благодарна...

— Госпожо, аз наистина съм един от вашите спасители, но точно сега има още деветнайсет други, които също трябва да спася, а търде малко време, в което да го сторя. Трябва да последвате това красиво Привидение надолу по стълбата към... Фосфоресценцията, която ще ви поеме и отведе от тук.

— Разбира се, разбира се — отвърна дамата, която все още бе зашеметена от своето спасение. Но когато Дека я хвана за ръката и я поведе към вратата, тя я отърси от себе си без въобще да я забележи.

Флеърмън Флууърстолк се приближи, казвайки:

— Все още не съм намерил това, което търся... Милейди! Каква приятна изненада! Вие сте Херцогиня Мериголд, нали?

— Да, сега като си помисля за това, струва ми се, че съм — каза Херцогинята зарадвано. — Паметта ми се възвръща. А вие сте Флеърмън, Магъосника, нали така?

— Точно така, милейди. Това е Дъглас Брайтглед от Пертсайд, моя Пътуващ Магъосник и помощник. Госпожо, можем ли да ви се помолим да ни помогнете да спасим и останалите? Много от тях са ваши поданици, като например този човек тук. Не си спомням името му, но съм сигурен, че съм го срещал веднъж в Столицата.

— Кажете ми какво да правя тогава — каза Херцогиня Мериголд, която доби много делови вид, когато в нея заговори чувството за отговорност. Да ръководи другите бе нещо, което тя правеше инстинктивно.

Флеърмън посочи към все още замразените хора и каза:

— Трябва да побързаме, ако нямате нищо против, госпожо.

Херцогиня Мериголд и Дъглас работеха в tandem, като Дека помагаше на Херцогинята. Дъглас издърпваше жертвите от техните ниши веднага щом можеха вече да се движат, предупреждаваше ги да бързат, и ги препращаше на Херцогинята, която ги насочваше към стълбата.

— Мастьр Галишър! — казваше майката на Торнууд например.
— Колко мило да ви видя отново! Юниед никога не ви е харесвал, доколкото си спомням, и вие бяхте предаден от злия узурпатор също както и аз. За щастие, доколкото разбирам, син ми Торнууд е успял да се спаси, и в този момент се бие със злия Фриджън.

— Помня мигът, в който той ме доведе тук — каза Галишър. — Когато ви видях там, заледена, загубих всяка надежда, че някога ще видя жена си и децата си отново.

— Сега вече можете ли да се движите? Елате насам и ние ще помогнем на всички тези мили хора да избягат.

Дъглас започна магията за освобождаване на баща си, но трябваше да спре и да започне повторно, тъй като сълзите му запушиха гърлото. Облеченият в кожа корабостроител падна напред и Дъглас го подхваша в здрава прегръдка. Дъглас старши от Пърт погледна към младия си спасител удивено, без да го познае.

— Благодаря ви, млади господине. След секунда ще се съвзема.

— Татко, аз съм сина ти, Дъглас! — извика младия Магъосник.

— Синът ми ли? Не, не, моето момче е едва дете, толкова високо — и той показа с ръка. — Не мога...

— Вие сте бил тук цели осем години! — обясни Херцогиня Мериголд тихо. — Синовете като че ли порастват неусетно, особено ако човек не ги вижда известно време.

— И аз така съм чувал — възкликна все още обърканият корабостроител. — Да, мога да видя усмивката на майка ти и косата ѝ на теб, с-с-синко. Осем години! И на колко години си сега, ако смея да попитам?

— На седемнайсет, почти на осемнайсет — отвърна Дъглас. — Бях на десет години, когато ти изчезна, пленен от Фриджън и затворен тук в този Лед.

— Бедният човек! — възкликна Херцогинята. — Ела с мен. Трябва да побързаме, за да не ни пленят отново. И двамата ще трябва да почакаме, преди да говорим със синовете си, за съжаление. Ела!

— Ще дойда — каза по-старият Дъглас. — Сине, Дъглас, моля те да ме извиниш. Аз... аз... все още се чувствам леко зашеметен.

— Ще имаме достатъчно време, за да говорим по-късно, тате.

— Боже мой! — възкликна Мериголд като го водеше към вратата. — Познах по костюма Ви, че сте пертски корабостроител. Аз съм Мериголд, Херцогиня — или по-точно, Херцогинята Майка, вече — тъй като със сигурност ще абдикирам от престола в полза на моя син Торнууд. Срещали ли сте го някога? Прекрасно момче, а сега доколкото разбирам, вече голям мъж като собствения Ви син.

И двамата тръгнаха заедно надолу по стълбата, приказвайки си като стари приятели.

Дъглас избърса сълзите от очите си, без да може много точно да определи дали са от мъка или от радост и продължи да спасява останалите жертви без да се спре повече нито за миг.

Най-накрая, когато всички бяха поели надолу по стълбата, Дека дойде, за да предупреди:

— Сигурно вдигаме прекалено много шум. Качих се горе и заварих няколко от стражите будни.

— Опитай се да измислиш нещо, с което да им отклониш вниманието — каза Дъглас. Той се приближи до Флеърмън, който стоеше в средата на една огромна купчина бутилки, кани, сандъци и кутии и клатеше глава.

— Тук трябва да има нещо, с което да разрушим Перлата. Опитах всичко, което можах да измисля. Трябва да го сторим тук и сега, или...

— Опита ли се да скочиш върху нея?

— Да. Твърда е като диамант. Даже не я одрасках.

— И нито една магия ли не можа да й повлияе?

— Нито една от тези, които опитах. Имаш ли някаква идея?

— Хорниадите ми казаха, че перлите и черупките на мидите се образуват от едни и същи секрети — каза Дъглас, като се опитваше да си припомни всичко, което някога е знаел за перлите. — Когато те „насаждат“ зърната на перлите, те въсьност поставят една малка песъчинка в мидата. Мидата покрива песъчинката с равни слоеве от гладък материал, до момента, в който тя не започне вече да дразни мидата... и се получава перла.

— Много интересно. Аз нямах представа, че перлите израстват

— каза Флеърмън. — Ако перлата е съставена от естествени материали, то може би съществува нещо, което може да я разтвори.

— Някакъв вид киселина? — предположи Дъглас. — Повечето органични материали се разтварят в киселини.

— Но тук няма никакви киселини. Фриджън е бил достатъчно умен и не ги е донесъл тук.

Внезапно старият Магъосник щракна с пръсти и започна да изследва стените на работилницата през една лупа, която измъкна от левия си ръкав. Дъглас го наблюдаваше, без да разбира.

— Там където има ледници — каза Флеърмън, като обхождаше сантиметър по сантиметър стените, — трябва да има...

— Ледникова оцетна киселина! — извика Дъглас и наистина след няколко минути те намериха в един ъгъл малки бели кристалчета. Дори и на това студено място, водата от водния разтвор на киселината се изпаряваше, оставяйки след себе си кристалчета.

Нужен им беше само миг, за да загребат няколко кристалчета в една стъкленица. Флеърмън добави една чаена лъжичка вода и започна да топли сместа с ръце.

— А сега дай Перлата — каза Флеърмън, по-възбуден от всяко. Дъглас заподскача на един крак, за да си свали левия ботуш. Той се порови дирейки увитата в хартия Перла, и почти я изпусна, докато я подаваше на магъосника.

Флеърмън задържа Перлата над стъкленицата.

— Дека, кажи на Морския Огън да отведе бившите затворници бързо до „Дъщерята на пламъка“ — извика той, възвърнал спокойствието си. — Веднага щом пусна тази Перла в киселината, тук ще започнат да се случват разни неща.

Дека изчезна със свистене. Дъглас долавяше острата оцетна миризма на киселината.

— А сега да видим! — възклика Магьосникът и пусна Сивата Перла в стъкленицата.

Тя потъна... и киселината веднага забълбука.

Един беззвучен вик изпълни главите им, но това бе вик от радост. Свеж и приятен аромат на огрени от слънцето ливади и диви цветя изпълни стаята и те се почувстваха за миг така, сякаш се намираха по течението на Кривия Поток в пролетна утрин.

Перлата подскачаше и се въртеше на всички посоки в течността. Тя сякаш се уголемяваше и постепенно се промени от блестящо сива на тъмно златиста, а след това на тъмно зелена, като външните ѝ пластове започнаха един по един да се стопяват.

След това, свистейки почти щастливо, голямата Перла се разцепи на две. Чу се силен тръсък и стаята се изпълни с огромен облак гореща, ароматна пара.

Дъглас вдигна очи нагоре и видя как таванът се гърчи и пропуква и как започва да се топи.

— Виж това! — извика Флеърмън.

Най-после сърцето на Перлата се разкри пред тях. То светеше в мъгливата тъмнина около тях като светулка. След няколко мига то въздъхна на глас и изгасна.

Подът се разтресе и те чуха приглушено боботене, което бързо се усили до страхотен тътен. Чуха се викове и писъци.

Огненият Магьосник изпусна стъкленицата, която се разби върху масата. Киселината се разля, а масата се катурна встрани.

— Е, свършихме го! — извиси глас над тътена Флеърмън, потривайки ръце. — А сега да се махаме оттук.

Те се затичаха към вратата. Трима тежко въоръжени мъже, облечени с униформи на охраната на Двореца на Фриджън, се приближаваха тичайки по стъпалата откъм затворническите килии, като викаха силно.

— Господарят на Огъня! — възклика единият от тях. Те спряха, като че ли за да помислят как най-добре биха могли да убият Флеърмън. Чу се още по-силен тътен и таванът на коридора се продъни и ги изсипа всичките през една дупка долу във водата. Падащите ледени блокове веднага запълниха дупките.

— Хайде, Учителю, ела! — извика Дъглас, като дърпаше Магъосника настани от мястото на пропадането. — Пътят е чист.

Флеърмън погледна още веднъж към дупката, която доскоро представляваше стълба и каза: „О, боже мой!“ преди да последва своя Пътуващ Магъосник в най-тъмните килии на Фриджън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Внимавай! — извика Дъглас, който се подхълзна и едва успя да спре на ръба на една двуметрова цепнатина в пода на ледения коридор. Една могъща конвулсия, секунди преди това, бе изтръгнала основите на двореца от заобикалящия го лед.

Поглеждайки нагоре, той можеше да види през един процеп яркото слънце.

— Двореца се откъсва от Леда — извика Флеърмън по-високо от всичките трясъци около тях. — По-добре да не влизаме в тази сграда.

— Но в Двореца има хора! — възрази Дъглас, забравяйки, че това са неговите врагове.

— Бихме си рискували живота! Те почти не си струват риска... но разбира се, че си прав, момчето ми. Не можем просто да ги оставим да умрат. Хайде да вървим! — извика Магьосникът и с широк замах на ръката си отцепи един двутонен леден отломък от стената и го положи като мост над бездната пред тях.

Двамата се затичаха през хълзгавия временен мост в килиите точно преди целият дворец да се разтресе отново и мостът окончателно да се разцепи на две, като се продълни в дълбоката бездна под него.

Дъглас последва Флеърмън в лабиринта от тесни ледени коридори и влажни, мрачни стаи в основата на Ледения Дворец.

Цялата постройка се разклати като желатин, издавайки ужасни скърцащи звуци, които накараха косата на Дъглас да се изправи.

Ледени буци, по-големи от човешки глави, падаха от извития таван, а разделителните стени се срутваха като картонени. Плътен, задушлив и студен облак от сивкав леден прах изпъльваше въздуха и ги заслепяваше. Те опипом намериха стълбата, която водеше нагоре, като се спънаха и паднаха на колене, когато се спънаха в първото стъпало.

— Оттук е пътят нагоре! Нагоре! — чу се гласът на Дека пред тях. Падащите парчета не я притесняваха. Когато тръгнаха нагоре по

тресящите се и пукащи стълби, Дъглас видя една огромна ледена маса да пада точно през Привидението и да унищожава площадката, през която току-що бяха минали. Дека им направи знак да побързат и ги поведе нагоре през сгъстяващите се облаци от лден прах.

Два етажа, три, след това и още един, много дълъг четвърти етаж. Поглеждайки назад, загрижен за стария Магъсник, Дъглас, който се задъхваше и едва си поемаше дъх, го видя да левитира на сантиметри от пода, а главата му беше обвита в сфера от чист въздух. Флеърмън се оглеждаше около себе си с нескриван интерес.

И аз си мислех, че мисля като Магъсник — помисли си Дъглас. Да се носиш из този боклук и да филтрираш праха от въздуха, за да си щадиш дробовете!

Той започна забързано да срича магии и няколко секунди покъсно успя да се вдигне нагоре. Малко рязко, обаче, и си удари главата в ниския таван преди да компенсира и да се спусне по-ниско до пода. Той създаде и една предпазна сфера, която да филтрира праха от въздуха. За първи път откакто започна земетресението беше в състояние да дишава спокойно.

Започнаха да се придвижват по-бързо и по-спокойно. Стигнаха до последните стъпала и една разбита врата ги отведе в една огромна зала, в която десетки полуоблечени хора, прислужниците и придворните на Фриджън, пищяха и тичаха насам-натам.

— Това е Тронната Зала — каза Флеърмън, когато двамата се спряха, за да се огледат наоколо. — Бил съм тук. Вратата е от онази страна, но е запушена от леда! Трябва да изкараме тези хора по този път.

Той посочи към огромния прозорец зад трона от планински кристал. Леденото поле отвън трепереше като езеро по време на буря.

Флеърмън доближи ръце до устните си и извика през тях. Думите му, стократно усилены, удариха обзетите от паника придворни и ги накараха да се вслушат. Да се подчиняват, когато чуят заповед на висок глас за тях беше втора природа. Това спаси мнозина от тях от смърт.

— Чуйте ме сега — каза Флеърмън. — Този Дворец ще се откъсне от Леда и ще потъне на дъното на Морето. Вашата единствена надежда е да го напуснете веднага през огромния прозорец зад вас и да избягате по леда вляво.

Дъглас извика:

— Прозорецът ги спира!

— Взриви го тогава! — извика Флеърмън, забравяйки, че думите му кънтят из Залата. — Разбий прозореца!

Пътуващият Магьосник запрати мощн енергиен удар с всичка сила към прозореца. Той се разби със звук, подобен на звука от чупенето на стотици кристални чаши.

Флеърмън отново сви ръцете си в тръба:

— Навън през прозореца! Бързо! Таванът ще падне всеки момент!

Тълпата се запрепъва и заизсипва през прозореца. Магьосниците слязоха на леда след тях. Целият покрив на двореца се продъни и се срути, като запрати на всички страни огромни ледени парчета, керемиди, трески от разбитите мебели и огромни количества прах и боклуци. Част от бегълците бяха ранени или съборени на земята.

Дъглас и Флеърмън, които не бяха ранени, започнаха да упътват зашеметените придворни към скалните върхове, които стърчаха от леда на известно разстояние от тях. Никой сякаш не усещаше щипещия студ от страх, но много от тях трябваше да бъдат водени като деца. Жените плачеха и викаха, мъжете ругаеха и ридаеха, но гласът на Огнегадателя изпълваше ушите им и ги караше да се подчиняват.

— Всички ли са вече извън опасност? — извика Дъглас. Флеърмън постоя неподвижен за момент, закривайки очите си с ръка, за да ги предпази от яркото обедно слънце, което блестеше върху голия лед.

Флеърмън тъжно каза:

— Дворецът ще потъне през леда и дори ти и аз не бихме могли да оцелеем при такова нещо, а да не говорим, че въобще не бихме могли да спасим малкото останали вътре, дори и да знаехме как да ги намерим. Ако това ще те успокои, помни, че ако те ни бяха намерили, нямаше да се поколебаят да ни нанижат като кебапчета на шпагите си.

Земята се разтресе и няколко много впечатляващи неща се случиха едно след друго в безкрайно бърза последователност.

Вечният Лед се разцепи изцяло на две по средата, от север на юг. Двете страни се разделиха на двайсетина метра една от друга с най-изнервящия звук, който човек може да си представи, който наподобяваше разкъсването на парче брезент, голямо колкото небето.

Чу се внезапен вик и от разпадащите се външни стени на замъка към тях се затичаха група въоръжени мъже с извадени мечове и разкривени от страх лица.

След това последва внезапното и тотално пропадане на целия Леден Дворец на Фриджън през ледника до подводното дъно на долината на сто метра под тях.

Водите на Морето, разместени от потъването на Двореца, се вдигнаха петдесет метра нагоре в сиво-бял фонтан от киша и Морска вода. Тези от войниците, които се бяха спасили от пропадането в морската бездна паднаха по очи и покриха главите си с ръце.

Последва рязък взрив от топъл въздух. Надигащите се води мигновено се превърнаха в гореща паря, надуха се и се превърнаха в огромен облак с формата на гъба, който дълго време вися над леда преди да започне да се разпръска пред южния вятър.

Когато ледът се разпушка, Флеърмън и Дъглас, които бяха на самия ръб, бяха разтърсени от силния взрив. Преди да паднат, обаче, те бяха вдигнати във въздуха от два чифта остри като саби изумрудени нокти и понесени бързо встрани и нагоре.

Междувременно треперещите войници бяха обхванати от надигналите се води, които се втурнаха между тях и почти веднага замръзнаха около тях, пленявайки ги завинаги в ледените си прегръдки много по-сигурно, отколкото това биха могли да сторят железните окови.

Човекът, който водеше атаката им, бе подхвърлен нагоре от прииждащите води и се превъртя високо във въздуха, крещейки обезумял от ужас — Фриджън!

Мечът и шлемът му се бяха изгубили при изхвърлянето му във въздуха. Той се превъртя няколко пъти и започна да пада, въртейки се като пумпал, към огромното врящо гърне от Морска вода, което се беше появило на мястото на двореца.

Но от облачната покривка над тях се появи един Златен Дракон, който триумфално крещеше. Той ловко сграбчи Ледения Крал от въздуха, секунди преди да падне в кипящото море.

— Ехе...! — извика Пътуващият Магьосник. — Прекрасен улов!

— Благодаря — отвърна Великият Дракон, който ги беше стиснал в ноктите си. — Брат ми доста добре се справи. Вие двамата

ли направихте този голям фонтан? Мощната струя от топъл въздух беше наше дело. Много нерви си изкарахме с нея, вярвайте!

— Добре, добре, и пак добре — изпъшка Флеърмън от лявата лапа на Дракона. — Може би е по-добре да ни оставиш някъде наоколо. Върху Вечния Лед все още има разни хора, на които трябва да им се помогне да се махнат оттам преди да се разпукат напълно.

— Хората на Фриджън ли? — запита Великият Дракон, като наведе глава към бягащата тълпа. — Защо не ги оставите просто да се удявят или да измръзнат?

— Не е в моя стил — отвърна Флеърмън. — Никой не заслужава да умре по този начин! Ако можем да попречим на това, разбира се.

— Е, добре, щом така мислиш, моите хора ще се погрижат за тях — въздъхна Великият Дракон. — Малко страх от смъртта няма да им навреди, обаче. Ще ви оставя на борда на „Дарение“. Тя е само на няколко километра навътре в Морето. И бившият Леден Крал също, предполагам, макар че момчетата много биха искали да си поиграт на подхвърляне с него за няколко часа или дни, или години.

— Докарайте го и него. Дори Фриджън заслужава да бъде изправен пред своите и да бъде съден от истински съд. Х-ъ-ъм! Да, мисля, че вече можем да го наречем „бивш“ Леден Крал. Флотилията му е разпръсната, Дворецът му потъна на дъното на Морето, а той е Пленник в ръцете на своите врагове. А и струва ми се, че ще видим промяна в него, сега, след като Перлата се разтвори.

— Голяма приказка каза за човек, който виси за пеша на палтото си от ноктите на едни Дракон — каза Великият Дракон с усмивка, завивайки на юг. — Голяма гледка, нали?

Дъглас бе запленен от гледката, която се откриваше пред него от трийсет метра височина.

Ледът наистина се беше пропукал и двете половинки се разцепваха на десетки по-малки парчета, които вече започваха да се отделят и да плуват навътре в Морето. Топлият въздух от ноздрите на Дракона разбутваше ледените блокове, а от юг започваше да духа силен вятър, който ги подхващаше и разпръскваше по света. Оцелелите обитатели на Ледения Дворец се бяха свили около една скала, а около тях във въздуха кръжаха Дракони.

— Магиите на Фриджън явно са включвали и свръхниските температури на ледника — отбеляза Флеърмън, когато те прелетяха

над бреговата линия. — Вечният Лед няма отново да се образува сега, след като магиите му не съществуват вече. Струва ми се, че климатът тук скоро ще заприлича на този в Хайлендорм. Те са на една и съща ширина.

— Баща ми е някъде там долу, а и Мирн. А аз самият се нуждая от малко топла храна. Струва ми се, че след толкова магии и приключения ще ми трябват месеци, за да се почувствам отново нормално.

— Глупости — възмути се Господарят на Огъня, — на мене ми е достатъчно топло. Сложи ни на предната палуба, Дракчо. Там, откъдето Огурян ни гледа през телескопа си. С него има една много красива девойка в дрехи на Чирак. Струва ми се позната.

Дъглас се приземи на палубата в движение и прегърна Мирн, като викаше от радост. Флеърмън направи същото с Огурян и с Торнууд.

Вторият Дракон оставил на борда един почти припаднал и плачещ Фриджън. Отряд Джуджета го хвана и го завърза за главната мачта.

— Намерих баща си! — бърбореше Дъглас на Мирн. — И изрязахме стълба под Вечния Лед, през която влязохме направо във Двореца на Фриджън и в неговата работилница, и Флеърмън намери киселина в тавана й, за да разтопи Сивата Перла! И майката на Торнууд беше там, също!

— По-бавно, по-бавно — препоръча Огурян, който се доближи и разтърси Дъглас за рамото. — Остави на мира Чирака ми, моля. В този час тя трябва да учи първични магии.

— Ще дойда да ти помагам — предложи Дъглас, като хвана Мирн за ръката.

— Не, не — каза бързо Огурян. — Ние всички искахме веднага да чуем твоята история, след което ще трябва да решим какво да правим.

— По-късно — обеща Мирн на Дъглас с тъжна усмивка. — Сигурна съм, че никога не ще успея да науча и най-простите магии.

— О, щом аз можах, и ти ще можеш — увери я Дъглас.

Торнууд извика да донесат столове, и докато седяха на стоплената от слънцето предна палуба, гледайки разчупването на Вечния Лед, цялата история на приключението се разказваше и преразказваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Те чуха за първи път цялата история на Морската Битка, от първите сблъсъци до момента, в който Флотилията на Конфедерацията шокирана видя „Снежната буря“ на Фриджън да се обръща рязко и да отплува.

— Къде е „Снежната буря“ сега? — попита Флеърмън. — Тя е един от най-добрите образци на майсторството на корабостроителите от Фаранго Уотърс. Даже, струва ми се, че бащата на Дъглас я е проектирал и построил. Мисля, че Фриджън го е затворил, за да му попречи да прави кораби за враговете му.

— Тя бе пленена в пристанището на Фриджън — каза Торнууд.
— Мисля, че трябва да ѝ запазим името. На мен ми харесва как звучи
— „Снежна буря“.

— Тя си е твоя, да се разпореждаш с нея както поискаш. И без това първоначално е била построена за Херцогството — каза Огурян.

Ледената Флотилия на Фриджън се бе разпиляла из цялото Море след като Леденият Крал бе избягал от боя. Някои от корабите потънали или се разбили в рифовете и плитчините на Бойните Плитчини, където били изядени от Змиорките и други свои бивши помощници. Някои имали късмет и били спасени от Морския Огън или Костенурките.

Други се засилили към бреговете на Дуелмленд, Хайлендорм и Парч. Тет от Хайлендорм се бе завърнал с бойците си на материка, за да ги излови и обезвреди, преди да ги върне по домовете им. Флеърмън предложи на всичките да им се направи обща магия, която да ги накара да забравят службата си при Фриджън, и кралица Маргет и Господарят на Водата се съгласиха.

— Твърде много хора вече умряха — каза Флеърмън. — Подобре е така.

Каспар Мерлин отплува с „Диамантеното острие“, Джуджетата и хайлендормците. Последните обещаха да се погрижат за защитата на територията на Брайърмот и на неговата майка, Файнсголд.

— Въпреки че предполагам — каза Дъглас, — че Лейди Файнсголд може сама да се грижи за себе си. Забравих да ти кажа, Флеърмън, че нейният съвет към теб беше да си носиш галошите.

— Радвам се да кажа, че го последвах, защото иначе щеше да ми е много трудно да се справя с целия този Лед — каза Флеърмън със звънък, весел смях.

Войските на Феите се бяха наели да патрулират Херцогството докато Торнууд успее да организира своите шерифи и съдии. Морските Духове щяха да държат под око островите в Топлите Морета, за да не могат да сторят някоя злина отделни пиратски кораби от флотилията на Фриджън.

Хората от Флоуинг се помолиха да им разрешат да вземат „Боровата треска“, за да могат да се върнат на своя остров. Дъглас, който бе пленил кораба, им го подари. Мирн каза довиждане на своето семейство и приятели и обеща често да ги посещава, докато трае чиракуването й при Огурян.

Едно от първите неща, които Флеърмън стори, бе да изпрати неуморимия Бронзов Бухал до Хълма и Долината, за да разтръби добрата вест.

— Кажи на Синия Чайник да почисти къщата и да проветри чаршафите — каза Дъглас. — Струва ми се, че ще се върнем у дома след не много дълго.

Дъглас бе част от Комисията, която трябваше да се разпореди с участта на оцелелите Страшилища, които бяха избягали на североизток към Брега на Пустинните Пясъци. Той отплува два дни покъсно на „Снежната буря“ с Маргет и нейния съпруг Едх.

Баща му дойде с него, за да могат да се опознаят наново и да си разкажат един на друг приключенията.

— Трябва да изпратим вест на майка ти, че и двамата сме здрави и живи и в безопасност — каза Дъглас старши. — Знам, че тя е в безопасност и вероятно е щастлива в своя манастир, но...

— Вече свърших това, като изпратих Привидението Дека. Мама е чула новините преди часове. Дека каза, че тя е била много щастлива, и е казала, че ще напусне манастира и ще ни чака в нашата къщичка в Брайтглед.

Те говориха и говориха, а корабостроителят използва свободното си време докато Дъглас убеждаваше Страшилищата да се предадат, за

да поправи и потегне здравите греди на „Снежната буря“, като твърдеше, че през време на престоя си в Леда е мислил дълго върху различните видове кораби и корабни килове.

* * *

Флеърмън отиде в Уотъранд, където Огурян бе свикал Велик Съд, който да съди пленниците, и най-вече Фриджън. Фриджън изглеждаше доста потиснат, от време на време плачеше от самосъжаление и за неуспелите си амбиции или от дълбоко покаяние. Към него се отнасяха внимателно и той бе настанен в една коралова къщичка близо до върха на Наблюдателната Скала на Уотъранд. Пазеха го два Златни Дракона, които докладваха, че не им създава никакви проблеми.

— Но и кой ли би се осмелил да им създаде проблеми — помисли си Флеърмън на глас, когато чу това.

Маргет, Едх и двамата Дъгласовци се завърнаха от брега на Пустинните Пясъци. Те бяха изтрили паметта на Страшилищата и ги бяха настанили да живеят в почти празната земя. Местните племена от Дюнни жители, които Маргет беше запленила, се съгласиха да ги наблюдават, за да не би да се върнат към предишния си разбойнически начин на живот.

Поставени под магическа забрана да не напускат своята нова земя през следващите сто години, Страшилищата доста щяха да се потрудят, за да си изкарат хляба от неплодородната земя. Дюнните жители им бяха предложили да се заемат с рибарство. Те самите се страхуваха да се приближат до Морето, но много обичаха всевъзможните видове риба.

— Сега преглеждаме живота и работата на Фриджън и гледката не е никак приятна, за да преценим не само какво да правим с него и какво да е наказанието му, а въобще дали трябва да го оставим да живее — каза Огурян.

— Значи вече му е произнесена присъда? — попита Маргет.

— Съдът привърши своята работа. Никой от нас не взе участие в него.

— Не, Великият Дракон бе Съдията, а той е най-малко предубеден от всички нас. Журито бе съставено от хора от съвсем отдалечени места, чийто живот все още не е бил засегнат от злините на Фриджън — обясни Флеърмън.

— Те бяха изключително честни. Намериха го за виновен. Но произнасянето на присъдата е наша отговорност — каза Господарят на Водите сериозно.

Те отново седяха на окъпания от слънцето балкон пред Тронната Зала на Двореца на Огурян.

— Да вземем например смъртната присъда — отбеляза Великият Дракон, който запълваше три-четвърти от терасата и свенливо ядеше шербет от една кристална купа. — Струва ми се, че той заслужава смърт заради всичките хора, които умряха в битките.

— Може би — каза Огурян, — аз не съм против смъртта като наказание за убийствени престъпления, но трябва да се има предвид, че съществуват десетки, ако не и стотици магии, положени от Фриджън, за които ние не знаем, и които не са развалени. Само той може да ни каже къде са пръснати всички те, как да ги намерим и как да ги развалим.

— Да, разбирам — каза Дъглас, — биха ни трябвали столетия, за да намерим и развалим всичките му магии, ако той не ни помага.

— Би било по-честно спрямо всичките му жертви, ако извършителят остане жив и се заеме с възстановяването на щетите — съгласи се Флеърмън.

— Насилието на смъртта не винаги се компенсира с извършването на още едно убийство — каза замислено Маргет, като си подпираше брадичката с ръка. — Разбира се, това важи само ако сме в състояние да гарантираме доброто му поведение в бъдеще. Бихте ли го държали затворник завинаги?

— Ние ще имаме много работа да вършим — каза Дъглас, като мажеше една топла кифла с масло и ягодов мармелад. — Дори и за да се справим само с Фриджън, което, честно казано, не ми се нрави особено много.

— Аз бих могъл, с помощта на моя Чирак, да се наема с изготвянето на списък на магиите, направени от Фриджън. Надявам се, че мога да разчитам на вашата помощ при развалянето им — предложи Огурян.

— Това се разбира от само себе си. Искам да кажа, за развалянето на всичките тези магии — каза Флеърмън. — Но остава въпросът, какво да правим с Фриджън след това? Не го искам в Херцогството. Той все още събужда в много от нас твърде много лоши спомени. А и съм сигурен, че не го искаш като затворник в Уотъранд, Огурян.

— Хората могат да бъдат много злопаметни и отмъстителни след една война, както ние, Феите, веднъж открихме на собствен гръб — каза тихо Маргет. — Той трябва да бъде затворен или задържан чрез магия в някое много отдалечено място.

— Да, но от друга страна той сега си възвърна всички човешки добродетели — каза Флеърмън. — Неговото заточение не трябва да бъде толкова тежко, че да ги убие в зародиш.

Те се съгласиха да помислят още малко върху този проблем и продължиха да дискутират върху други проблеми.

— Някои от Страшилищата са се завърнали в Пясъчната Земя, тяхната родина — каза Едх. — С тях какво ще стане? Те всъщност са проблем на Торнууд, но Херцогството му е твърде малко и той не би искал да създава нова Армия, която да следи за доброто поведение на тези непредсказуеми и неконтролирани Хора. Те имат нужда от твърд и отговорен владетел.

— Аз предложих на Торнууд и на Вожда Тет да предложат на осиновения син на Тет да стане Губернатор на Пясъчната земя — обади се Флеърмън.

— Кой? Кримай ли? — попита Дъглас изненадано. — А и защо не, всъщност?

— Нашият бивш шпионин е много по-способен, отколкото повечето хора си мисля — отвърна Магьосникът. — Освен това е и син и наследник на Тет, който всички Пустинници, дори и Страшилищата, дълбоко уважават. Тет все още е твърде далеч от това да умре или да си подаде оставката, но Кримай, или Младият Тет, както го наричат, ще трябва да се упражнява в изкуството да управлява, ако иска да бъде готов да управлява Хайлендорм, когато му дойде времето.

— Тет може да му помога, ако те му създадат твърде много главоболия — съгласи се Огурян. — Мисля, че това е едно добро решение на проблема. Съгласни ли сте всички?

Съгласни бяха.

— Да се върнем на Фриджън — каза най-накрая Маргет. — Не мисля, че в този случай магия за забравяне би свършила работа. Имаме нужда от паметта му. Освен това, той заслужава и наказанието на съвестта си, нека да си спомня какво е сторил сега, когато вече има съвест.

— Това е страхотен товар, скъпа — каза Едх, — но съгласен съм, че е достойно наказание, дори и само за да служи за назидание на бъдещи кандидат-тирани.

Всеки около масата за обяд изказа мнението си за това какво да се прави с Фриджън. Най-накрая стигнаха до Дъглас Брайтглед.

Пътуващият Магьосник започна да говори, като доста мълча преди да започне.

— Фриджън с нищо не е заслужил доброто ми отношение. Обаче не мога да намеря в сърцето си отмъстителност, защото собствените ми несгоди са завършили повече или по-малко щастливо. Бих искал да е така за всички, но за съжаление знам, че това е невъзможно.

— Не мога и изцяло да му простя. Не мога да го осъдя на смърт, защото, както казва Огурян, вече имаше твърде много смърт и убийства, и още една смърт няма да разреши проблема. Отмъщението ми изглежда безпредметно и безполезно. Може би не съм прав. Не съм толкова умен.

— Аз бих препоръчал да се използва една от основните човешки съставки, на които ме научи Флеърмън на Хълма: здравия разум. Предлагам, следователно, на първо време да се изиска от Фриджън да развали всичките направени от него зли магии.

— Второ, предлагам, когато се справи с това, да бъде изпратен в земите, които се показваха сега изпод Вечния Лед. Там да се постави под магическо наблюдение докато този Съд прецени, че е поправил всички злини.

— След това той трябва да продължи да бъде изцяло отговорен за Новата Земя. Той ще трябва да се заеме с управлението ѝ — да е гладен, ако тя се развива зле, и да бъде награден, ако стане плодородна.

— Новата Земя днес е разровена, безплодна, празна и безлична пустош. Тя може да бъде превърната в полезно и даже плодородно място след години упорит и внимателен труд.

— Устието на фиорда вероятно ще може да се превърне в удобно дълбоководно пристанище, подобно на Фаранго Уотър, където и аз съм

роден. Наносните почви, създадени от дейността на ледника през милионите години, са едни от най-плодородните почви на Света, доколкото знам.

— Ако тя се подхранва и насырчава... ако Фриджън може да даде на тази земя грижите, от които тя се нуждае, и може да я превърне в плодородна, той ще е заслужил нашата прошка. Може би дори и нашата възхвала.

Проблемът бе разгорещено дискутиран, докато в крайна сметка призори всички се съгласиха с плана на Дъглас. Само една промяна бе поискана в последния момент от предводителя на Браунитата, Флот.

— Имената вероятно са по-важни за някои хора, отколкото за други. След като повече от четиристотин години сме треперели при споменаването на името Фриджън, за нас, Малките Хора, ще бъде голямо облекчение, ако затворникът бъде накаран да си смени името.

Когато всички тези неща бяха обяснени на бившия Леден Крал, той веднага се съгласи с присъдата, като се зарадва на възможностите, които борбата за опитомяването на Новата Земя щеше да му предостави.

— Аз дълбоко се срамувам от това, което съм извършил.

— Знаеш ли — каза Маргет шепнешком на Дъглас, — струва ми се, че той е искрен.

— Мисля, че е по-добре да почакаме, за да се убедим сами в това — отвърна Дъглас.

— Да бъда затворен, да бъда наблюдаван, да се очаква, че ще платя за направените злини и ще разваля направените магии, това са лесни неща за правене — продължи Бившият Леден Крал.

— Да отида с шапка в ръка и да се опитам да помогна на тези, които доскоро жестоко съм наранявал с моя egoизъм, е трудното. Но аз ще го превъзмогна и ще оправдая доверието, макар и малко, което ми оказвате.

Той се спря за миг.

— Моите колеги Магьосници са отсъдили справедливо, и това ме изненадва, защото те сега имат силата да ме унищожат. Но това ме и радва, защото укрепва по-раншната ми твърда вяра в тяхното Братство.

— Млади Магьоснико — каза той, гледайки право към Дъглас, — от цялото Братство, теб най-вече ще се опитам да те убедя в това, че

съм нов човек. Когато някой ден твоите деца дойдат в Новите Земи, те ще бъдат посрещнати като уважавани гости, като принцове. Те ще бъдат посрещнати, кълна се, от весели, доволни и трудолюбиви хора, които живеят в здрави къщи и отглеждат весели деца, управявани добре от самите тях, а не от мен...

— И още нещо. По предложение на малкия човек в кафяво, аз наистина ще си сменя името. То бе фалшиво и самодоволно от самото начало. Вече ще се наричам Серенит!

Той се поклони и отиде към дока, където една лодка го чакаше за да го отведе на борда на командината от Капитан Фриби „Дъщеря на пламъка“, която щеше да го отведе в Новата Земя, за да започне сложните си задачи и да чака инструкциите на Огурян.

Дъглас и Мирн седяха на една плоска скала на Крайбрежието и наблюдаваха медната слънчева пътека върху вълните. Огромни и високи облаци в далечината отразяваха цветовете и огъня на слънцето и блестяха дълго след като тъмнината се бе спуснала върху Остров Уотеранд. На този фон се открояваха няколко кораба, които напускаха пристанището и отвеждаха последните бойци към домовете им.

Флеърмън се появи, разхождайки се по плажа, придружен от Бронзовия Бухал, който скърцаше над него.

Мирн поздрави Магьосника с усмивка и прегръдка, и помаха на Бронзовия Бухал, но Дъглас изглеждаше твърде замислен и гледаше към Морето.

— Сънувах веднъж, малко след като започнах да чиракувам при Флеърмън. Стоях на едни плаж и подпалих небето.

— Никога не си ми споменавал за това — каза Учителят му, като седна до него на скалата. — Защо?

— Ами, без причина — отвърна неговият Пътуващ Магьосник. — Но ми се струва, че точно за това място сънувах. Беше преди толкова много време. А всъщност, откакто започнах да се уча на Хълма на Магьосниците, са минали само пет години. Кога ще започнем отново с уроците, Учителю?

— Уроци! Уроци ли? Че ти не мислиш ли, че знаеш всичко, което може да се научи за Огнените Магии?

— Не ме занасяй, Учителю. Все още имам твърде много да науча. Надявам се през този век да получа и аз правото да стана Учител. Баща ми и майка ми ще очакват това от мен, както и бъдещата ми жена и нашите бъдещи деца.

— Кой? Ти си наистина един изключителен младеж, Дъглас Брайтглед! И ти, и Мирн имате доста да научите, а и аз също има какво още да уча. Ние не трябва никога да спираме да се учим. Когато спрем, все едно, че сме мъртви, а самият аз не се чувствам умрял.

— Хайде сега, млади Магьоснико... запали ми огън! Намери ми гълтка вода в тази пустиня от корал и сол! Нека да те видя какво можеш да направиш.

Един стар фермер извика своята възпълничка, розовобузеста жена до вратата на тяхната спретната ферма със сламен покрив на брега на Кривия Поток.

— Люляк, красавице, очите ти са много по-добри от моите за виждане на далеч. Какво виждаш да се задава по Крайречния Път?

— Я да погледна, дядо — каза Люляк, като избута с пръстите на краката си две от котенцата на Хълма на Магьосниците.

Тя заслони очи с една силна и охлузена от труд ръка, погледна, и се засмя на глас.

— Ха, че това е той самият, Магьосникът Флеърмън и едно младо момче, което страшно много прилича на онова негово момче дето ядеше тук домашни сладкиши и ходеше да ни върши разни работи в Трънкети. Само че е много по-голямо.

Флеърмън, защото очите й бяха добри и това наистина бе Флеърмън, повя с бастуна си за поздрав, а Дъглас се затича напред, за да погали Безценния по гърба и да прегърне здраво и целуне добрата му жена.

— Добре дошли! Безкрайно добре дошли вкъщи! — извика Люляк. — Влезте за момент и изпийте по чаша чай да си намокрите малко свирките... или по-добре, Безценни, изнеси една дамаджана от твоя сидер, ама от най-добрания, който някога си правил.

Безценният се затича да стори това, все още пъргав за човек на тези години.

— Тази година реколтата беше фантастична, най-добрата и най-сладката досега — каза той, като издърпа чепа и напълни догоре

чашите с виненочервената течност. — Наздраве! За добрите стари времена!

— Но ти си по-добре сега, отколкото беше тогава — отбеляза Пътуващият Магьосник. — Помня тази къща, когато сламата на покрива ѝ не беше сменяна от десет години.

— След Убийствената зима и Сухото лято на нас някак си ни потръгна — призна си Безценният. — Да, трудни времена бяха, но сега времето е идеално и всичко е наред навсякъде из Долината. А вие спрavихте ли се с онзи там, как му беше името, неприятния крал, който искаше да сложи злия Юнисед за наш управник?

— Това е една дълга, дълга история — каза Дъглас, като си изпи сайдера и прие да му напълнят повторно чашата. — Ще я разкажем на всички на голямата Парти следващата седмица. Трябва да дойдете и да се срещнете с моите родители — аз намерих баща си, за който всички мислеха, че се е удавил в Морето! И да се срещнете също така с една прекрасна млада дама, която срещнах на един остров в Топлите морета!

— Парти за Хълма! — възклика жената на фермера. — Това е чудесно! Прекрасно! Може би ще мога да прислужвам на масите и да донеса малко ягодово сладко?

— Глупости! — възклика Флеърмън. — Не можеш да прислужваш. Ти и Безценният ще бъдете сред специалните гости.

Те си поговориха още малко, което само разпали апетита на Люляк за новини, и тръгнаха през старото мостче към познатата пътека, която се виеше по брега покрай вратата на Хълма на Магьосниците.

— Сега може би ще имаш време да поправиш паянтовото мостче — каза Флеърмън със шеговито сериозен тон. — И да прибавиш и другия парапет, както все обещаваш.

— Ето тук беше закачена табелата — каза Дъглас, като си припомняше пристигането си в къщурката преди пет години. — Аз много се чудех дали ще мога да си намеря място като Чирак при истински Огнегадател.

— А аз като те видях, реших че от теб няма да стане и мияч на чинии, и те съжалих — отвърна Флеърмън Флоуърстолк.

— По-скоро май че беше „помощник на Готовача“ — настоя Дъглас. — От мен щеше да излезе добър готовач.

Те минаха през отворената порта и стигнаха до голямата двойна входна врата. В средата, на височината на очите им,висеше едно блестящо, добре излъскано чукче с формата на бухал с разпънати криле.

— А сега какво, ще лежиш на славата си, а? — каза Флеърмън на чукчето за врата.

— Ако се идентифицирате — каза строго Бронзовият Бухал, — ще предам съобщението ви на моя Господар, когато той се върне от дългата си ваканция.

Дъглас се смя докато се задави, а Флеърмън, след като се направи на вбесен, се разсмя така, че щеше да падне.

Вратите широко се отвориха, като предизвикаха поток от приятни и идеални спомени. Те бяха посрещнати от Черния Пламък, който се отърка в глазените им и уви дългата си опашка около краката им.

Неговите дами, Перт и Пати, го следваха по петите, като мяучеха и се изправяха на задните си крака, за да бутат панталоните на Дъглас и да се търкат в тях. Той ги събра и двете в ръцете си и започна да ги гали подред, което ги накара да мъркат като мотори.

От дълбочината на къщата се разнесе звук от весело свистящ чайник, и когато влязоха в кухнята, те бяха посрещнати от свиркането, тракането, тропането и свистенето на чиниите, тенджерите, ножовете, лъжиците, паниците, които ги поздравяваха с „добре дошли“.

Синият Чайник затрака с капачето си, въпреки достойнството на своите години, и веднага заповядда да се приготви ядене — макар че беше още утрин — и то веднага!

— Надявам се, че нямаете нищо против това, че ви идвам на гости точно в този момент — каза един весел глас с произношение от Топлите Морета от кухненската врата. Обръщайки се, двамата Магъосници видяха красивата рибарска дъщеря в Морскосиня рокля, с гердан от Морски корали и червена лента, завързана около тясната ѝ талия.

— Чайникът и аз си говорихме относно това, как се поддържа къщата на един Магъосник — каза Мирн. Дъглас я целуна силно, а след това и малко по-слабо.

— Твоето място е тук — извика Флеърмън възхитен, като прибави своите прегръдки и целувки. — Не е даже въпрос само на

място, а на принадлежност.

— Липсваше ми, въпреки че бяхме разделени само за две седмици. За щастие, Огурян и Флеърмън ми създаваха достатъчно работа! — възкликна Дъглас. — Мислех си веднага да ти пиша.

— Очаквам, че и след като се оженим, ще си зает с неща, които си струва да се свършат — отвърна островното момиче.

— Женени, значи, а? — попита Бронзовият Бухал докато седяха край огромната кухненска маса и пиеха топлия, ароматен източен чай и чакаха обяд.

— Ами, истината е — каза Флеърмън, повиквайки Захарницата по-близо, — че ще се наложи да изкарат един дълъг годеж първо. Огурян ще държи Мирн при себе си поне още две години.

— Но аз ще мога да идвам на Хълма на Магъосниците когато поискам, така обеща Учителя ми — каза Мирн на Бронзовия Бухал.

— Първо се обадѝ — посъветва я птицата. — Така като гледам, Флеърмън и Дъглас повече ще са на път, отколкото вкъщи.

— С всичките тези изгубени магии, които трябва да бъдат намерени...

— И с всичките тези основни магии, които трябва да бъдат научени! — извика Чиракът Водогадател.

— Но сега, след като Фриджън вече го няма — каза Дъглас, — би трябвало да има много повече време, за да се свърши работата правилно, а и да остава време и за забавления, и за женене.

— Това място има нужда от още един Магъосник, не мислите ли? — каза най-старият присъстващ Магъосник. — Синият Чайник е господар на кухнята, и по-добър няма да намерите никъде, но ние ще имаме много посетители, а трябва да има истинска домакиня, която да посреща Херцози и Херцогини, Вождове, дори Крале и Кралици, и различни Магъосници.

— Без съмнение си прав — отвърна Бухалът, като гледаше как Дъглас извежда Мирн навън, за да й покаже градината.

— Разбира се, че съм прав! — възкликна Флеърмън. — А сега да се хващаме на работа и да организираме едно Парти!

И ако знаете какво Парти стана!

Всеки, който беше някой, дойде. Книгата за гости, която Бронзовият Бухал старателно водеше до вратата, беше като списък на всички важни особи от всички краища на света.

Там бяха, разбира се, Торнууд, Херцог на Херцогството, и неговата прекрасна майка Мериголд. Говореше се, че веднага е накарала Столицата да разцъфне отново, веднага щом Торнууд наложи забрана върху допнотробните кръчми и капани, които армията на Юнисед бе породила.

Безценният и Люляк дойдоха рано-рано с ягодов мармелад и дамаджани сидер, и с радост видяха отново своя стар приятел Кримай, макар че някои хора, не знаейки неговата история, го наричаха Младия Тет, Губернатор на Пясъчните Земи и наследник на Вожда Тет от Хайландорм.

Привидението Дека също дойде — и си отиде и пак се появи, тъй като бе много заето да разнася съобщения. Синият Чайник бе приготвил голямо количество мискитуайн за нея. Останалите твърдяха, че това е най-хубавата лимонада, която някога са опитвали.

Брайърмот пристигна със своята прекрасна и жизнена майка, Лейди Файнсголд, и цял антураж от роднини и приятели, включително и една срамежлива млада дама, наречена Кристал. Тя бе представена като бъдещата Лейди Брайърмот, за изненада на всички с изключение на Флеърмън. Както обясни той, „Джуджетата имат навика да са много потайни“.

Дойдоха и всички добри хора от Долината — и новият шериф Посумтейл и Скуайър Френстил бяха сред тях, разбира се. Фракет, бившият Магъосник и отшелник, също дойде и обяви, че смята да се оттегли в Долината, ако го искат, след като вече не се налага да наблюдава Фриджън, а Младия Тет се грижи за Пустинните Земи.

Макар че Серенит от новите Земи не бе в състояние да напусне земите си, той изпрати своя помощник Клангън с цяла кола от най-чистия и най-студения лед, с който да охлаждат мискитуайна и да замразят сладоледа за Партито.

Кланг се оказа болезнено срамежлив мъж на средна възраст, който се чувстваше неудобно в тази среда. Той бе дълбоко навикнал да се крие, страхува и подмазва на „началниците“ си. Оказа се обаче, че има и едно нещо, което го възвисява — любовта му към готвенето. Тя го държа в постоянни консултации със Синия Чайник. Той си тръгна с няколко изписани с неговите рецепти бележника.

Майкъл Ръфър пристигна със „сухоземна яхта“ — една лека каруца, движена от платна — която представляваше последното му

изобретение. Той докладва, че кутиите за лед, които Долината правеше да продан в Уейнес, се продават добре.

Всички се изредиха да се возят по Крайречния Път в неговата бутана от вятъра кола — и всички бяха съгласни, че е много забавно, но не виждаха бъдеще за нея, защото „кой ли някога бърза чак толкова много?“.

Друг гост бе Каспар Мерлин, завърнал се вкъщи след първото си търговско пътуване с новия уейнски търговски кораб „Снежната буря“. Той прояви особен интерес към описанието на Клангън на новите пристанищни съоръжения, които се строяха в Новите Земи. Бе получил за есента поръчка за десет хиляди бели борчета от Първия Гражданин, и се радваше, че няма да му се наложи да ги разтоварва с лодки до този опасен бряг.

Кралството на Феите бе добре представено, като гостите лагеруваха край Коро Кехд, както наричаха те Кривия Поток, чак до Моста Трънкети. Кралица Маргет бе чудесна гостенка, а нейният съпруг, Принц Едх, бе любимец на всички жени. Маргет посети всички из Долината — като каза, че я познава добре от старите дни — и дари на всяко новородено бебе по една Феерична целувка на челото. Като резултат на това, през следващите години в Долината имаше множество красиви, интелигентни и добре възпитани деца.

Маргет и Едх обявиха, че самата кралица също чака дете, и че след дългата бременност, присъща на майките-Феи, се очаква да роди бъдещия Крал на Феите. Празнуването на тези добри новини продължи партито с още два дни и една нощ.

Докато започваше вторият ден на партито, Дъглас и Мирн, които седяха на една зелена поляна край малкото езерце, забелязаха странно раздвижване във водата пред тях. Придружен с много капчици вода, Огурян изскочи от водите и леко стъпи на крака пред тях.

— Поздрави, поздрави! — извикаха те, и Господарят на Водите, целият в усмивки и натоварен с подаръци за домакините, веднага създаде в средата на езерцето един двадесет метров фонтан, като паметник за загиналите в Битката край Плитчините.

Той донесе и много различни Морски Храни за гостите на Флеърмън.

— Аз пристигнах по вода през целия път, разбира се — каза той на Дъглас. — И трябва да знаеш, че най-трудни бяха последните

десетина километра, докато мина през вашия Крив Поток! Та той има повече извивки от Змиорка!

Тет от Хайлендорм закъсня — той все още бе зает с прочистването на отрядите от прегладнели Ледени Бойци в Парч. Той и неговите войнствено изглеждащи бойци и техните червенокоси жени се зарадваха, като видяха Младия Тет да ги чака. Те придоха голяма част от веселието на това събиране. Те решиха да си направят лагер навръх Хълма, с неговия изглед към цялата Долина. Напомняше им за острите зъбери, по които живееха.

Тет се бе отбил, за да доведе със себе си рибарите от Феърстренд на Партито. Всички обожаваха Мириам Бекет, и я наричаха „Бабо“. Тя добави и своите специални рибени рецепти в бележниците на Клангън.

Една вечер, докато всички се веселяха, Флеърмън надигна поглед и забеляза огромно ято Чайки, които обикаляха около Хълма — Бялото Ято, водено от Керфю. Те се приземиха, за да кажат здрави и да се заяждат с часове с Пъстървата в Кривия Поток, преди да си тръгнат към Морето.

Майката и бащата на Мирн Менстар дойдоха по Море до Фаранго Уотърс, възхитени от годежа на дъщеря си, който бе официално оповестен. Мисълта, че ще имат Магьосник за зет не ги притесняваше — не ги притесняваше и това, че дъщеря им ще става Магьосничка.

Те подариха на всички дами по една красива бяла перла от склада, обран от Юнисед и Блейдър, и възвърнат когато Дъглас плени „Боровата треска“. С тях от Фараго Уотърс пристигнаха и бащата и майката на Дъглас. Двете семейства се бяха харесали от пръв поглед. Менстарови носеха и поздрави от десетки Морски животни, които не можеха да дойдат лично — Овал, Огромната морска Костенурка, Хорниадите, Морския Огън, и тримата вестоносци Скимър, Скинър и Липър. Една зелена риба, Учител, бе изпратила покана до Дъглас да говори пред следващия му клас.

Не по-малко възхитително бе пристигането на Великия Дракон с единайсет негови другари, които се спуснаха от зъберите като летящи вулкани, изпускати червен, жълт и лилав пушек, и бяха за дълго запомнени от децата в Долината. Дъглас и Флеърмън отново им благодариха за спасението си от Леда.

— Това бе идеална мисия за нас, Драконите — каза Великият Дракон. — Бяхме изправени срещу обикновени Човешки противници и природата, а не срещу нашите роднини. Между другото, ние си оправихме отношенията с останалите Дракони. Заклехме се вече да не се разделяме.

Имаше стотици други гости, всичките заслужаващи да бъдат споменати, ако можеше да се запомни броят им. Дори Дъглас и Флеърмън, разглеждайки книгата за гости по-късно, не можеха да разпознаят имената на всички, или дори да разчетат имената им.

Беше дошло време Мирн да се завърне в Уотъранд. Отвън първите студени дъждовни капки биеха по прозорците и есенният вятър духаше сред комините с дълбок вой.

— Работата на Огурян е огромна и велика, и по-добре се върши от там, отколкото от тук — каза Мирн тъжно. — Аз много искам да съм негов Чирак, но и много бих искала да съм тук.

— Ще минат години преди да има време за женитби — каза Бронзовият Бухал, практичен както винаги. — Съмнявам се, че това може да стане пред по-малко от две зими. Дори може би три.

Зимното слънцестоеие бе традиционният ден за сватби в Долината. Тогава фермерите и техните жени можеха да се забавляват до насита.

— Повече от две години! — изплака девойката.

— Времето ще отлети, повярвай ми — каза Флеърмън. — Тайната е човек да е зает, а има много за вършене и учене... или може би вече съм казвал това?

— Някой ден ние и тримата ще живеем тук заедно — каза Дъглас. — Това притеснява ли те, Учителю?

— Не виждам защо ти и твоята съпруга да не живеете тук с мен — отвърна Флеърмън, като си оставяше книгата. — Ние доста добре се разбираме, струва ми се.

— Възможно най-добре! — извика Мирн, целуна двамата си Магьосници и отиде да си легне.

Беше най-студената зимна нощ, тъмна и обвита в облаци, и Дъглас си спомни за Убийствената Зима. Той търсеше Флеърмън Флоуърстолк, за да го попита за нещо.

Магьосникът не беше в кабинета си. Дъглас провери в Работилницата, но намери там само Черния Пламък, който спеше

върху едно чувалче с вълна край слабия огън.

В гостната Столът мързеливо сви рамене, когато го попита къде може да е Магьосникът. Синият Чайник сънливо промърмори от печката, че Флеърмън още не му е пожелал лека нощ, но Дъглас надзърна в спалнята на Магьосника, за да се увери. Флеърмън не беше в леглото си.

Търсейки Бронзовия Бухал на входната врата — който не си беше на мястото — Дъглас забеляза пресни следи в снега, които водеха към стария кладенец, където едно време Феите се бяха събириали. Въздухът, макар и неподвижен, бе безкрайно студен. Снеговалежът бе спрял и звездите бяха започнали да се показват.

Приближавайки се до кладенеца, той чу гласове. Видя Флеърмън, седнал върху кладенеца с гръб към къщата, и го чу да говори с някой, когото Дъглас не можеше да види.

След няколко крачки разпозна Привидението Дека. Флеърмън слушаше дългото й съобщение.

След това Привидението изчезна с усмивка и помахване към Дъглас, което накара Флеърмън да се обърне и да забележи своя ученик.

— Ще хванеш някоя настинка тук навън — смъмри го Дъглас, като седна до него на кладенеца.

— Какво? Аз, Огнегадателя, да хвана настинка? Я стига, момчето ми! Ти си този, който седи тук и трепери от студ. Аз се чувствам чудесно.

— О, да — промърмори Дъглас засрамено. Той прокара пръсти над палците си в определения ред за предизвикване на затопляща магия. След секунда спря да трепери.

— Имах да те питам нещо, но сега вече съвсем го забравих. Това Привидението Дека със съобщение ли беше?

— Едно съобщение от един стар, стар познат. Не съм чувал нищо от него от векове! И вероятно никога не съм ти споменавал за него.

— Има ли някой на този Свят, който да не съм те чул да споменеш? — усмихна се Дъглас.

— Е, все има някой и друг, струва ми се. Та, така или иначе, този човек се казва Криблон, и той беше Чирак на един от Братството преди Последната Битка. Той ми изпраща вест за някои подозителни събития в Планините Тигрови Зъби в Далечния Запад на Старото

Кралство. Смята, че там има Сборище на Вещици, които създават неприятности — изчезвания, бъркотии и суматохи, неща, които се отдават доста добре на злите Вещици.

— Винаги има някъде по нещо — каза Дъглас.

— Да, но Криблон мисли, че ги е открил преди да са станали прекалено силни за него. Ще трябва някой да ги наблюдава, а строго погледнато, той не е вече Чирак.

— Но ако не са направили още нищо опасно, те имат право да бъдат оставени на мира.

— Ако, ако, ако! Бих искал да можех да им погледна в бъдещето, но от тук това е невъзможно, за съжаление.

— Ще отида да погледна, а? Докато ти и Огурян ми дадете някоя стара магия на Фриджън, която да разваля, това ще бъде за мен едно интересно занимание. Ще ми мине по-бързо времето докато...

— По-добре ще е, отколкото да се мотаеш тук. Освен това, ще е хубаво да посетиш Старото Кралство. Може някой ден да ти се наложи да познаваш района. Аз трябва скоро да ходя при Огурян. Ще ми се да му докладвам и за това в подробности. Виж какво става там и ни разкажи, а? Изпрати ни Дека в Уотъранд.

— Ще тръгна още утре сутринта. Мога да взема някой кораб в Уестонг, след като вече се използва отново за пристанище. Ще се радват на платежоспособен пътник, струва ми се.

Двамата Магъосници, стария и младия, седяха мълчаливо и наблюдаваха една падаща звезда в ясното вече небе.

— Нещо свършва, нещо друго започва — каза Флеърмън Флоуърстолк. — Няма история без продължение.

— Хайде да влезем и да си сипем по една чаша топло какао — предложи Пътуващият Магъосник, като стана прав.

Те се хванаха за ръце, за да не паднат на хълзгавата пътека, и се запътиха към голямата двойна врата.

Издание:

Дон Кельндър. Огнегадателят

ИК „Плеяда 7“, София, 1993

Художник: Димитър Стоянов — ДИМО

Редактор: Христо Пощаков

ISBN 954-526-039-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.